

Пол Дохърти

СРЕДНОВЕКОВНИ ЗАГАДКИ

ПЕСЕНТА НА ТЪМНАТА

**ПОЛ ДОХЪРТИ
ПЕСЕНТА НА ТЪМНИЯ
АНГЕЛ**

chitanka.info

Жестокият вятър, брулец северното крайбрежие на Англия, е наречен от местното население „Тъмният ангел“. Но щетите, които той нанася на земята и хората, са несравними с онова, на което е способно злото, скрито в човешкото сърце.

На пустия морски бряг в Норфолк е открит обезглавен труп. Отсечената глава е набита на кол, забит в пясъка наблизо; тялото на красива млада жена от близкото селце е повесено на бесилка в пустошта.

Сър Хю Корбет, пазител на Тайния печат и доверен служител на крал Едуард I, потегля на север, за да се изправи за пореден път срещу злото.

Но следата се заплита, търсенето се усложнява допълнително от появилите се привърженици на странна секта, наричащи себе си „Пастирите“, а от мрака на миналото се появява и една стара легенда — за кралско съкровище, погълнато от надигналите се води на прилива...

На Барбара и Роб от книжарница „Отровното перо“, Скотсдейл, Аризона, САЩ. Хиляди благодарности за подкрепата и приятелството ви!

Мразовитият вятър, който духаше откъм оловносивото море към покритите със сняг брегове, улови ледената пяна по върховете на вълните, а после я завъртя, превръщайки я в безброй бели пръски, подобни на снежинки. Хората, които живееха из селата по източното крайбрежие, се загърнаха по-плътно в наметките си и се примъкнаха по-близо до огъня. Северният вятър, или Тъмният ангел, както го наричаха, се беше развилнял и скоро щеше да се разрази с пълна сила. Жителите на Хънстън се сгушиха в леглата си, надявайки се, че до изгрев-слънце бурята ще утихне. Вятърът обаче продължи да пее своята песен, завихряйки пясъка и развявайки косите на отсечената глава, набучена на кол до проснатия върху пясъка окървавен труп. После се втурна към бесилката, издигната върху скалите, и се заигра с тялото на дългокосата жена, която висеше от нея.

Тъмният ангел, запял печалната си песен, беше свикнал с подобни страховити гледки. Все пак това беше Уош — грамадният залив, врязал се в податливата земя на Норфък, известен със своя суров и непостоянен характер, с бурните си приливи и коварни водовъртежи, със задръстените си с кал поточета и рушащи се скали. Да, северният вятър беше видял много неща, сред които пристигането на викингите и нахлуването на датчаните, а по времето на дядото на стария крал беше станал свидетел и на унищожаването на една кралска армия, както и на изчезването на цяло състояние. И така, Тъмният ангел скоро изостави играчките си и продължи навътре към сушата. Жената все още се поклащаше на въжето, а на пустеещия бряг невидящите очи на отсечената глава продължиха да се взират в морската мъгла, която следваше поривите на вятъра.

ГЛАВА ПЪРВА

Седмица по-късно, в навечерието на празника на свети Андрей, покровителя на Шотландия, двама конници, явно решени да стигнат до целта си, преди сивкавият ноемврийски ден да изтлее напълно, изтрополиха между скалите. Когато се изкачиха на едно малко възвишение, където пътеката навлизаше в сушата, следвайки извивката на залива, първият конник дръпна юздите на коня си и изчака охкащият му спътник да стори същото.

— За Бога, господарю! — промърмори вторият конник. — Докога ще яздим? Здравно място не остана по мен!

Сър Хю Корбет, пазител на Тайния печат на краля и негов специален пратеник, се усмихна под качулката си, а после лъхна върху измръзналите си пръсти, за да ги стопли.

— Хайде, Ранулф! — пришпори той придружителя си. — Поне не е валил сняг, а това значи, че до час ще сме там!

Корбет свали качулката си, извърна поглед от помощника си, Ранулф-ат-Нюгейт, и се взря в обвитото в мъгла море, което се блъскаше в скалите зад гърба му.

— Студено, мрачно място — промълви кралският пратеник.

Ранулф също свали качулката си и изравни коня си с този на своя господар.

— Казвал съм ти го и преди, господарю. Мразя проклетата пустош! — той се огледа през рамо: дългите, студени пръсти на мъглата вече сграбчваха околността; някъде сред сгъстяващия се сумрак яростно залая куче. — Мразя я! — повтори Ранулф сякаш на себе си. — Къде, по дяволите, се намираме?

Корбет посочи към морето.

— Намираме се на норфъкското крайбрежие, Ранулф. Хората твърдят, че лете било хубаво. Под нас се простира заливът Хънстън.

Кралският пратеник посочи отвъд скалите. Ранулф погледна натам и съзря слаба, примигваща светлина, както и очертанията на някаква постройка.

— Имението Мортлейк — обясни Корбет. — А онова там е Убежището. Виждаш ли го, Ранулф?

Помощникът му напрегна очи и най-после успя да различи мрачната и разнебитена руина, по-голямата част от която беше скрита зад висока, рушаща се стена.

— По-навътре в сушата се намира селото — продължи Корбет. — А долу в мъглата, вероятно там, откъдето лае кучето, е женският манастир „Кръст Господен“.

Ранулф се взря в посоката, в която му сочеше господарят му, а после отмести поглед към морето отвъд манастира. Да, Ранулф-ат-Нюгейт, който беше роден сред плетеницата от улички на Уайтфрайърс, мразеше пустошта, но морето направо го ужасяваше — неговата сивкава, студена шир; мъглата, плъзгаща се насам-натам като привидение и приглушаваща пронизителните крясъци на гладните чайки, правейки ги още по-зловещи; грохота на вълните, разбиващи се о пустия бряг, осеян с камъчета, и онези самотни постройки, тихи като смъртта, кацнали по върховете на скалите.

— Къде е била открита главата? — попита той.

Корбет посочи към брега.

— Ето там. Високо на брега. Главата била умело отделена от тялото и забучена на кол, забит в пясъка. Зад нея лежал трупът.

— Горкият Сердик! — рече Ранулф тихо, стопляйки ръце с дъха си, след което хвърли един поглед към господаря си.

— Познавах го, нали разбираш. На тази земя едва ли е живял по-голям измамник от него...

— Сега обаче е мъртъв; убит от неизвестен извършител или неизвестни извършители. Но най-странното е, че по брега няма следи от борба. Какво ще кажеш за това, Ранулф? Как е възможно един млад и силен мъж като Сердик Ликспитъл да бъде замъкнат на някакъв си усамотен бряг и главата му да бъде отсечена без помен от съпротива? По пясъка няма отпечатъци нито от неговите стъпки, нито от тези на убиеца му — Корбет прехапа устни и отново нахлупи качулката си. — Има и още нещо, което искам да знам — отбеляза той сухо, — и то е какво прави тук Лавиниъс Мънк. Е, предполагам, че скоро и това ще ни се изясни.

След тези думи Корбет хвана юздите на коня си и го пришпори по скалната пътека, опитвайки се да не гледа към урвата само на

няколко крачки вдясно от него. Ранулф, все още мърморейки си под носа, го последва. С падането на мрака мъглата се сгъсти и Корбет извика на спътника си да внимава. Когато двамата стигнаха до зловещата тройна бесилка, издигаща се между пътеката и върха на скалата, кралският пратеник дръпна юздите си и се взря в парчето въже, което висеше от една ръждива метална кука.

— Тук ли са открили втория труп? — попита Ранулф.

— Явно — отвърна Корбет. — Убитата била съпруга на местния пекар. Жената изчезнала от дома си, а на следващата сутрин някакъв човек я намерил увиснала на въжето. Невинна жертва, екзекутирана на ешафода, предназначен за убийци — кралският пратеник се обърна. — Кой би направил подобно нещо, Ранулф? Кой би убил една бедна жена по такъв варварски начин? — той се взря в бесилката, която се издигаше поне на пет стъпки над главата му.

— Предполагам, че е била убита през нощта — продължи Корбет. — Но защо тук?

Кралският пратеник погледна към основата на ешафода, след което слезе от коня и хвърли юздите си на Ранулф — явно нещо беше привлякло вниманието му. После коленичи върху голата земя под бесилката и вдигна оттам букетче повехнали полски цветя.

— Какво има? — намеси се Ранулф нетърпеливо.

— Кой ли е оставил тези цветя тук? — попита Корбет.

— О, за Бога, господарю! Вероятно съпругът на горката жена или пък семейството ѝ.

Кралският пратеник поклати глава, след което подуши потъмнелите, гниещи стебла.

— Не, тези цветя са тук от седмици.

— Тогава може да са ги оставили роднините на някой екзекутиран престъпник — просъска Ранулф, стиснал зъби. — Сър Хю, в името на Бога, измръзвам! Вече не си чувствам нито краката, нито топките!

Корбет хвърли цветята на земята, избърса ръце в дрехата си, хвана юздите на коня си и отново се метна на гърба му.

— О, разбирам. А ние не можем да допуснем с топките ти да се случи нещо лошо, нали така, Ранулф? Това би било истинска загуба за лондонските дами...

Кралският пратеник пришпори коня си, а помощникът му му се оплези и тихо простена при спомена за закръглената вдовичка — дребна женица с кестенява коса и весело лице, надарена с най-милите очи и най-нежните ръце — която беше оставил в Лондон. Беше му се наложило да се откаже от нея само защото господарят му, Киселата физиономия, който в момента яздеше пред него, беше изпратен на север от крал Едуард.

— Дано и неговите топки мръзнат като моите! — промърмори си Ранулф под носа, след което последва господаря си.

Корбет, който явно се страхуваше да не се подхлъзне или да не изгуби ориентация, забави хода на коня си до тръс. Мъглата се беше сгъстила още повече, а гневното море все още ревеше, блъскайки се в скалите под двамата спътници. Скоро пред очите им се появиха руините на Убежището, по-голямата част от които беше скрита зад висока стена от пясъчник. Корбет долови миризмата на дим от горящи дърва и по-примамливия аромат на печачо се говеждо, който накара стомаха му да изкъркори, а пресъхналата му уста — да се изпълни със слюнка.

— Ще влезем ли, господарю? — прошепна Ранулф.

— Не, не.

Корбет продължи по пътеката в галоп, заобикаляйки Убежището. Не искаше да спира, преди да е говорил със сър Саймън Гърни. Ранулф го последва. Той беше сигурен, че иззад гърба му е долетял някакъв вик, но Корбет му махна и двамата продължиха да яздят в тръс през мъглата към светлините на имението Мортлейк. Най-накрая пътеката свърна към сушата, а после и леко се запуска надолу. Ранулф едва не извика от радост, когато пред очите им изникнаха портите на имението, осветени от запалените над тях факли.

— Надявам се мързеливото копеле Малтоут вече да е там и да им е казало, че пристигаме! — извика той.

— Ще бъде там, не бой се — отвърна Корбет.

Ралф Малтоут, вестоносецът на кралския пратеник, може и да нямаше нищо в главата си, но пък беше отличен ездач и се ориентираше в лабиринта от пътищата на Англия не по-зле от ловджийско куче. Ранулф слезе от коня си и почука на главната порта на имението.

— Хайде де — промърмори той. — Умирам от студ.

След миг вратата се отвори и иззад нея надникна любопитно вратарят, който ги покани да влязат в големия калдъръмен двор, простиращ се пред здраво укрепената господарска къща на сър Саймън Гърни. Към двамата спътници веднага се завтекоха коняри, които отведоха конете им. После един слуга взе дисагите им и вратарят ги преведе през парадния вход на къщата. Корбет и Ранулф минаха покрай оживената кухня, по един коридор с каменни сводове, изпълнен с апетитни миризми, и накрая влязоха в дневната, където ги очакваха сивокосият сър Саймън Гърни и съпругата му лейди Алис.

Старият рицар, един от някогашните бойни другари на краля, се усмихна и стана от стола си край камината, последван от дребничката си съпруга с миловидно личице, която се изправи усмихната зад него.

— Хю! Хю!

Гърни стисна ръката на Корбет. После се взря в мрачното му лице и забеляза, че кралският пратеник доста се е променил от последния път, в който двамата се бяха видели в Уестминстър — в косата по слепоочията му имаше сиви нишки, а около устата и заслонените му от тежки клепачи очи — множество бръчици.

— Изглеждаш уморен, Хю.

— Имах лош ден, сър Саймън. Студен и тежък. Пътуването дотук не беше най-приятното в живота ми — Корбет се взря в загубялото лице на рицаря с рошави бели вежди, младежки очи и спретнато подрязани мустаци и брада. — Кралят ми заръча да ти предам, че му липсваш — продължи той. — Изпраца ти поздрав и пожелава всичко най-добро на теб — кралският пратеник се обърна към съпругата на Гърни — и на лейди Алис.

Лейди Алис, която беше поне с двацет години по-млада от съпруга си, се приближи към Корбет и му подаде крехката си ръчица за целувка. Той внимателно докосна пръстите ѝ с устни, но когато тя стисна ръката му малко по-силно, отколкото би трябвало, го обхвана смущение.

— Все същият Хю — каза тя със своя дълбок, почти дрезгав глас.

Корбет зърна закачливата искрица в тъмните ѝ кафяви очи, а после отбеляза наум и всичките ѝ все още идеални черти — чувствената, сочна уста, тънкия, фин нос, изящно оформените вежди и гъстата кестенява коса, скрита под зелено-бяло покривало.

— И ти си си все същата кокетка — прошепна кралският пратеник, надявайки се Гърни да не се обиди.

Лейди Алис го притесняваше. Всъщност Корбет винаги си гълташе езика, когато се намираще в компанията на някоя хубавица, и никога не знаеше дали трябва да се чувства смутен или доволен. Ранулф-ат-Нюгейт не страдаше от подобни скрупули. След като Гърни му стисна ръката, дружески отбелязвайки, че си е все същият разбойник, помощникът на Корбет падна на едно коляно и побърза да целуне ръката на лейди Алис. После я задържа в своята толкова дълго, че се наложи съпругата на домакина им, която вече едва сдържаше смеха си, да си я издърпа обратно, преди да се върне към стола си край камината.

— Явно нищо не се променя — отбеляза Гърни сухо. — Ти, Корбет, си все така плах в женска компания — той постави два стола между своя и този на жена си, — а ти, Ранулф — все така безочлив. Хайде, свалете си наметките!

След тези думи Гърни взе плащовете им и ги хвърли на един слуга. Корбет и Ранулф разкопчаха портупейте си и внимателно ги закачиха на една кука в стената.

После гостите се отпуснаха на предложените им столове и опънаха крака пред бумтящия огън. Един слуга донесе кларет с подправки, загрят с помощта на нажежен ръжен, и го поднесе в оловни чаши, увити в бели кърпи за предпазване на ръцете. Корбет бавно заотпива от виното си, наслаждавайки се на всяка капка, докато студът напускаше краката и тялото му. Постепенно започна да се чувства затоплен и дори сънлив, но не му се щеше да се изложи, заспивайки пред камината, така че докато Ранулф премлясваше с устни и сумтеше от удоволствие, той се зае да огледа потъналата в сумрак дневна. Помещението беше богато обзаведено; стените бяха украсени с вълнени и дамаски платове, на прозорците имаше стъкла, някои от които цветни, а в свещниците горяха свещи от чист пчелен восък — никакви лоени свещи или пък маслени лампи. Корбет огледа резбования дървен стол, на който седеше. Дъб или тис, реши той; от същия материал бяха изработени и останалите столове в стаята, както и шкафовете. Килимите и чергите по пода бяха от чиста вълна. Когато един слуга притича, за да свали ботушите му, кралският пратеник вдигна поглед и видя, че над камината е поставен гигантски щит с

герба на Гърни в черно, бяло и златно. Под него пък имаше сребърна чиния, която проблясваше на светлината на свещите.

Домакинът хвърли още една цепеница в огъня. В една от пукнатините ѝ беше пъхната малка торбичка, пълна с ароматни треви, така че когато пламъците облизаха дървото, димът от нагорещените билки изпълни стаята с аромат на лято. Корбет продължи да отпива от виното си, заслушан с половин ухо в разказа на Ранулф за пътуването им. Лейди Алис, която седеше от другата страна на камината, го наблюдаваше внимателно.

„Променил си се“ — помисли си тя. Корбет винаги се беше отличавал като потаен, мълчалив и стеснителен мъж, но сега тя виждаше в него и известна закоравялост; бръчиците от смях покрай устата му не бяха така отчетливи като преди, а в обикновено благите му тъмни очи се четеше угриженост.

Лейди Алис беше чула за повторната женитба на Корбет за уелската благородничка Мейв и знаеше колко силна е любовта му към съпругата му и дъщеричката им Елинор. Беше чула обаче и други слухове, според които Едуард се бил превърнал в много по-взискателен господар сега, на прага на една кървава война срещу шотландците и в разгара на своята борба на живот и смърт със съперника си, Филип Френски. Корбет пък, независимо от рицарското си звание, отличията си и високия си пост, явно плащаше цената. Лейди Алис разсеяно се запита на какви ли гледки е ставал свидетел кралският пратеник. После улови погледа му.

— Искаш ли да си лягаш, Хю?

— Не, милейди, благодаря. Може би по-късно. Има неща, на които трябва да се обърне внимание; въпроси, които трябва да бъдат зададени.

Стомахът на лейди Алис се сви от страх. Корбет, с неговите проницателни очи, неспокойни мисли и въпроси, попадащи точно в целта, беше неин приятел, но сега беше пристигнал тук по съвсем други причини. Кралският пратеник се канеше да се впусне в преследване на истината. Въпреки топлината в стаята лейди Алис усети как по тила ѝ преминава студена тръпка. Какво ли щеше да открие този проницателен кралски служител? Тя улови погледа на съпруга си и му отпрати мълчаливо предупреждение. Сър Гърни схвана посланието и извърна очи. Той също имаше своите опасения

във връзка с визитата на Корбет. Единственото желание, което бе имал, беше да бъде освободен от двора и армията на Едуард, за да може да обработва плодородните си земи, да отглежда овцете си и да изнася вълната им във Фландрия в замяна на тежки кесии със злато. Военните походи на краля срещу французите обаче бяха сложили край на всичко това и макар в момента Едуард и Филип на теория да бяха сключили примирие, на практика войната все още пречеше на търговията, а Гърни, както и много други, търпяха последствията. Сега пък в имението му беше пристигнал и Корбет — пазител на кралските тайни, а ако можеше да се вярва на някои хора, и личен довереник на Едуард.

— Ужасна история! — избърбори Гърни, преди да успее да се спре.

Корбет протегна ръце към пламъците и се обърна към домакиня си.

— Какво имаш предвид?

Гърни горчиво се засмя.

— Аз съм твой приятел, Хю. Не се опитвай да ме оплетеш в мрежите си.

Кралският пратеник се усмихна извинително и наклони глава.

— Ужасна история — повтори Гърни. — На ешафода беше намерена обесена жена, а на брега — обезглавен мъж. Освен това някой вилнее из гробищата и обира гробовете. Носят се слухове за черна магия, за запалени по кръстопътищата огньове, за странни звуци, огласящи нощта, и за демонични вещици, носещи се в небето. А сега се появили и проклетите Пастири!

— В смутни времена живеем, сър Саймън — рече Корбет и се обърна.

На прага — със скръстени ръце и небрежно облегат на рамката на вратата — стоеше Лавиниъс Мънк. Кралският пратеник се изправи и се приближи до него.

— Лавиниъс! — протегна ръка той, за да го поздрави. — Не сме се виждали от месеци!

Мънк пое вяло ръката на Корбет и я потупа.

— Скъпи ми Хю — изфъфли той, без да помества черните си очи.

Корбет отстъпи назад. „Защо ли от този човек винаги ме побиват тръпки?“ — запита се той. Лавиниъс, който в момента носеше черни кожени дрехи, винаги беше напомнял на Корбет за хищен гарван със своята напомадена черна коса, гладко избръснатото си мрачно лице, подобния на клюн нос и очите, които сякаш никога не се затваряха. Лавиниъс се плесна по ръката с кожените си ръкавици за езда и влезе в стаята.

— Сър Саймън. Лейди Алис.

— Добре ли прекара днешния ден, мастър Мънк?

Гърни се изправи на крака. По нацупените му устни и киселото му изражение определено можеше да се съди, че той също не храни кой знае какви симпатии към потайния служител на Джон де Уорън, графа на Съри. Мънк се усмихна, или по-скоро изкриви лицето си в гримаса, свали наметалото си и го хвърли на една пейка. После си взе чаша греяно вино от един слуга и седна в стола, който друг слуга беше примъкнал до останалите столове, подредени в полукръг пред камината. Мънк арогантно скръсти крака, изтупвайки калта от коляното си, след което се взря в огъня с вбесяваща усмивка на уста, която идеше да рече, че му е известна някаква особено голяма тайна. Гърни си доля кларет от кана, поставена на един от шкафовете, и се върна при гостите си, отърсвайки се от предупредителното докосване на жена си.

— Попитах те нещо. Добре ли прекара днес?

Мънк се ухили и отпи от чашата си.

— Аз винаги си прекарвам добре, сър Саймън. Днес специално обиколих владенията ти и се отбих в една кръчма в селото, където пийнах малко долнопробен ейл и послушах разговорите — лицето му доби сериозно изражение. — Уверявам те, че ще продължа да слушам и да разследвам, докато не открия убиеца на помощника си Сердик и не го видя да увисва на онази ваша бесилка на върха на скалата!

— Ами Пастирите? — попита лейди Алис.

— Изпокрили са се като зайци — отвърна Мънк презрително. — Изглежда никога не излизат от своето Убежище. Ами ти, прескъпи ми Хю, как беше пътуването?

— Тежко. Студът ни измъчи. Но ти донесох много поздравии от краля и от графа на Съри.

Мънк се размърда в стола си, при което коженият му жакет запука. В този момент Корбет си даде сметка, че независимо от дебелилото си облекло този мъж явно не усеща горещината на огъня.

— И каква е целта на визитата ти, Хю? — Мънк впери очи в Ранулф, който студено отвърна на погледа му. — Какво търсят из норфъкската пустош сър Хю Корбет, пазителят на Тайния печат на краля, и неговият верен, но и доста разпътен помощник, Ранулф-ат-Нюгейт?

Корбет се взря в чашата си. Този мъж определено го вбесяваше. Лавиниъс Мънк беше най-довереният служител на графа на Съри, негов шпионин и професионален убиец. Получил образованието си в Кеймбридж, Мънк се беше прочул със своята безпощадност, непоколебима вярност и с хитрост, заради която би му завидяла всяка лисица. Ако Джон де Уорън беше дясната ръка на краля, то Мънк беше камата в тази ръка. Корбет обикновено гледаше да стои далеч от него, но понякога, когато обстоятелствата го изискваха, се налагаше двамата да си съдействат и да обменят сведения.

— Хайде, говори — настоя Мънк с престорена строгост.

Корбет отвори кесията, затъкната в колана му, и извади оттам малък пергаментов свитък. Мънк нетърпеливо грабна писмото от ръцете му, разчупи пурпурния восъчен печат, наведе се напред и се зае да проучва съдържанието му на светлината на огъня.

— Запечатано е лично от краля в Суофам преди четири дни — той вдигна очи и се ухили, при което Корбет си помисли, че с белите си и добре подредени зъби събеседникът му му напомня за някоя от хрътките на Едуард. — Ясно. Изпратили са те, за да ми съдействаш — Мънк наблегна върху последното. — Разбираш ли какво значи това, сър Хю?

— Да, разбирам — отвърна Корбет. — Въпросът е в какво трябва да ти съдействам, Лавиниъс.

Мънк сви рамене, нави писмото на руло и го напъха в ръкава на кожения си жакет. После се облегна в стола си, събра върховете на пръстите си и се загледа в огъня.

— Ех, сър Хю! — въздъхна той. — Там е проблемът. В случая е най-добре да действаме поотделно. Господарят ми, графът на Съри, беше категоричен по този въпрос.

— Мислех, че си дошъл, за да се разправиш с Пастирите... — намеси се Гърни.

Мънк се усмихна.

— Може би, сър Саймън, а може би не. Само времето ще покаже.

Корбет стисна зъби и отпи от греяното си вино, след което леко срита Ранулф по глезена, за да не вземе начумереният му помощник да се хвърли да го защитава.

Гърни и съпругата му се облегнаха в столовете си; в очите на лейди Алис се четеше безмълвна молба съпругът ѝ да запази мълчание. Вътрешно Корбет кипеше от гняв. Самодоволната потайност на Мънк му идваше в повече, да не говорим пък колко ядосан беше на Едуард, че го е изпратил на път, предоставяйки му възможно най-оскъдни сведения. Кралският пратеник изобщо не вярваше, че е тук заради убийството на слугата на Мънк или пък заради обесването на някаква си жена на пекар. Пастирите обаче бяха друга работа. Те бяха опасни. Агентите му във Франция му бяха докладвали, че тези фанатици, които твърдели, че им се явяват странни сънища и зловещи видения, обикаляли от град на град, предсказвали края на света и безчинствали жестоко над евреи, чужденци, всякакви бедняци и изобщо хора, отхвърлени от обществото. А ето че сега в Англия пристигаха цели групи Пастири и в пристанищата акостираха цели кораби, пълни с тях. Отначало те изглеждаха безобидни, а после обикновено се запиляваха из пустошта. Групата в Норфък обаче се беше разраснала, това беше привлякло вниманието на властта и накрая, очевидно, Мънк беше изпратен на север, за да разследва случая.

Корбет се размърда неспокойно в стола си, пренебрегвайки бърбенето на останалите. Мънк, доволен, че е успял да изтъкне важността си, вече беше потънал в неангажиращ разговор с домакините, посветен на посевите, селските скандали и разрешителните за варене на пиво. И така, кралският пратеник имаше възможност да огледа облечения в черно служител. Мънк имаше една слабост — падаше си по чашката и можеше да се налива с вино или пиво без никакви последствия. Корбет се запита дали в качеството си на главен шпионин на краля не би трябвало да прекара повече време в изучаване на Мънк и да разбере повече за навиците му, както и евентуално да открие още негови слабости? После се усмихна на себе

си — Мейв обичаше да го закача за неговата собствена потайност, както и заради това, че имаше навика да обръща внимание дори на най-дребните подробности.

Но усмивката му бързо помръкна. Този път кралят проявяваше потайност. Какво ли правеше Мънк тук в действителност? Един от шпионите на Корбет в Хазната му беше докладвал, че човекът на граф Съри бил прекарал дни наред в Тауър, проучвайки архивите и събирайки сведения. Това се било случило преди около шест или седем седмици, малко след Архангеловден. После Мънк изчезнал от Лондон. Разбира се, Корбет беше чул, че е дошъл в Норфък, но по онова време тези сведения му се бяха сторили маловажни — Джон де Уорън притежаваше имоти в този край и често пращаше Мънк тук, за да се погрижи за това или онова. Кралският пратеник притвори очи и се заигра с чашата си. Защо точно Хазната? Кралското съкровище се беше стопило. Едуард имаше отчаяна нужда от пари, с които да поддържа оределия си флот и да води кървавата си война срещу шотландския бунтовник Уилям Уолас. В следващия момент Мънк постави студените си пръсти върху ръката на Корбет и кралският пратеник потръпна.

— Къде се отнесе, Хю?

Корбет потърка лице и извинително се усмихна на сър Саймън.
— Просто съм уморен.

— Надявам се, не прекалено — отвърна Гърни. — Организирахме вечеря в твоя чест и дори сме поканили гости: отец Августин, селския ни свещеник, и домина Сесили, игуменката на манастира „Кръст Господен“. Семейният ни лекар, Селдич, и началникът на стражата ми, Кечпоул, също ще присъстват.

— В такъв случай...

Корбет се изправи на крака, но в този момент Малтоут — със стърчаща на всички страни коса и натежали от сън клепачи — нахълта в стаята и умолително се взря в господаря си.

— Сър Хю, съжалявам, не знаех, че сте пристигнали. Качих се на горния етаж и заспах.

При вида на невинното и открито лице на слугата си Корбет нямаше как да не се усмихне.

— Не се безпокой, Малтоут — рече той.

Кралският пратеник направи знак на Ранулф да събере наметките им, поклони се на останалите, след което икономът на Гърни ги отведе по витата стълба до стаята им. Малтоут все още не се беше разсънил напълно и едва смогваше да отговаря на закачките на Ранулф, а ако не беше икономът, едва ли щеше да успее да намери спалнята, която тримата щяха да си делят. Икономът обясни, че не можело да получат отделни стаи, тъй като къщата била буквално претъпкана с посетители и гости. Корбет му благодари, пъкна една монета в ръката му и тихо затвори вратата.

В помещението имаше три легла с дебели завивки и тежки възглавници, вероятно пълни с лебедов пух, а върху дъските на пода бяха постлани вълнени килимчета. Наоколо горяха толкова много свещи, та на Корбет му се стори, че се намира в църква, топла, уютна и приятно ухаеща, в контраст с изтощителното пътуване. Пред всяко от леглата беше поставен сандък, а до една от стените — голям шкаф. Освен това в стаята имаше два стенописа. На единия от тях беше изобразен сблъсъкът между Христос и сатаната и то в толкова ярки и живи цветове, че на мъждукащата светлина на свещите сякаш се виждаше как черният демон се гърчи пред Христос. Другият стенопис беше по-успокояващ. На него се виждаше как млада жена шие гоблен под някакъв прозорец, гледащ към светлосиньо море.

Ранулф и Малтоут седнаха в края на едно от леглата и започнаха да се оплакват един на друг от студа и дивотията, които ги заобикаляха. Двамата слуги вече бяха разопаковали багажа, но разбира се, не бяха докоснали служебната чанта на господаря си, която беше здраво закопчана и запечатана с личния му печат. Корбет се приближи до един от прозорците и разтвори капачите му, а после — въпреки протестите на Ранулф — откряна отварящата се част на стъклото в оловна рамка, позволявайки на студения нощен въздух да нахлуе в стаята. Прозорецът явно гледаше към скалите, понеже помещението веднага се изпълни с далечния шепот на вълни. Мъглата навън се беше разсеяла. Кралският пратеник зърна късче море и дочу крясъците на чайките. После реши, че в спалнята е станало твърде студено и затвори прозорчето, но в този момент някаква нощна пеперуда, явно привлечена от светлината, се вмъкна вътре.

— Защо сме тук, господарю? — попита Ранулф. — Искам да кажа, каква е истинската причина?

— Не знам — отвърна Корбет. — Известно ми е само, че кралят и Джон де Уорън са намислили нещо. Затова и Мънк е тук. Е, предполагам, че времето ще ни разкрие цялата истина — той се взря в стъклото. — В Лондон вече се е стъмнило, а Мейв сигурно още е на масата. Чичо Морган пък вероятно пее с цяло гърло.

Корбет прехапа устни. Чичото на Мейв им беше дошъл на гости за няколко седмици, но ето че беше останал почти година. Буйният уелски благородник никога не се спираше на едно място и жадно поглъщаше лондонските гледки, както и всяка чаша с ейл, която му предложеха. После се дотъртяше до вкъщи, взимаше в ръце внучката си, бебето Елинор, и я приспиваше с някоя уелска песничка.

— Би трябвало и аз да съм с тях — рече Корбет полугласно.

— Какво казваш, господарю?

Кралският пратеник поклати глава, без дори да се обърне. Ранулф направи гримаса и смигна на Малтоут.

— Господарят, старата Кисела физиономия — прошепна той, — явно е изпаднал в едно от своите настроения...

Да, в случая Ранулф беше напълно прав. Корбет се тревожеше. Прекарваше твърде много време далеч от Мейв и дъщеря им. Разбира се, съпругата му се справяше отлично и без него, и управляваше делата им с проникателност, която можеше да изправи косите на всеки търговец, а имението им в Лейтън беше богато и плодородно. Кралят обаче остаряваше и това го правеше все по-сприхав и жесток. А какво ли щеше да стане, когато умреше? Дали принцът на Уелс, който обичаше лова, музиката и хубавите млади мъже, щеше да се нуждае от услугите на Корбет също като баща си? На войната с Франция щеше да бъде сложен край — принцът на Уелс вече беше сгоден за дъщерята на Филип IV, Изабела; Уолас в Шотландия щеше да бъде победен — беше само въпрос на време войските на краля да го заловят и или да го убият, или да го доведат на юг, за да бъде екзекутиран.

„Може би трябва да се откажа от службата си при краля още сега — помисли си Корбет. — Да последвам примера на Гърни и да се оттегля в имението си, където да се грижа за посевите и за овцете, и да продавам вълната им на тъкачниците във Фландрия.“ Той се усмихна на себе си. Когато беше казал същото на Мейв, тя така се беше разкикотила, че чак беше паднала върху възглавниците на леглото им, а сребристорусата ѝ коса се беше разпиляла около нея. Корбет се беше

опитал да запуши устата ѝ с целувка, но дори това не беше успяло да заглуши смеха ѝ.

— Ти — фермер?! — беше му се подиграла тя. — Представям си те. Сигурно по цял ден ще пишеш доклади относно поведението на овните, растежа на ябълките и местоположението на овощната градина!

— Понякога работата ми толкова ми дотяга! — беше възразил той разпалено.

След тези му думи Мейв беше добила сериозен вид, беше легнала в леглото им с балдахин и се беше сгушила под завивките.

— Не харесваш ли работата си, Хю? Вероятно задачите, които ти поставя кралят, не са ти много приятни, но може би тъкмо това те прави толкова добър, а? — тя се беше навела над него и беше обхванала мрачното му лице с ръце. — Каквото и да приказваш, Хю Корбет, аз знам, че имаш неутолим глад за истината и...

— И какво? — беше попитал Корбет.

Мейв се беше изкискала.

— И, както казва Ранулф, много кисела физиономия!

Пеперудата се удари в прозореца и кралският пратеник вдигна очи.

— Ама че тъмница! — промърмори той. — Един Господ знае кога пак ще видим светлината!

Ранулф го изгледа изпод вежди. Дали господарят му имаше предвид времето, или пък загадките, които се изправяха пред тях?

ГЛАВА ВТОРА

Марина тичаше с всички сили, очите ѝ бяха широко отворени, сърцето ѝ биеше до пръсване, а устата ѝ беше пресъхнала. Замръзналите трънаци се оплитаха в краката ѝ и късаха кафявата ѝ рокля. Накрая девойката спря и изруга мъглата. После се огледа наоколо като подплашена кошута.

— Къде бих могла да отида? — простена тя.

Мъглата се сгъсти още повече. Марина застана на четири крака като животно и опитвайки се да си поеме дъх, се ослуша в тъмнината. Някакъв бухал, носещ се над брега в търсене на плячка, нададе мрачния си крясък, а после скитаща се край селото лисица излязла недоволно към мъгливото небе. Девойката трябваше да се скрие някъде.

Марина облиза сухите си устни. Къде можеше да отиде? Селяните щяха да я прогонят, а отец Августин само щеше да ѝ се развика. Може би трябваше да се върне в Убежището. Ако кажеше на приятелите си там какво знае, може би щеше да получи помощ. Но накъде трябваше да поеме? Тя се огледа наоколо, припомняйки си детството, когато заедно с останалите деца от селото си играеха сред скалите, преструвайки се на елфи или феи. Тогава затваряха очи и строяха фантастични замъци. Но какво можеше да стори сега? Девойката пристъпи напред, но в следващия момент някаква съчка зад нея изпука и тя замръзна на място.

— Марина! — повика я някой тихо. — Марина!

Девойката не можеше да издържа повече. Тя се затича сляпо напред, без да я е грижа, че всеки момент може да цопне в някое блато. Докато продължаваше да е в движение, щеше да е в безопасност. Земята под стъпките ѝ обаче сякаш заживя свой собствен живот, шипките и къпините започнаха да драскат глезените ѝ като хищни, остри нокти. В следващия момент момичето съзря в далечината някаква примамлива светлина и едва не извика от радост. Краката ѝ натежаваха все повече. Въпреки това Марина продължи да тича,

докато един къпинов храст не се уви около глезена ѝ като примка и не я повали на твърдата, студена земя. Девојката се мъчеше да се изправи на крака, когато някой тихо се приближи иззад гърба ѝ. Тя се опита да се обърне, но гаротата вече се впиваше в шията ѝ.

По-късно икономът почука по вратата и Корбет и двамата му спътници разбраха, че е време да се явят в залата на господарската къща. Слугите на Гърни бяха разположили огромната маса в средата на помещението, бяха я покрили със зелена покривка от златоткан брокат и бяха поставили върху нея множество свещи в двураменни свещници. Навсякъде наоколо — под масата, върху бумтящия огън в камината и в покритите мангали във всеки ъгъл — бяха посипани ароматни треви и стаята ухаеше просто прекрасно. На пода бяха постлани едни от най-разкошните килими, които Корбет беше виждал. От таванските греди пък висяха скъпи турски платове, украсени с гербове флагове и ярки знамена. Въздухът беше натезал от апетитните миризми, които се носеха от близката кухня. Вместо обичайните подложки от сух хляб^[1] и оловни лъжици върху масата бяха наредени сребърни чинии, златни ножове и украсени със скъпоценни камъни съдинки за подправки.

Гърни и съпругата му се бяха преоблекли и сега лейди Алис носеше тъмноморава рокля, чиято висока яка подчертаваше лебедовата ѝ шия. Тънкото кръстче на господарката на имението беше опасно със златен шнур, а разкошните ѝ коси бяха скрити под плътен бял воал, закрепен с помощта на сребърна панделка. Сър Саймън си беше сложил червеникавокафява мантия, зелен прилепнал панталон и кафяви кожени ботуши. Върху предницата на мантията му, точно над гърдите, имаше прорези, подплатени със зелена коприна, а краищата на ръкавите му бяха украсени с тъмносиня тафта. Корбет се надяваше, че той и придружителите му също не изглеждат зле, но не се чувстваше удобно в тъмнокафявата си мантия, докато не видя Мънк, който, както винаги, беше облечен в черно от глава до пети.

Когато слугите отведоха всички до местата им, икономът наду един сребърен рог и ястията започнаха да пристигат под съпровода на музиката, изпълнявана от менестрелите в дъното на залата. Преди всичко обаче икономът донесе голямата сребърна солница^[2], поклони

се три пъти на господаря си и я постави в средата на масата. После отговорникът за хляба внесе няколко подноса, отрупани с бели хлебчета. Последва го виночерпецът, който носеше грамадна кана с две дръжки, пълна до ръба с вино. Той опита виното, след което остави каната пред господаря си. Гърни и гостите му измиха ръцете си в купи, пълни с розова вода, а после бързо се избърсаха в кърпите, преметнати през ръцете на слугите. Едва тогава домакинът се зае да представи останалите си гости. Отец Августин беше висок свещеник с младежки вид, пясъчноруса коса и бледо лице, с проникателни зелени очи, леко гърбав нос, тънки устни и масивна брадичка. Корбет реши, че от него се излъчва ненатрапчив авторитет. Игуменката пък, домина Сесили, беше дребна и пълна женица, чието кръгло лице беше оброчено от силно колосана бяла пребрадка и сиво-син воал със златисти орнаменти по краищата. Жизнерадостна душа, реши кралският пратеник, вирайки се в трапчинките на бузите ѝ, миниатюрната ѝ брадичка и чипото ѝ носле. Интелигентността, струяща от малките ѝ, тъмни очи, и решителната извивка на устата ѝ обаче говореха, че игуменката може да бъде не по-малко властна от един мъж и че най-вероятно управлява манастира си с твърда ръка. На трапезата присъстваше и Адам Кечпоул — сдържан човек със суров поглед и лице, сякаш издялано от камък, който се беше сражавал във войните на стария крал, а понастоящем ръководеше стражата на Гърни. Разкошната обстановка в залата очевидно караше Кечпоул да се чувства неловко и той току заравяше пръсти в ниско подрязаната си, вече сивееща коса или пък се заиграваше със скъпоценните прибори пред себе си.

Щом всички гости се запознаха, Гърни потропа по масата и подкани отец Августин да благослови храната. И така, свещеникът извиси носов глас и без нито веднъж да се запъне или замисли, изрецитира благодарствената молитва на отличен латински. След това слугите поднесоха говеждо и овнешко с маслини, еленско печено, подправено с кафява захар, лимонов сок, канела и джинджифил, както и пилета, опечени на шиш и пълнени със сухо грозде. Виночерпците пък се грижеха чашите на гостите да не остават празни нито за миг. През цялото време Корбет внимателно отпиваше от виното си, докато Ранулф и Малтоут пиеха и ядяха като за последно.

Отначало разговорът се завъртя около някои общи теми и това доста изнерви Мънк, който седеше до Корбет. За известно време човекът на граф Съри се задоволи с неспокойно потропване по масата, но не след дълго не издържа, вдигна чашата си и погледна към Гърни, разположил се в стола си с висока облегалка.

— Ти си чудесен домакин, сър Саймън, но утре нас двамата със сър Хю ни чака доста работа.

Гърни остави чашата си на масата, едва сдържайки раздражението си.

— С Пастирите ли имаш намерение да се занимаваш? — попита той, при което всички разговори секнаха.

— Да, с тях.

— Но защо точно сега? — попита Гърни. — Те не са някаква новост за теб...

— Досега ги изучавах отдалеч — отвърна Мънк. — Освен това успях да говоря с водача им, мастър Джоузеф, но така и не съм бил в Убежището — той се ухили и хвърли един поглед към Корбет. — Може би утре сър Хю ще успее да промени всичко това?

— Защо изобщо се интересуваш от Пастирите?

Отец Августин се наклони напред, старателно сдвквайки едно малко парченце пилешко. Свещеникът почти не се беше докоснал до храната и до виното, и до този момент не беше участвал кой знае колко активно в разговорите на масата.

— А защо да не се интересувам? — сопна му се Мънк. — Кой друг би могъл да е виновен за убийството на помощника ми Сердик? Бас лоя, че Пастирите имат пръст и в смъртта на съпругата на пекаря!

— С какви доказателства разполагаш? — попита отец Августин.

— Все някой е убил клетите създания! — рече червендалестият мъж на средна възраст, който тъкмо влизаше в стаята, отмятайки качулката от плешивата си глава.

Гърни се усмихна и скочи на крака.

— А, Джайлс! Добре дошъл!

След тези думи домакинът направи знак на иконома да донесе един стол за новодошлия и да го настани на масата. Онзи пък още със сядането грабна един комат хляб и лакомо започна да къса залци, които после пъхаше в устата си. Накрая преглътна тежко и кимна по посока на Гърни.

— Извинявам се — изломоти той между хапките, — но бебетата имат навика да се появяват на бял свят във възможно най-неподходящото време!

— До селото ли ходи?

— Да, а на връщане едва не се изгубих в мъглата!

Гърни тихо плесна с ръце.

— Извинявай, Хю. Позволи ми да ти представя мастър Джайлс Селдич — семеен лекар и приятел. Живее в имението заедно с нас, което, да си призная, се отразява по-добре на моето здраве, отколкото на неговото.

— Ти пък! Кой друг би се грижил за един стар лекар като мен? — включи се в шегата докторът. — От Лондон ли идваш, сър Хю?

— Да, сър.

— А какви са твоите новини? — усмихна се лейди Алис на Селдич. — На кого му се роди бебе?

— На съдебния пристав. Сдоби се с жив и здрав наследник и, доколкото разбрах, има намерение да го кръсти Саймън в чест на съпруга ти.

— Как е майката?

— Казва се Рикалда. Чувства се малко изтощена, но с новопридобитото богатство на съпруга си ще може да си осигури най-добрата храна и вероятно бързо ще се възстанови.

Изведнъж в залата настана тишина, сякаш с последните си думи докторът беше засегнал някакъв особено щекотлив въпрос.

— Тъкмо си говорехме за Пастирите — рязко наруши мълчанието Мънк. — Ти имаш ли си вземане-даване с тези хора, мастър Джайлс?

Селдич се облегна в стола си и разпери ръце.

— Донякъде, но, както ти казах и преди, мога да съдя за тях единствено по онова, което виждат очите ми. Понякога им нося разни лекове — билкови отвари, мазила, лапи...

— И? — Мънк хвърли един лукав поглед на Корбет. — Хайде, разкажи на новодошлите за тези Пастири!

— Ами на мен лично ми се струва, че са богобоязливи и кротки хора. Водач им е мастър Джоузеф, но на практика групата се ръководи от Филип Нетлър.

— Значи си съгласен с техните вярвания, така ли? — попита домина Сесили с тон, от който ставаше пределно ясно, че въпросът е важен за нея.

Докторът сви рамене и отпи от чашата си.

— Да кажем, че вярванията им се различават от твоите, милейди.

— Но според тях не е нередно мъжете да съжителстват с жени! — очите на игуменката се разшириха.

— За Франция това не е нещо необичайно — отвърна Селдич. — Случва се монаси да обитават една сграда, а в съседната да са настанени монахини — той се засмя и пхна едно зрънце грозде в устата си.

— На мен пък ми изглеждат напълно безобидни — намеси се отец Августин. — Отслужвал съм литургии в Убежището много пъти и съм забелязал, че Пастирите носят прости кафяви роби и обикновени сандали. Изхранват се с подаянията, които успяват да изпросят по пътищата наоколо. През останалото време се молят и разговарят.

— Колко души са? — попита Корбет.

Свещеникът направи гримаса.

— Трудно е да се каже, понеже едни идват, а други си отиват, но не се събират повече от четиринайсет до шестнайсет души едновременно.

Корбет пак започна да върти чашата си с вино.

— Кога пристигнаха? — обърна се той към Гърни.

— Преди около година и половина. Мастър Джоузеф и помощникът му, Филип Нетлър, се появиха в началото на есента. Попитаха ме дали могат да се настанят в старото Убежище, обещавайки, че няма да застрашават мен или притежанията ми — Гърни сви рамене, — и аз им позволих да останат. И така, те започнаха да си отглеждат разни билки, а не след дълго се сдобиха и с пилета, както и с няколко прасета. Посетих ги в първите дни след пристигането им тук и не видях нищо нередно. В Убежището разполагат с импровизиран параклис и трапезария, а когато времето е хубаво, излизат да просят на пътя.

— Ами селяните?

— Отначало бяха подозрителни. Пастирите обаче, и най-вече мастър Джоузеф и Филип Нетлър, се оказаха честни и трудолюбиви люде, така че местните бързо ги приеха. Някои от младите мъже и

жени от селото дори се присъединиха към тях и ги последваха в чужбина...

— В чужбина ли, милорд? — намеси се Ранулф.

— Пастирите вярват, че Второто пришествие е близо — отвърна му лейди Алис, — така че щом се пречистят и се подготвят, те се отправят към Хъл или някое друго пристанище, откъдето се качват на кораб за Утремер^[3]. Според мастър Джоузеф всички трябва да се съберат край Елеонския хълм^[4], за да посрещнат Христос, Който скоро щял да слезе от небето в огнена колесница.

— И Пастирите вярват във всичко това, така ли? — попита иронично Ранулф.

— А защо да не вярват? — рече лейди Алис. — Пък и те не са единствените. Доколкото знам, подобни движения съществуват из цяла Европа.

— Но няма никой не подлага тази теория на съмнение? — настоя Ранулф.

— Пастирите идват и в моя манастир — намеси се домина Сесили. — Ние им даваме дрехи, вино и храна, а в замяна те работят в овощните и зеленчуковите ни градини. Същото вършат и за сър Саймън. Общността им е доста непостоянна, но младите мъже и жени изглеждат изпълнени с надежда. Остават в Убежището по няколко седмици, за да се пречистят, както казва отец Джоузеф, след което той или мастър Филип ги отвеждат до най-близкото пристанище. На изпроводяк им дават пари, разрешително за напускане на страната, една смяна дрехи и малко храна — тя сви рамене. — Изобщо Пастирите ми изглеждат напълно почтени. При тях всичко е общо и каквото и да припечелят, то се поделва между всички.

Игуменката се усмихна на Ранулф и той веднага съзря похотливите искрици в очите ѝ.

„Ама че хитруша!“ — помисли си той и се усмихна на себе си. Може би едно посещение на женския манастир не би отишло напразно? Ранулф често се хвалеше пред Малтоут, че е роден негодник и по тази причина умее да надушва останалите негодници. Е, тази вечер определено беше надушил свои събрата и докато се взираше в очите на игуменката, той разсеяно се запита какво ли мисли за всичко това господарят му, Киселата физиономия.

— Жените също ли тръгват за Утремер? — попита Корбет.

— Че защо не? — отвърна отец Августин. — Какво може да очаква една девойка от живота на село? Да работи до изнемога и да се омъжи за някой простак? Да се похаби от раждане на деца, преди да е навършила двайсет? Младите мъже също не могат да се надяват на кой знае какво — те пък са принудени или да прекарат дните си, приковани към ралото, или да идат да се сражават за краля в Шотландия.

— Аз пък не ги харесвам — намеси се Адам Кечпоул и внимателно постави яките си ръце върху масата. — Нито Филип Нетлър, нито хрисимия мастър Джоузеф. И двамата са лениви мошеници. Самият аз съм селски човек — изведнъж дрезгавият глас на началника на стражата на Гърни се извиси, — така че много добре знам какво представляват тези движения! Предводителите им залъгват селяците, че Йерусалим е едва ли не зад следващия ъгъл, но това винаги се оказва лъжа! — Той се втренчи в Корбет. — И това ти е пределно ясно, нали, сър Хю? В противен случай ти и мастър Мънк нямаше да сте тук...

— В известен смисъл, да — отвърна тихо кралският пратеник, след което замълча, изчаквайки един слуга да му долее вино. — Пастирите — продължи той — идват от Франция. Движението им било създадено преди около петдесет години от един монах, избягал от манастира си, на име Яков, който приел странното прозвище „Повелителя на Унгария“ — Корбет отпи от чашата си. — Според сведенията Яков твърдял, че е получил видение, в което му било наредено да организира бедните подобно на пастирите от Витлеем^[5] и да ги изпрати в Светите земи, където да чакат завръщането на Христос. За съжаление, идеята му привлякла утайката на обществото и в редиците на движението му се втели вероотстъпници, проститутки, крадци и убийци. Яков разделил цялата тази паплач на групи, но вместо да тръгнат към Йерусалим, те започнали да бродят по пътищата и да си изкарват прехраната като наемници. Онези, които им се противопоставяли, бивали посечени с брадва, а останалите, най-вече свещениците, били намушквани с нож или пък удавяни в някоя река. Отначало Пастирите нападали и евреи, но с течение на годините решили, че главната им задача е да заличат католическото духовенство от лицето на земята и да основат нова Църква. После движението се разпространило отвъд Рейн и стигнало чак до Англия. Разбира се, не всички Пастири са еднакви. Някои от тях са склонни към насилие, а

други — като например групата, настанила се в Убежището — водят мирен и прост живот, и не биха посегнали на никого. Въпреки това — Корбет погледна през масата към отец Августин — Едуард е обезпокоен от присъствието им тук. Кралят, разбира се, не би желал да тормози невинни хора, но след като един негов служител беше убит по време на метеж, организиран от друга група Пастири в Шорам, Съсекс — кралският пратеник сви рамене, — не му остана друг избор, освен да ни изпрати в Хънстън.

— Аз пък смятам, че Пастирите от Убежището изобщо не са безобидни — обади се Кечпоул. — Твърде много странни неща се случиха от пристигането им насам.

— Като например? — попита Ранулф с престорена невинност, смущавайки Малтоут, който беше изпил толкова много вино, че вече едва си държеше очите отворени.

Кечпоул също беше пиян — суровото му лице се беше зачервило и той току стоварваше юмрука си върху масата.

— Нима трябва да отговоря от името на всички? — попита началникът на стражата на Гърни, след което вдигна ръка и започна да изброява на пръсти. — Е, добре. Първо, бяха оплячкосани няколко гроба. Не е ли така, отче Августин?

Свещеникът тържествено кимна.

— Какво имате предвид? — намеси се Корбет.

— Някои от гробовете в църковното гробище бяха разровени — отвърна отец Августин, — ковчезите бяха измъкнати от земята, в която бяха лежали години наред, капациите им бяха натрошени на парчета, а съдържанието им — разпръснато наоколо като карантия в някоя касапница. Един Господ знае кой го е извършил! Може би вещици, магьосници или пък поклонници на сатаната. Сър Саймън и аз на няколко пъти организирахме хайка, но така и не хванахме злосторниците — свещеникът дълбоко въздъхна. — Междувременно аз предупредих енориашите си, че ако заловим виновниците, ще ги отлъча от Църквата!

— Случват се и други неща — прекъсна го Кечпоул. — Нощем към бреговете се приближават кораби, а по палубите им мъждукат фенери. Явно пращат сигнали на някого, но на кого — един Господ знае.

— И ти смяташ, че Пастирите имат нещо общо с това, така ли?
— попита Селдич.

— През есента — продължи Кечпоул, без да обръща внимание на въпроса, — когато вечерите още бяха топли, често слизах до брега след залез-слънце и виждах корабите, или по-точно светлините им, но така и не забелязах някой да подава сигнал от сушата.

— Но Пастирите никога не напускат Убежището си през нощта!
— заяви отец Августин. — Предполагам, че си видял контрабандисти — той се усмихна извинително на Гърни. — Съжалявам, сър Саймън, но истината е, че крайбрежието бърка от подобна паплач и незаконната ѝ търговията процъфтява. Пристигат кораби откъде ли не — от Бостън, от Бишопс Лин, от Ипсуич и от Ярмът. Въпреки това мастър Кечпоул е прав. Тук наистина се случиха странни работи — свещеникът хвърли лукав поглед към игуменката — и едно от тях е свързано със смъртта на една от монахините на домина Сесили.

Игуменката стисна устни и сведе поглед, сякаш не желаше да обсъжда въпроса.

— Вярно ли е? — попита Корбет.

— О, да — намеси се злобно Мънк. — Изглежда, че сестра Агнес, ковчежничката на манастира, е имала навика да се разхожда нощем по брега. Та по време на една от тези си разходки тя се подхлъзнала и паднала върху скалите, където намерила смъртта си.

— Да не забравяме и убийствата — намеси се Селдич, по чието зачервено лице и блеснали очи можеше да се съди, че изброяването на нещастията, случили се напоследък, му доставя истинско удоволствие.

Всъщност докторът вероятно щеше да каже повече, но в този момент икономът наду сребърния си рог и слугите започнаха да поднасят сладкиши и печени ябълки, подправени с кафява захар и канела и намазани с дебел слой гъста сметана. Докато останалите гости на Гърни си приказваха помежду си, Ранулф смушка господаря си.

— Чудна каша са си забъркали тук — прошепна той. — Кой би си помислил, че тези видни люде имат толкова много за криене?

Домина Сесили беше наострила уши в опит да чуе разговора им, така че в отговор Корбет само кимна. „Не че съм изненадан — помисли си кралският пратеник, вирайки се през масата. — Парите и властта винаги водят след себе си престъпления и долни постъпки.“ В

кралския двор често се случваше някоя благородна съпруга със знатен произход да се продаде, за да получи благоволение, или високопоставен духовник да скрие в любовното си гнезденце някое мило момиче или пък младолико момче с нежни ръце и пухкав задник.

Когато слугите най-после се оттеглиха, Гърни се опита да смени темата, като попита Корбет как върви войната в Шотландия, но подпийналият и изпаднал в заядливо настроение Селдич не позволи това да се случи.

— Убийството на жената на пекаря — рече той предизвикателно — е толкова заплетено, че разплитането му ще затрудни дори теб, Корбет.

— Смятам сам да разкажа на сър Хю за този и останалите смъртни случаи — изсъска предупредително Лавиниъс Мънк, — но моментът за това още не е настъпил.

— Хайде, хайде — настоя Селдич. — Загадката си я бива. Младата и примерна съпруга на пекаря — хубавица с руси коси, пищни гърди, яки бедра и ангелски устни — се измъква от дома си по залез-слънце, оседлава единствения кон, с който разполага семейството, и се устремява към брега. На следващата сутрин намират трупа ѝ да виси от старата бесилка на скалите.

— Стига вече, Джайлс! — прекъсна го лейди Алис.

— Няма да замълча! — Селдич вдигна ръка. — Загадката, сър Хю, се състои в това, че въпреки че земята под ешафода е била мокра и кална, там не са били открити отпечатъци от копитата на друг кон, освен от този на пекаря. Освен това селяните твърдят, че са видели жената да препуска обратно към селото, но накрая само конят се е върнал в пекарната.

— Така ли е? — попита Корбет.

— Да, да — тросна се Мънк. — Ако се съди по уликите, жената на пекаря е отишла до бесилката, обесила се е, след което някак си отново е яхнала коня си и го е яздила до покрайнините на селото.

— После пък умря и твоят помощник — добави докторът лукаво.

— А, да — усмихна се кисело Мънк. — Горкият Сердик излезе от имението един късен следобед, а на следващата сутрин обезглавеното му тяло и побитата му на кол глава бяха открити на брега. В този случай също нямаше отпечатъци от стъпки или от копита, нито пък някакви следи от борба.

— Достатъчно! — извика Гърни, потропвайки по масата и отправяйки предупредителен поглед към Селдич. — Та какво казваш, Хю? С краля се разделихте при Суофам?

— Да. Едуард и дворът му се запътиха към параклиса на Светата Дева в Уолсингам.

— А после?

— После кралят може да остане в района, а може и да продължи към Норич или пък към Линкълн.

Улавяйки умолителния поглед в очите на Гърни, Корбет реши, че засега няма нужда да обсъждат повече убийствата, и насочи разговора към дворцовите клюки. Устата на Селдич обаче не можеше да бъде запушена толкова лесно, а пък и Ранулф направи грешката да спомене изцапаните с мастило пръсти на доктора. Селдич тутакси вдигна ръката си и се взря в нея със задоволство.

— О, да — рече той наперено. — Аз съм по-скоро учен, отколкото практик. За мен знанието е по-ценно дори от златото — изведнъж усмивката на доктора стана превзета.

— Кралят сигурно винаги е нащрек, когато пътува из тези краища.

Мънк въздъхна, едва сдържайки раздражението си.

— Така ли? — попита Корбет. — И защо трябва да е нащрек?

— Сър Хю, сър Хю! Не ми казвай, че не познаваш историята и не знаеш, че дядото на Едуард, Джон, е прекосявал тези земи с армията си. Старият крал бягал от бароните си заедно с цялото си богатство, натоварено на гърбовете на керван товарни кончета. Грешката му била, че се опитал да мине напъряко през залива Уош, близо до река Нин, без да прецени колко бързо ще дойде приливът. Е, кралят и приближените му се спасили, но съкровището, онези, които го пазели, и товарните кончета се изгубили навеки.

Корбет се усмихна. От израженията по лицата на останалите съвсем ясно си личеше, че перченето на Селдич с начетеността му се е превърнало в постоянен извор на досада за всички.

Когато вечерята приключи, домина Сесили се извини и каза, че трябвало да се връща в манастира си. Гърни ѝ предложи неколцина от слугите му да я съпроводят дотам, а после сам тръгна да я изпрати до вратата. Отец Августин пък се съгласи да пренощува в имението Мортлейк. След като изслуша благодарностите и похвалите на гостите

си, лейди Алис се оттегли. Останалите избутаха столовете си назад и приеха предложението на слугите да им наляят още вино. Корбет прошепна на Ранулф да заведе вече дремещия Малтоут в стаята им и когато двамата излязоха от залата, Мънк кисело се усмихна на кралския пратеник.

— За какво мислиш, сър Хю?

Корбет хвърли един поглед през масата към отец Августин, а после и към Селдич, който седеше в стола си като някакъв дебел и жизнерадостен таласъм, и си играеше с чашата си.

— Какво става тук, Лавиниъс? — промърмори кралският пратеник.

— Всичко е толкова заплетено — отвърна Мънк.

— Защо е бил убит помощникът ти? — мина направо на въпроса Корбет.

— Нямам представа, но аз обвинявам Пастирите. Сердик не беше приказлив, но умееше да надушва интересните клюки. Едно от нещата, които установих, е, че в онази зловещна вечер е посетил монахините в манастира. Домина Сесили твърди, че се отбил просто от учтивост и че си тръгнал преди залез-слънце. Къде е отишъл после обаче и как обезглавеният му труп се е озовал на брега, просто не знам.

— А какво се е случило с коня му? — попита Корбет.

— Един Господ знае! Така и не го намерихме. Отец Августин обаче е прав — този край се е превърнал в гнездо на престъпници, контрабандисти, конекрадци и изобщо всякакви мошеници. Може би трябва да посъветваме краля да изпрати тук окръжните си съдии, за да се поразровят в боклука и да смажат главите на гадините, които пъплят из него.

— Нима това наистина е необходимо? — намеси се ядно Селдич. — Сър Саймън е верен поданик на Короната и прави всичко по силите си, за да поддържа реда в земите си. Не може обаче да бъде държан отговорен за всеки от арендаторите си или пък за Пастирите.

— Как така да не може? — заинати се Мънк. — Нали тъкмо той им е позволил да се установят тук?

— Да, но те не са сторили нищо лошо — отвърна решително докторът.

— Ами жената на пекаря? — намеси се Корбет внимателно. — Как ѝ беше името?

— Форбър, Амилия Форбър. Клетницата сега лежи погребана в църковното гробище, но дали почива в мир — един Господ знае.

— Ти видя ли трупа? — обърна се кралският пратеник към Селдич.

— Да, и заключих, че жената е починала вследствие на обесване.

— Не се ли забелязваха някакви други следи от насилие?

— Като например?

— Ами като следи от удар по главата или пък белези от въже по китките...

— Не, не — усмихна се тъжно докторът. — Прегледах трупа подробно, но не открих нищо такова. Някои от селяните дори твърдяха, че жената се е самоубила, и настояваха сърцето ѝ да бъде пронизано с дървен кол, а тялото ѝ — погребано под бесилката.

— Горката женица — отбеляза Корбет.

— Какво да ти кажа, сър Хю — Амилия не беше оттук, беше хубава и се държеше високомерно. Пък и ти срещал ли си някога пекар, който да е обичан от своите съселяни?

Корбет се усмихна и сви рамене.

— Е, Форбър също не се радва на особени симпатии — продължи Селдич. — На останалите им се налага да купуват онова, което той произвежда, а като прибавим към това и факта, че беше женен за хубавица, може да се каже, че не е ничий любимец.

— А ти как смяташ? Възможно ли е Амилия наистина да се е самоубила? — попита кралският пратеник.

— Не е изключено. Огледах трупа ѝ много внимателно, но не открих нито следи от удар по главата, нито някаква следа от приспивателно или отрова.

— И въпреки това смяташ, че е по-вероятно жената да е била убита?

— Разбира се, не мога да съм сигурен — отвърна докторът, — но аз лично не се сещам за причина, поради която една красива и млада жена би посегнала на живота си. Защо да го прави? Слава Богу, отец Августин зададе същия въпрос на енорияшите си и сега Амилия лежи погребана в църковното гробище.

— Да, но при ешафода не е имало никого другого — намеси се Мънк. — Не са открити следи нито от борба, нито от копитата на друг кон, нито пък от ботуши.

Селдич се размърда в стола си.

— Съвършено вярно. Но ако ставаше въпрос за самоубийство, защо някой би си правил труда да връща коня до селото, яздейки странично, сякаш на седлото седи горката Амилия?

— И ти смяташ, че конят е бил върнат от убиеца на жената, така ли? — попита Корбет.

— Да, така смятам.

След тези думи докторът присви очи и Корбет си даде сметка, че въпреки безцеремонното си поведение Джайлс Селдич е доста умен мъж, който не се влияе от нагласите в обществото.

— Кой е видял конят да се връща в селото? — продължи с въпросите кралският пратеник.

— Двама селяни. Разпознали коня на пекаря и видели, че ездачът седи странично на седлото. Не можах да кажат нищо повече, понеже навън вече било тъмно, пък и те се дръпнали от пътя на конника и свели очи — както ти казах, никой не обича пекаря; същото важеше и за покойната му жена.

— И къде се е случило това?

— На пътя край Хънстън. И дори без да ме попиташ — продължи докторът, — ще ти кажа, че когато конят влязъл в селото, мистериозният ездач вече бил изчезнал. Ето затова мислим, че става дума за убийство — Селдич се усмихна на свещеника. — Благодаря ти за подкрепата, отче. Ако не беше ти, тези прости селянци можеше още повече да осквернят трупа на горката жена.

— Не ги съди толкова строго — отвърна отец Августин. — Хънстън е доста изолирано място и обитателите му са принудени да си съжителстват тясно. Клюките в селото бързо се разнасят, но едновременно с това селяните са затворени и потайни към новодошлите. Аз например съм тук вече почти две години, а все още не съм приет изцяло.

— Значи не си родом от тези краища, така ли, отче?

— Не, не съм. Роден съм и съм израснал в Бишопс Лин — свещеникът горчиво се засмя, — но негово преосвещенство, епископът на Норич, ме изпрати тук заради греховете ми. Сега обаче наистина е време да си лягам...

След тези думи Мънк стана от масата, протегна се, та чак костите му изпукаха, и шумно се прозя. Отец Августин също се

изправи. Корбет, чиито клепащи вече бяха натезали за сън, пожела и на двама им лека нощ и се запъти към стаята си. Там завари Ранулф и Малтоут блажено да хъркат в леглата си. Кралският пратеник зави помощниците си, след което прекоси помещението и застана до прозореца.

— Странни убийства — прошепна той, взирайки се в мъгливата, студена нощ. — Потайни люде — Корбет си спомни изцапаните с мастило пръсти на семейния лекар на Гърни и продължи да си мърмори под нос. — Трябва да говоря със Селдич. Явно докторът познава тайните на това място.

После кралският пратеник се съблече набързо, пъкна се в леглото и придърпа завивките до брадичката си — въпреки че в стаята весело горяха мангали, въздухът беше студен. „Мънк едва ли е дошъл в Хънстън само за да разследва Пастирите“ — помисли си Корбет, преди да се унесе.

[1] През Средновековието храната била поднасяна върху подложка от стар хляб, която после можела да се изяде, но по-често била давана като милостиня на бедните. — Бел.прев. ↑

[2] На средновековната трапеза солницата служела за отделяне на местата на високопоставените гости от тези на простолудието. — Бел.прев. ↑

[3] Outre-mer (фр.) — отвъдморски. Название на териториите, завладени от кръстоносците при Първия кръстоносен поход. — Бел.прев. ↑

[4] Хълм край Йерусалим, наричан още Маслиновия хълм (заради някогашните маслинови насаждения), в чиито поли се намирала Гетсиманската градина и откъдето Христос се възнесъл на небето. — Бел.прев. ↑

[5] Става дума за пастирите, които нощували заедно със стадата си край Витлеем, когато им се явил Ангел Господен, за да им съобщи, че Спасителят се е родил. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

На другия ден Корбет се събуди рано от звъна на камбана, която трябваше да даде знак на слугите, че е време да стават, и да оповести, че ежедневието живот в имението започва отново. И така, кралският пратеник се надигна от леглото и почти веднага се наметна с една завивка, тъй като на вратата се почука. В следващия момент някакъв слуга внесе няколко пръстени съда, пълни с гореща вода за миене, както и чисти кърпи. Щом слугата излезе, Корбет извика на Малтоут и на Ранулф да стават, след което бързо се избърсна и изми. После счупи печатите на служебната си чанта, извади оттам пособията си за писане и ги подреди върху масата. По това време двамата му помощници все още не се бяха разбудили, така че се наложи кралският пратеник да отвори прозореца. Студеният сутрешен въздух веднага нахлу в стаята и Ранулф и Малтоут се измъкнаха от леглата си, пухтейки и ругаейки. Без да им обръща внимание, Корбет се взря в гъстата мъгла, която все още се стелеше навън.

Кралският пратеник, който се чувстваше по-спокоен от предната вечер, се зае да довърши тоалета си, обличайки си прилепнал вълнен панталон, кафява вълнена мантия и риза с връзки около врата и китките. На краката си нахлузи ботуши за езда от кордовска кожа, наметна се с бойния си плащ и си сложи подплатените ръкавици. После си припомни загадките, с които се беше сблъскал миналата вечер, и си запаса портупея, нареждайки на Ранулф и Малтоут да сторят същото.

— Побързайте! — подвикна той. — Трябва да тръгнем рано!

Ранулф, разбира се, запротестира, но Корбет не му обърна внимание и излезе в коридора. Слугата, когото срещна там, го заведе до параклиса на имението — малко помещение със стени от варосана зидария и черни греди, под чийто прозорец беше поставен прост олтар. Отец Августин вече беше наченал сутрешната литургия, на която присъстваха Гърни и началникът на стражата му, Кечпоул. След службата всички се преместиха в залата, където към тях се

присъединиха и други, включително Ранулф и Малтоут, които още не се бяха разбудили напълно и хвърляха сърдити погледи на господаря си. Лейди Алис още спеше, но затова пък Селдич се появи, бърборейки весело като предната вечер. Не след дълго слугите поднесоха закуската, състояща се от ейл, прясно изпечен хляб и парчета месо, обилно полети с пиво. Корбет обаче нареди на Ранулф и Малтоут да не се бавят много.

— Мога да ви заведа до Убежището — предложи Гърни.

Мънк настоя да отиде с тях и въпреки възражението на домакина, че Кечпоул е достатъчен гарант за безопасността на всички, не отстъпи от намерението си. Докторът и свещеникът също изявиха желание да се присъединят към групата.

— За всеки случай — рече Селдич, хвърляйки един бърз поглед към Гърни.

Корбет внимателно огледа двамата мъже — приветливостта, която бяха демонстрирали предната вечер, не беше изчезнала, но едновременно с това в отношението им се беше появила и известна резервираност. Какво ли криеха, запита се кралският пратеник. Мънк, който изглеждаше мрачен, както винаги, се потупваше с ръкавиците си по бедрото, нетърпелив да се заловят за работа. В следващия момент един коняр съобщи, че конете им са готови за тръгване, така че всички се увиха в плащовете си и излязоха на двора. Слънцето, което грееше изненадващо силно за ноември, успяваше да пробие тук-таме през мъглата. Корбет погледна през рамо към старата господарска къща. Приземието беше изградено от камък, а горните етажи — от зидария с очертани по нея греди.

— На колко години е Мортлейк? — попита кралският пратеник.

— Имението е съществувало още преди времето на Завоевателя — отвърна Гърни, — но пращядо ми е съборил първоначалната саксонска постройка и я е вдигнал наново, вграждайки в нея най-хубавия камък и най-висококачествения дървен материал.

Корбет се взря одобрително в сградата. Имението Мортлейк разполагаше с дълга и правоъгълна господарска къща, защитена от крепостна стена, зад която се гушеха и множество стопански постройки — плевни, конюшни и ковачници.

— Ами земята? — полюбопитства кралският пратеник.

— Простира се докъдето можеш да яздиш — ухили се Гърни. — Е, откъм брега почвата е твърде солена, но по-навътре в сушата дава добра реколта. Така или иначе, семейството ми не дължи богатството си на земята, а на овцете. Хайде, последвайте ме!

Останалите вече бяха възседнали конете си и Ранулф и Малтоут неуспешно се опитваха да скрият усмивките си при вида на дебелия доктор, който едва се побираше в седлото, и на отец Августин, който очевидно не се чувстваше удобно върху гърба на жалкия си кон. И така, след като Корбет и Гърни също се качиха на конете си, портите се отвориха и всички препуснаха по пътеката, която водеше извън имението и продължаваше през пустошта. Някъде в далечината прибоят ревеше, из храсталаците наоколо току се стрелкаше някой заек, стреснат от тропота на копита, а щом видеха конниците, овцете, които се мотаеха по пътя, се разбягваха, блеейки. Мъглата все още беше гъста, така че Гърни извика на спътниците си да не се отдалечават един от друг. По едно време пък ги накара да забавят ход, тъй като се наложи да заобиколят едно малко блато, оградено от тръстика.

— Тази местност е доста коварна — обади се той от дълбините на качулката си, — така че не е лошо човек да се придържа към пътищата и да внимава къде стъпва. Същото важи и за крайбрежието. Приливът винаги може да те изненада. Понякога се точи бавно като нощта, но друг път настъпва светкавично и улавя непредпазливите в капан.

— Тъкмо това беше поуката и от на снощната ми история — обади се доктор Селдич. — Бреговете на Уош са опасни и, както крал Джон е разбрал за своя сметка, бързо нахлуващите приливи за кратко време могат да превърнат едва процеждащите се поточета в буйни реки.

— Ами онова злато? — попита Ранулф, развълнуван от идеята, че някъде наоколо може би лежи заровено несметно богатство. — Наистина ли никога не е било открито?

— Съществуват много легенди за него и според някои от тях във владенията на сър Саймън се крие истинско съкровище — отвърна му Селдич, след което внезапно млъкна, тъй като групичката им отмина блатото и Гърни ги пришпори нататък.

Докато яздеха по една добре утъпкана пътека, Корбет си даде сметка, че се движат на юг, навлизайки все по-навътре в сушата, а брегът е от лявата им страна.

— Какво представлява това Убежище? — обърна се той към Гърни, изравнявайки коня си с неговия.

— Най-обикновено старо стопанство, което беше изоставено по времето на баща ми, тъй като бедната почва не можеше да изхранва обитателите му. Оттогава в него се подслоняват овчари, скитници, странстващи монаси и изобщо всички, които имат нужда от убежище.

— Кажи ми — ти защо пусна Пастирите вътре?

Гърни отметна качулката от главата си и попи потта, избила по челото му.

— А защо да не ги пусна? Сториха ми се богобоязливи и безобидни — той се усмихна. — Не си мисли, че съм светец, Хю. В замяна на подслона, който им осигурих, Пастирите работят безплатно в стопанството ми — той посочи през стелещата се мъгла. — Виждаш ли светлината? Почти пристигнахме.

След тези думи Гърни препусна напред, при което мъглата се разсея, като че ли само тях бе чакала, и Убежището се разкри пред очите на групата конници. Всъщност за момента от него не се виждаше друго освен една висока стена, яка дъбова порта, а над всичко това — няколко сламени и един покрит с плочи покрив.

— Кой е там? — прозвуча глас.

Корбет присви очи и забеляза, че край една от колоните на портата стои някакъв мъж. После изцрака огниво, пламна факла.

— Кой е там? — повтори гласът.

Гърни направи знак на спътниците си да останат по местата си и излезе напред с коня си.

— Сър Саймън Гърни! — извика той, изправяйки се на стремената си. — С мен е и кралският пратеник, сър Хю Корбет!

— Изчакайте там! — отвърна гласът.

След тези думи фигурата на портата остави факлата и изчезна.

— Мислех, че Убежището е твоя собственост, сър Саймън... — рече Корбет, изравнявайки коня си с този на господаря на имението Мортлейк.

— Да — сви рамене Гърни, — но съм дал на Пастирите същите права, с които разполага всяка религиозна обител. Това значи, че човек

не може просто да нахлуе вътре, когато му скимне. Все пак из провинцията бродят какви ли не престъпници, а те с радост биха се възползвали от достъпните им провизии, както и от всяка жена под шейсет!

В следващия момент портите се отвориха и сър Саймън замълча, а Корбет с любопитство се вгледа в двамата мъже, които излязоха от Убежището и се запътиха към тях.

— По-възрастният е мастър Джоузеф — прошепна Гърни, — а другият е Филип Нетлър. Иначе казано — това са игуменът на манастира и първият му помощник.

Мастър Джоузеф беше около петдесетгодишен мъж с дребно телосложение, обгоряло от слънцето лице и светлосини очи, през които премина лека сянка, докато той се усмихваше на Гърни и кимаше по посока на Корбет. „Прилича повече на военачалник, отколкото на духовник“ — реши кралският пратеник. Колкото до Филип Нетлър, по-младият мъж се отличаваше с рошава черна коса, слабо лице, очи, заслонени от тежки клепачи, и тънки устни. Той изглеждаше по-бдителен, а очите му постоянно се отместваха към Мънк, който седеше върху коня си като някой зъл дух.

— Добър ден, сър Саймън — усмихна се мастър Джоузеф на Гърни.

— Този човек с мен е специалният пратеник на краля, сър Хю Корбет — рече господарят на имението.

Мастър Джоузеф протегна ръка на Корбет и кралският пратеник я стисна. Дланта на водача на Пастирите беше мека и топла.

— А този тук е мастър Филип.

Кралският пратеник се здрависа и с Нетлър, но този път усети леко безпокойство. Лицето на Филип беше безизразно, а очите му избягваха погледа на Корбет.

— Пратеник на краля, а? — изрази на глас притесненията на другаря си мастър Джоузеф. — Но защо? Нали не си дошъл да ни изгониш от Убежището?

Корбет се усмихна и поклати глава.

— Виждам, че си откровен, мастър Джоузеф, и смятам да ти отвърна със същото. Епископите са обезпокоени от присъствието на различните нови религиозни общности в кралството и изразиха тревогите си пред краля. И така — кралският пратеник подбираше

думите си внимателно, — Едуард реши да се поинтересува от делата ви, макар че в момента по-голямата му грижа са смъртните случаи в околността.

— Така си и знаех! — отвърна мастър Джоузеф.

— Ние нямаме нищо общо с това! — извиси Нетлър пискливото си, злобно гласче. — Сър Саймън може да потвърди, че се занимаваме единствено със себе си.

— Няма ли да ни поканите вътре? — попита изведнъж Мънк, приближавайки се с коня си. — Измръзнахме от студ!

— Сър Саймън — започна решително мастър Джоузеф, — ти ни даде Убежището и честната си дума, че докато не създаваме проблеми на никого, ще имаме право сами да преценяваме кой да има достъп до обителта ни. И сам знаеш, че общността ни е затворена и не бихме могли да позволим на всеки да влиза и да излиза, когато си поиска.

Водачът на Пастирите огледа останалите придружители на Гърни и Корбет забеляза интереса му, както и лекото безпокойство, което се появи в очите му, когато съгледа Ранулф.

— Разбира се, вратата ни е винаги отворена за теб, сър Саймън — добави мастър Джоузеф, отстъпвайки една крачка назад. — Същото важи и за сър Хю Корбет, както и за мастър Мънк. Колкото до останалите, те могат да почакаат отвън, нали така?

И така, Гърни, Корбет и Мънк продължиха напред, оставяйки Ранулф и Малтоут да се разправят с наскърбения отец Августин и доста разочарования Селдич. При портите тримата слязоха от конете си и последваха мастър Джоузеф и Нетлър в широкия вътрешен двор. Корбет се огледа наоколо и реши, че мястото не му изглежда по-различно от което и да е друго малко стопанство. В средата на двора имаше ниска едноетажна къща, а край нея се редяха множество стопански постройки. Две кучета дремеха пред вратата на малка плевня до един кладенец, а по калдъръма се разхождаха няколко мършави пилета и чоплеха с клюновете си пръстта между камъчетата. В стопанството имаше още неголям свинарник, както и една изкуствена могилка от едната страна на къщата, която вероятно служеше за зайчарник. Мастър Джоузеф проследи погледа на кралския пратеник.

— Имаме си почти всичко, от което се нуждаем — каза той.

— Разполагаме с вода и прясно месо и освен това си отглеждаме билки. За услугите ни сър Саймън ни плаща с пари или в натура. Монахините от „Кръст Господен“, както и някои от по-богатите фермери също проявяват щедрост към нас.

Корбет се огледа наоколо. Мястото изглеждаше бедно, но едновременно с това — добре поддържано. Пастирите явно бяха положили доста труд, за да облагородят своето убежище.

— Много е тихо тук — каза кралският пратеник, но после чу отнякъде да се носи песен и погледна към къщата, накъдето му сочеше Нетлър.

— Братята и сестрите ни се молят — каза той.

— В такъв случай — рече язвително Мънк — може би нямаше да е зле да поканите вътре и отец Августин.

— Уставът на общността ни е пределно ясен по този въпрос — отвърна мастър Джоузеф. — В обителта ни не се допускат повече от трима посетители наведнъж. Сигурен съм, че отец Августин ще прояви разбиране.

„Едва ли“ — помисли си Корбет, припомняйки си киселото изражение на свещеника.

— Често ли се молите? — попита той, потропвайки с крака по земята и чудейки се дали Пастирите ще ги поканят вътре, за да се стоплят.

— Уставът ни е чудесен, не е много строг — рече мастър Джоузеф.

Корбет му хвърли един бърз поглед — беше сигурен, че в гласа на мъжа се е прокраднала нотка на сарказъм.

— Нека ти кажа как минава ежедневието ни, сър Хю — продължи мастър Джоузеф припряно. — Сутрин ставаме от сън, казваме си молитвите, учим, после се заемаме с някаква работа, след което се посвещаваме на молитва и накрая вечеряме.

— Никога ли не излизате от Убежището? — попита Мънк.

— Само за да отидем до Бишопс Лин — отговори Филип Нетлър. — Двамата с отец Джоузеф ходим там, когато имаме нужда от провизии или пък когато е завършил поредният период на пречистване.

— Пречистване ли? — попита Мънк невинно, сякаш това беше първият път, в който чуваше тази дума.

— Ние сме Пастирите — рече въодушевено мастър Джоузеф. — Верните пастири на Христос. Приемаме в редиците си порядъчни младежи и девойки и ги подготвяме според нашите принципи — той прочисти гърлото си. — После ги завеждаме до някое пристанище, в случая до това в Бишопс Лин, и уреждаме заминаването им за обителта ни във Витлеем, където ще се състои Второто пришествие на Исус.

— Да не би наистина да вярваш в това? — попита Мънк, без да крие подигравателната си усмивка.

— А нима ти не вярваш, мастър Мънк? — ококори се изненадано мастър Джоузеф. — Не приемаш ли учението на Църквата, според което Христос ще се завърне на земята?

Мънк усети, че ще попадне в теологически капан, и отстъпи.

— Просто ми се вижда странно — промърмори той.

— Ходил съм във Витлеем — рече Джоузеф. — Филип също е бил там. Уверявам те, мастър Мънк, Исус ще се завърне на земята.

— Да, но във Франция и по течението на Рейн считат Пастирите за безбожници! — поднови атаката си Мънк.

Мастър Джоузеф разпери ръце.

— Нима вината за това е у нас? И нима не е вярно, че някои от вашите свещеници не са онова, което би трябвало да бъдат? — гласът му се снижи до подигравателен шепот. — Всъщност хората твърдят, че това важи не само за свещениците, ами и за монасите, епископите и дори за някои от папите ви...

Филип Нетлър, който междуременно се беше заел да спъне конете, се върна при останалите, обърса ръце в кафявото си вълнено расо и погледна Гърни право в очите.

— Никога не сме правили нищо нередно, сър Саймън. Не познавахме нито помощника на мастър Мънк, който беше така варварски убит, нито горката съпруга на пекаря. Много рядко се случва да дойдем до селото и изобщо не създаваме никакви проблеми — той стисна устни. — А ето че сега ние си имаме проблеми...

— Какви проблеми? — попита Корбет.

— Една от сестрите ни изчезна. Марина.

Гърни загрижено погледна към мастър Джоузеф.

— Коя Марина? Дъщерята на кожаря?

— Да, тя. Снощи излезе от Убежището, за да навести баща си, Фулк, и така и не се върна.

В следващия момент мастър Джоузеф забеляза, че Корбет потрива ръце в опит да се стопли.

— Елате! — настоя той. — Да влезем вътре!

И така, водачът на Пастирите преведе групичката мъже през двора, след което ги покани в къщата. Кухнята представляваше дълго помещение с ниски тавански греди и голямо огнище, в което гореше малък огън. До огнището имаше фурна, в която се печеше хляб, изпълвайки въздуха с апетитна миризма и пара. Стаята беше чиста, но оскъдно обзаведена — два-три шкафа, няколко лавици с малко тенджери и тигани и една дълга, грубо скована маса, оградена със столчета. Мастър Джоузеф предложи на посетителите вино или ейл, но Корбет отказа. После всички се събраха около огнището и си свалиха ръкавиците, за да си сгреят пръстите. В следващия момент вратата в дъното на кухнята се отвори и вътре влязоха и останалите членове на общността. Кралският пратеник с интерес се взря в Пастирите. Групата им се състоеше от шестнайсет души — десетима мъже и шест жени, всичките млади и жизнерадостни. Мъжете бяха ниско подстригани, а жените бяха прибрали коси под прости сини пребрадки. Всички носеха кафяви раса, привързани с връв около кръста, тесни панталони и груби сандали или ботуши. „Как ли водачите успяват да поддържат дисциплина сред тези младежи?“ — запита се Корбет разсеяно, но после отхвърли тази мисъл. Подобни смесени общества бяха често срещани във Франция, пък и в ордена, основан от Гилбърт от Семпрингам в Англия, също се гледаше благосклонно на съжителството между монаси и монахини.

Братята и сестрите насядаха около масата и преди ейлът и хлябът да бъдат поднесени, мастър Джоузеф се приближи към тях, за да благослови трапезата. През цялото време Пастирите си приказваха тихичко помежду си и почти не обръщаха внимание на посетителите, които ги наблюдаваха.

— Всички ли са местни? — попита Корбет шепнешком.

— Зависи какво имаш предвид под „местни“ — отвърна Нетлър. — Четирима са от близкото село, а останалите — от по-далеч.

Кралският пратеник заоглежда младежите. Той знаеше колко е тежък животът, от който се бяха измъкнали, и се зачуди как ли ще им

се сторят Светите земи след студа и влагата в Англия. Освен това забеляза безпокойството им и ги чу да прошепват името „Марина“. Гърни разпозна един от младите мъже и се заприказва с него, а Нетлър трескаво заснова из стаята. Изведнъж мастър Джоузеф се изпъна като хрътка и наостри уши.

— Какво е това? — попита той.

Разговорите мигом секнаха и Корбет също го чу — откъм портата се носеше ожесточено блъскане, както и гласът на Ранулф. Мастър Джоузеф веднага се забърза натам, а Нетлър нареди на останалите Пастири да останат по местата си. Корбет, Гърни и Мънк последваха водача им навън и тичешком прекосиха двора. Мастър Джоузеф едва беше отключил портата, когато Ранулф го изблъска от пътя си.

— Господарю! — извика той. — Сър Саймън!

— Какво има, човече? — строго попита Гърни.

— Един от слугите ти — ловджия или лесничей — открил в гората някаква девойка. Мъртва, жестоко убита!

— Господ да ни е на помощ! — лицето на мастър Джоузеф пребледня. — Нетлър, стой тук!

Гърни веднага се приближи до отец Августин и доктора, които стояха до конете си. С тях имаше и някакъв мъж, облечен в мърляв кафяв жакет от кожа и панталон, напъхан във високи ботуши за езда.

— Какво става, Томас? — попита го господарят на имението.

Мъжът се обърна. Загорялото му брадато лице сега бе посивяло, а в очите му се четеше ужас.

— Обикалях из пустошта и търсех браконьерски капани, а вместо това се натъкнах на трупа на някакво момиче — той се прокашля и плю. — По-добре ела и виж!

След тези думи мъжът излезе тичешком, а мастър Джоузеф забърза след него. Останалите си взеха конете и също последваха ловджията. Движиха се около миля през пустошта, докато накрая не стигнаха до някаква падинка, отвъд която растеше малка горичка. Именно там лежеше трупът на девойката. Младите й гърди се показваха изпод отметнатото назад кафяво расо, краката й бяха разчекнати. Докторът слезе от коня си и се приближи до тялото, за да го огледа. Корбет го последва.

— Изнасилили са я! — рече Селдич, докато двамата стояха на колене до момичето. — Погледни нараняванията по бедрата ѝ!

Кралският пратеник хвърли един поглед, но после вниманието му беше привлечено от тънкото възенце около врата на жертвата. Той срязва гаротата с ножа си, след което нежно отметна дългата и лъскава черна коса на девойката от лицето ѝ и жалостиво се взря в покритото ѝ със синини лице. В угълчето на полуотворената ѝ уста имаше струйка засъхнала кръв, а широко отворените ѝ очи се вираха неவிждащо в трънаците наоколо. Корбет се озърна през рамо към преbledнелия мастър Джоузеф, който беше приковал поглед в трупа.

— Това е Марина, нали?

Водачът на Пастирите кимна.

— Нека Бог я прибере при себе си! — прошепна кралският пратеник, след което затвори очите на убитата и дръпна надолу дългото ѝ расо, за да прикрие голотата ѝ.

— Личи си, че е била красавица — допълни тъжно стоящият зад господаря си Ранулф.

— Да — отвърна Корбет. — Прекрасно момиче, застигнато от ужасна смърт. Сър Саймън, трупът на убитата трябва да се премести.

Гърни кимна. После нареди на Томас да се погрижи за подплашените от миризмата на смърт коне, коленичи до трупа на момичето и обърна лицето му към себе си.

— Девойката е на не повече от шестнайсет години — промърмори той. — Ясно си спомням кръщенето ѝ. Баща ѝ, Фулк, ще бъде съкрушен от мъка.

В този момент на местопрестъплението най-после пристигна и отец Августин, чиято жалка кранта очевидно не беше успяла да се движи в крак с останалите коне. Свещеникът слезе от гърба ѝ, огледа трупа и преглътна тежко. После отметна назад качулката на расото си, коленичи до убитата девойка и начертавайки кръст във въздуха, прошепна в ухото ѝ молитвата за опрощение на греховете. Накрая се изправи на крака и обърса влажните си ръце в расото си.

— Трябва да я върнем у дома — рече той. — Мастър Джоузеф, имате ли каруца?

Водачът на Пастирите кимна и се забърза обратно към Убежището. Корбет пък се приближи до Селдич, който отпи една голяма глътка от винения мях на Гърни, преди да го подаде на Ранулф.

— Кажи ми, докторе — попита кралският пратеник, — момичето е било изнасилено и удушено, нали така?

Селдич отпусна ръката, с която държеше меха.

— Не е ли очевидно, по дяволите? — отвърна той, но после лицето му омекна. — Съжалявам — промърмори, — но девойката беше истински ангел — докторът погледна към Гърни. — Не съм сигурен обаче дали първо е била изнасилена и после убита, или обратното — той се обърна към обвитата в мъгла гора, а после отново се взря в Корбет. — За каквото и да си дошъл — заяви Селдич мрачно, — гледай да различиш това зверско престъпление, защото дяволът явно се е настанил в Хънстън!

Корбет вдигна очи към Мънк. Облеченият в черно служител на графа на Съри не само че стоеше далеч от тялото на момичето, но дори не беше слязъл от коня си. Лицето му беше по-бледо от обикновено, а високо на скулата му трепкаше някакво мускулче. Кралският пратеник се приближи до него и докосна голата му длан, която се беше вкочанила от студ.

— Лавиниъс?

Мънк продължи да се взира в трупа.

— Лавиниъс! — повтори Корбет, след което сграбчи ръката на мъжа и я стисна с все сила. — Мастър Мънк!

Изведнъж Мънк излезе от унеса си и погледна кралския пратеник така, сякаш го виждаше за първи път. После сви устни и изсъска:

— Разкарай се, копеле такова!

Корбет веднага отстъпи назад, стреснат от гнева, струящ от очите на Мънк, и разпери ръце в знак на мир.

— Мъртва е! — прошепна дрезгаво Мънк. — Мъртва! И нито проклетият свещеник, нито проклетите Пастири са в състояние да я съживят!

След тези думи служителят на граф Съри дръпна яростно юздите на коня си, заби шпорите си в хълбоците му и препусна към имението Мортлейк.

— Господарю! — приближи се забързано Ранулф. — Какво става, господарю?

Корбет поклати глава.

— Нищо, Ранулф — заяви той. — Абсолютно нищо.

После си припомни слуховете, които беше чувал за Мънк в кралската канцелария и в двора на Едуард.

— Този човек е луд! — промърмори Ранулф.

— Може би — отвърна Корбет.

В този момент мастър Джоузеф се върна с някакво магаре, теглещо каруца с две колела. Малтоут и Ранулф положиха тялото на момичето върху каруцата, а Гърни изпрати ловджията напред, за да съобщи на селяните какво се е случило.

— Кажи им, че отец Августин ще откара покойницата в църквата — нареди той.

И така, тъжната малка процесия се запъти към Хънстън, заобиколи имението Мортлейк и не след дълго влезе в селото. През цялото това време каруцата подскачаше от неравностите по пътя и тялото, проснато под някаква завивка, сякаш заживя някакъв странен нов живот. Когато стигнаха до широкия главен площад, целия набразден от колела, там вече се събираше тълпа. Първи бяха дошли жените и децата, последвани от мъжете, които се стичаха от полята с изпоцапаните си с черна кал дрехи. Зад мъжете пък подтичваха момчетата със своите прашки, с които разгонваха гаргите. Корбет се вгледа в зачервените от студения и солен вятър лица на селяните и сърцето му се сви от жал, когато разпозна страха в очите им. Жителите на Хънстън безмълвно наобиколиха каруцата и подозрително се вторачиха в господаря си. Гърни отметна качулката си, поклати глава и слезе от коня си. После вдигна ръка, за да пресече тихото вайкане и сподавените ругатни.

— Марина, дано Бог се смили над душата ѝ — заяви той, — е била жестоко убита сред пустошта. Аз обаче се кълна в Господ и в краля, че убиецът ѝ ще бъде открит и обесен!

— А какво е правила сред пустошта? — провикна се някой.

Въпросът обаче остана без отговор, тъй като в този момент един як мъж и една разтревожена жена си проправиха път до каруцата. Мъжът хвърли един поглед към трупа, след което се извърна и притисна гърдите си с ръка, забивайки пръсти в кожената си престилка. После се опита да попречи на съпругата си да види онова, което той беше видял, но жената се освободи от хватката му и се взря в каруцата. След един много дълъг миг тя се строполи на земята, отвори уста и нададе най-скръбния вик, който Корбет беше чувал.

— Не и детенцето ми! — простена отчаяната майка и започна да удря главата си в едно от колелата на каруцата. — Не и моята Марина!

Съпругът ѝ се опита да я вдигне на крака, но жената отново се отскубна от него, при което качулката се смъкна от главата ѝ и отдолу се показа рядка посивяла косица.

— Кой би могъл да стори подобно нещо? — извика тя, хвърляйки се към Гърни и сграбчвайки наметката му. — Кой?

Ужасяващият плач на изгубилата рожбата си майка заглуши всички останали звуци.

— Марина е, нали? — обърна се Гърни към съпруга ѝ.

Мъжът, по чиито бузи вече се търкаляха сълзи, кимна.

— Искам справедливост, господарю — прошепна той.

— Ще я имаш, обещавам.

Покрусеният баща погледна към свещеника.

— Ще я погребеш ли, отче?

— Да, Фулк, в църковното гробище.

След като получи това обещание, Фулк си проправи път до мастър Джоузеф, който стоеше настрани и мълчаливо наблюдаваше ставащото.

— Нали уж щеше да се грижиш за нея? — рече той горчиво.

— Какво стана?

Мастър Джоузеф запази самообладание и се престори, че не чува злобните подмятания на тълпата.

— Грижех се за нея, Фулк, но снощи Марина настоя да се върне в селото. Трябвало непременно да се види с теб, поне така ми каза. А може би е трябвало да се види с някого другиго?

— Къде е Гилбърт, онзи вещерски син? — извика някой.

— Няма го тук — отвърна друг.

— Кой е този Гилбърт, отче Августин? — поинтересува се Корбет, навеждайки се напред.

— Той беше влюбен в девойката. Простовато момче, син на дървар. Живее заедно с майка си в края на селото — къщата им се намира по пътя за крайбрежието, малко след църквата. Жената е знахарка и познава билките и лековитите им свойства — отец Августин сниши глас, — но нали знаеш как е, сър Хю — хората говорят, че е магьосница и че нощем яхвала вятъра, и препускала из небето заедно с други демони.

Изведнъж тълпата се оживи, така че се наложи Гърни да възседне отново коня си и да изкрещи за тишина.

— Все още не разполагаме с доказателства срещу никого! — извика той.

— Но кой друг би могъл да е виновен? — попита някой.

В следващия момент някакъв нисък мъж с тлъсто шкембе се измъкна от групичката, която вече се беше събрала около Фулк и съпругата му, и наперено тръгна към Гърни, току прокарвайки дебелите си пръсти през рехавата си руса косица. Покритото му с брадавици лице беше начумерено. Накрая мъжът застана пред коня на Гърни и заяви:

— Нали знаеш обичая, сър Саймън? Аз, Робърт Фицосбърн, съдебен пристав в това село, настоявам да бъдат излъчени съдебни заседатели и да бъде назован убиецът!

Значи това бил съдебният пристав. Корбет огледа мъжа внимателно, припомняйки си клюките, които беше чул предната вечер, и забеляза, че ботушите и елекът му са с по-добро качество от тези на останалите селяни. В следващия момент Фицосбърн разпери ръце и се обърна към тълпата:

— Всички настояваме! Такъв е обичаят и законът!

Щом чуха това, селяните закрепяха одобрително, при което Корбет хвана дръжката на меча си под плаща и хвърли един предупредителен поглед към Ранулф и Малтоут. Тълпата пристъпи напред. В следващия момент по пътеката изтрополиха конски копита и кралският пратеник се обърна, за да види какво става. Кечпоул и още неколцина от хората на Гърни, всичките в униформи, препускаха към селския площад. Началникът на стражата на сър Саймън очевидно беше предвидил какво може да стане, така че под наметалото си носеше ризница. Останалите петима мъже също бяха добре въоръжени.

След като ги видя да приближават, Робърт Фицосбърн загуби част от арогантността си, но въпреки това продължи да се ежи.

— Знаеш обичая, сър Саймън — рече той предизвикателно.

— Убитата е дъщеря на твой арендатор, така че се налага да се разправиш с виновниците. Разполагаш с цялата власт да го направиш.

Гърни се обърна към Корбет и вяло му се усмихна.

— Фицосбърн е прав — рече той. — По тези земи аз съм закона. Ти обаче си кралски пратеник тук. Е, какво би ме посъветвал да сторя?

Корбет се взря в тълпата селяни, които се суетяха около каруцата и трагичния ѝ товар. Съдебният пристав действително имаше основания за искането си — в крайна сметка, едно младо момиче беше жестоко убито. Освен това, ако бъдеше свикан съд и кралският пратеник присъстваше на заседанието му, това загадъчно място и странните убийства, извършени в него, можеха да му се изяснят. Да, Хънстън беше забулен от много слоеве мъгла, които скриваха всичко тук не само от очите на хората, но и от очите на Бог. Корбет погледна към Гърни.

— Съгласен съм! — заяви той решително. — Трябва да бъде свикан съд!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Преди да бе изминал и час, трупът на Марина беше отнесен в дома за покойници в края на селото, а междувремето, както повеляваше обичаят, нефът на дългата и солидна църква беше превърнат в съдебна зала. Корбет застана отвън и вдигна очи към ниската кула, в чиято основа зееше предната врата на църквата. Скулптурите над нея и покрай прозорците, изобразяващи различни животни, цветя и фантастични чудовища, бяха направо разкошни. После кралският пратеник погледна през рамо към дома на свещеника — голяма къща, с измазани с хоросан стени и сламен покрив — и се запита внезапно потръпвайки, защо ли това село изведнъж се беше превърнало в арена на убийства. Накрая тримата с Ранулф и Малтоут заобиколиха църквата и се взряха в трънаците, които растяха в двора.

— Печално място — отбеляза Ранулф.

Корбет огледа очуканите дървени кръстове и ронещите се надгробни камъни. „Какво ли би могъл да търси един мародер тук?“ — запита се той, след което се върна при входа на църквата. В следващия момент от дома за покойници забързано излезе отец Августин, бършейки ръце в расото си. Слабото лице на свещеника беше изкривено от мъка. Корбет и двамата му слуги го последваха в църквата, където се възхитиха на облицования с дърво таван, върху който бяха изрисувани ярки ромбове. Стените и колоните в нефа също бяха пищно украсени с някакви странни зигзагообразни орнаменти, а на мъждукащата светлина на факлите се виждаше, че върху стените на трансептите са изобразени въздействащи сцени от живота на Христос.

В църквата беше тихо. В нефа беше поставена дълга, грубо скована маса и от двете ѝ страни се бяха разположили по шестима мъже. В далечния ѝ край, върху богато украсен трон, седеше сър Саймън. В близкия край отец Августин, който изпълняваше ролята и на енорийски писар, беше подредил пособията си за писане — пергамент, мастилница и пемза — и само чакаше заседанието да започне, за да го документира. Зад Гърни стояха мрачният Кечпоул,

Джайлс Селдич и мастър Джоузеф, а по земята около масата бяха насядали някои от жителите на селото. Щом видя Корбет, господарят на имението му махна да се приближи и му посочи към едно столче от дясната си страна.

— Ти ще ми бъдеш свидетел, сър Хю.

След тези думи Гърни се изправи на крака и официално обяви началото на съдебното заседание.

Корбет наблюдаваше с интерес. Той често беше влизал в ролята на кралски съдия или комисар, но досега не беше виждал някакъв сериозен въпрос да бъде разглеждан от местен съд.

— Днес сме се събрали — започна Гърни, — за да разследваме смъртта на Марина, дъщеря на кожаря Фулк, която беше намерена жестоко убита сред пустошта. Девойката е била изнасилена и удушена — той вдигна ръце, за да укроти присъстващите — от неизвестен или неизвестни извършители. Всички вие сте наясно с древния обичай — продължи той припряно — и знаете, първо, че смъртният случай ще бъде описан и, второ, че ако бъдат събрани достатъчно сведения, могат да бъдат посочени обвиняем или обвиняеми — гласът му се извиси. — Ако се стигне до последното, обвиняемият или обвиняемите трябва да бъдат задържани и при следващото заседание на окръжния съд да им бъде осигурен справедлив процес пред техните съселяни.

Присъстващите тихо запротестираха. Гърни нервно изтри ръце в края на мантията си. После се вгледа в съдебните заседатели от двете страни на масата, задържайки погледа си върху Робърт, съдебния пристав.

— Всички вие се заклехте върху Евангелието — той посочи към тежката книга на масата. — Същото трябва да стори и всеки, който изяви желание да даде показания. Предполагам, няма нужда да ви напомням, че лъжесвидетелстването може да бъде наказано със смърт.

Последните думи на Гърни отекнаха в църквата като погребален звън, грубо подсещайки арендаторите му колко опасно би било да излъжат в такъв важен случай.

След встъпителната реч на господаря на имението разпитите започнаха. Пръв положи клетва ловджията Томас, който разказа как е намерил момичето. После Джайлс Селдич картинно описа нараняванията, открити по трупа, при което Корбет забеляза отвращението по лицата на съдебните заседатели и останалите селяни.

— Кога мислиш, че е била убита девойката? — попита Гърни.

Докторът, който стоеше прав в другия край на масата, вдигна рамене.

— Плътта ѝ беше изстинала и покрита със скреж, което значи, че най-вероятно е била убита предишната нощ.

— А какво изобщо е търсела из пустошта? — попита един от съдебните заседатели.

Господарят на имението нареди на мъжа да си мълчи.

След това беше призван мастър Джоузеф.

— Марина беше част от общността на Пастирите — започна той. — Никой не я е насилвал да се присъединява към нас — в нефа се надигна одобрителен шепот, при което мастър Джоузеф се огледа наоколо и енергично закима. — Никой не я е насилвал да стои при нас — той вдигна ръка. — Всъщност самият факт, че е била намерена сред пустошта, доказва, че е разполагала със свободата да ходи където си поиска.

— А защо е излязла от Убежището? — попита строго Гърни.

Мастър Джоузеф отвърна на погледа му, след което изчака отец Августин да запише въпроса със скърцащото си перо и чак тогава отговори:

— На мен ми каза, че искала да се види с баща си. Честно казано, не ми се щеше да я пускам, но от друга страна, няхах нито право, нито причина да я спирам. Така или иначе, стори ми се, че девойката ме лъже и че всъщност има среща с някого другиго — той погледна през рамо към кожаря Фулк, който седеше в основата на една от колоните, прегърнал хлипащата си съпруга. — Разбира се, нямам представа кой може да е бил този друг. Марина скоро щеше да ни напусне. Пречистването ѝ беше приключило и до края на месеца се надявахме да уредим заминаването ѝ за Утремер. За Коледа вече можеше да е във Витлеем.

Корбет прошепна нещо на Гърни и господарят на имението бързо обяви:

— Сър Хю Корбет иска да ти зададе няколко въпроса.

И така, кралският пратеник се изправи на крака и започна разпита си.

— Кажете ми, мастър Джоузеф — докато Марина беше в Убежището, някой откъде опитвал ли се е да влезе в контакт с нея?

— Да, Гилбърт, синът на старата вещица.

— Случвало ли се е Марина да отиде до портите, за да говори с него?

— Да, на два пъти. Последния път обаче отказа да го види.

— Как реагира Гилбърт на този отказ?

— Отначало се обиди и се ядоса, но после си тръгна, без да създава проблеми.

— Мастър Джоузеф — усмихна се Корбет, давайки си сметка, че селяните напрегнато го наблюдават, смущавайки се един друг. За тях той беше изключително важна особа, представител на самия крал, и те гледаха на него с безгранично възхищение и страхопочитание, примесени с дълбокото подозрение, което изпитваха към всеки непознат. — Мастър Джоузеф — повтори Корбет. — Трябва да те попитам следното. Снощи някой друг излизал ли е от Убежището?

— Не. Мастър Нетлър може да се закълне, че аз бях там, а аз — че той беше там. Същото могат да сторят един за друг и всички останали членове на общността ни — водачът на Пастирите погледна към Гърни. — Сър Саймън, живеем във владенията ти вече повече от година и, както знаеш, напролет може и да си тръгнем — думите му изтръгнаха от гърлата на селяните дълбока въздишка на разочарование. — Междувременно никога не се е случвало да злоупотребим с гостоприемството ти или с това на селяните; никога не сме изричали лъжа, нито пък сме участвали в каквото и да било мошеничество. Ако някой може да оспори думите ми, нека го стори — той замълча и огледа потъналата в тишина църква. — Хубаво! — рече накрая и добави. — Това, което казах току-що под клетва, също е истина!

Корбет кимна и се върна на стола си. И така, мастър Джоузеф беше освободен и тихо се измъкна от църквата, след което беше призован Фулк. Кожарят разпозна трупа на дъщеря си и каза, че Марина се чувствала щастлива в Убежището. После съобщи на съда, че той и съпругата му били подарили на момичето си малка кехлибарена огърлица, която сега липсвала.

— Марина винаги я носеше — рече Фулк горчиво. — А сега, подобно на душата ѝ, и нея я няма.

Когато кожарят тръгна да се връща на мястото си, го съпроводи съчувственият шепот на присъстващите. След това и други бяха

призовани да свидетелстват. Някои от тях споменаха Гилбърт и разказаха как веднъж в селската кръчма синът на знахарката се бил нахвърлил върху Пастирите, обвинявайки ги, че са му отнели Марина. Друг път момъкът дръзко бил заявил, че любимата му никога няма да напусне Хънстън.

Безпокойството на Гърни се задълбочи, когато свидетелите започнаха да намекуват, че Гунхилда, майката на Гилбърт, която вече се споменаваше като прочута вещица, се била опитала да помогне на сина си. А не било ли възможно тя да е отговорна и за оплячкосаните гробове?

— Магьосничките често използват човешки черепи и кости в ужасните си ритуали — заяви един от селяните с писклив гласец.

После беше призован отец Августин.

— Не знам дали Гунхилда или синът ѝ имат нещо общо с оплячкосването на гробовете — отвърна той на зададения му от Гърни въпрос. — Единственото, което мога да кажа, е, че тези събития се случват от една година насам и че лично аз не виждам в тях никакъв смисъл.

— Какво имаш предвид? — попита Корбет.

— Досега не е разровен нито един пресен гроб, а в старите гробове няма нищо друго освен купчина кости.

— Установени ли са някакви липси? — продължи с въпросите кралският пратеник.

— Доколкото знам, не.

Постепенно сумракът в църквата започна да се сгъстява и Гърни направи обобщение на всичко, което беше казано през деня. После съдебните заседатели се оттеглиха за съвещание, но не след дълго се върнаха в нефа и се струпаха зад пристава Робърт, който, както Ранулф прошепна на Корбет, се перчеше като петел върху купчина тор.

— Взехте ли решение?

— Да, господарю. Стигнахме до заключението, че Марина, дъщерята на кожаря Фулк, е била убита от Гилбърт със знанието и помощта на майка му, Гунхилда. Настояваме двамата виновници да бъдат задържани и изправени пред съда, за да отговорят за престъплението си.

Гърни вдигна ръка.

— Така да бъде — обеща той, след което хвърли един предупредителен поглед към съдебните заседатели, а после и към останалите селяни, които се бяха струпали в нефа и в момента заплашително мърмореха. — На обвиняемите ще бъде осигурен справедлив процес — заяви решително господарят на имението. — Трябва да им бъде осигурен справедлив процес!

Откъм различни части на нефа се дочуха неодобрителни възгласи.

— Заседателите изпълниха своите задължения — продължи Гърни, изваждайки от кесията си две сребърни монети и поставяйки ги на масата. — Това сребро е за кожаря Фулк, за да плати с него погребалната служба на дъщеря си. Освен това ще платя на отец Августин и ще му поръчам да отслужва литургии за упокой на душата на Марина отсега, та чак до Великден.

Селяните, които вече жужаха досущ като рояк пчели, наобиколиха съдебните заседатели и докато онези излизаха от църквата, одобрително ги потупваха по гърба. Отец Августин заяви, че имал някаква работа, така че остави записките от заседанието на Гърни и се забърза след енориашите си.

Сър Саймън направи знак на Кечпоул да се приближи.

— Вземи неколцина мъже — нареди му той — и отидете да арестувате Гунхилда и Гилбърт. Моли се да стигнете до тях преди селяните, които сигурно вече се тълпят в кръчмата „Кътче край камината“, да се напият и да вземат закона в свои ръце.

Кечпоул побърза да изпълни заповедта на господаря си, а самият Гърни се изправи, протегна се и погледна към Корбет.

— Хубава работа свършихме, няма що.

— Краят също няма да е хубав — Корбет стисна устни и погледна към вратата на църквата. „Арендаторите ти — помисли си той — искат справедливост и кръв.“

— В имението ли ще се връщаш сега?

— Може би по-късно. Искам да огледам околността, преди да се стъмни.

Корбет се извини и — следван по петите от мрачните Ранулф и Малтоут — се отправи към полянката зад къщата на свещеника, където пасяха конете им. После тримата препуснаха през селото и кралският пратеник, който яздеше най-отпред, заоглежда варосаните постройки

със сламени покриви, всяка една от които беше издигната върху свое собствено парче земя. Явно селото процъфтяваше, помисли си той, но едновременно с това наоколо определено се усещаше тягостното присъствие на насилствена смърт. По уличките нямаше никого — жените се бяха затворили вкъщи с децата си, а мъжете се бяха събрали в кръчмата срещу селската мера със заледеното езерце.

Селяните, които стояха на вратата на „Кътче край камината“, забелязаха кралския пратеник и го поздравиха. В отговор той вдигна облечената си в ръкавица ръка. После видя Робърт да излиза от къщата си — прясно боядисана постройка с каменна основа и с кръстосани греди по фасадата на зидания втори етаж — и се зачуди откъде ли се е взело новопридобитото богатство на съдебния пристав. По-нататък се намираше къщата на пекаря, обозначена с малка, но ярка табела, на която бяха изобразени три бели хлебчета върху сребърен поднос. При други обстоятелства Корбет би се отбил в пекарната, но капациите на прозорците бяха затворени, а вратата — залостена, сякаш смъртта на девойката беше напонила на пекаря за собствената му трагедия. И така, кралският пратеник продължи да язди, докато накрая не излезе от селото, откъдето пък пое по пътя към скалите.

Нощта бавно настъпваше и над гневните вълни на отлива се стелеше мъгла. Хищните крясъци на морските птици се смесваха със стенанията на вятъра. „Ама че зловец място!“ — помисли си Корбет, след което си спомни легендите, които се разказваха за него. Някой в Суофам беше нарекъл тукашния вятър Тъмния ангел и бе разказал на кралския пратеник, че някога в тази част на Норфък живеело древно племе, което се опълчило на римляните и потопило земята в кръв. Корбет едва не подскочи, когато Ранулф изравни коня си с неговия.

— Господарю — започна помощникът му предпазливо, — двамата с Малтоут се чудехме колко време смяташ да останем тук.

Корбет се усмихна.

— Колкото е необходимо, Ранулф.

— Но нали селяните вече си намериха виновник за убийството на онова момиче? — смени тактиката Ранулф. — Сър Саймън е прав — ако Гилбърт им падне в ръцете, ще го убият.

Кралският пратеник дръпна юздите на коня си и се вгледа в своя помощник.

— Срещал ли си мастър Джоузеф преди?

Ранулф се почеса по наболата брада.

— И аз си мислех за това. Той определено ме позна, а мисля, че и аз се сещам кой е.

— И откъде се познавате?

— Не знам, не мога да си спомня.

— Какво мислиш за Пастирите? — попита Корбет.

— Най-обикновени шарлатани — ухили се Ранулф. — Старата ми майка все ми казваше да внимавам с религията, понеже истинските светци били несравнимо по-малко от мошениците.

— Значи смяташ, че Пастирите са мошеници, така ли?

— Мисля, че трябва да ги разпитаме.

Корбет кимна.

— Щом приключим тук, двамата с Малтоут ще отидете да поднесете съболезнованията ми на мастър Джоузеф и ще се опитате да си поговорите с подопечните му младежи и девойки.

Ранулф затвори очи.

— Студено ми е, господарю! И освен това съм гладен!

— Когато се върнете в имението, там ще ви чака топло ядене и удобно легло. Пък и ще ви позволя да поиграете на зарове — кралският пратеник вдигна предупредително пръст. — Но не със слугите на сър Саймън!

Ранулф невинно примигна.

— Не се шегувам — настоя Корбет. — Освен това ти забранявам да им пробутваш странните отвари и еликсири, достигнали до теб от древните египтяни, които се опитваш да продаваш всеки път, щом дойдем в провинцията.

Ранулф преглътна тежко и гузно се взря в Малтоут. Откъде ли господарят, Киселата физиономия, можеше да знае за малката му кожена торбичка, пълна с лекове, които той винаги беше готов да продава на наивници?

— А сега — Корбет подкара коня си напред — елате да огледаме ешафода.

И така, тримата препуснаха по скалната пътека, докато накрая не се озоваха при тройната бесилка, която се извисяваше на фона на притъмняващото небе, само на двајсетина стъпки от ръба на скалата. Корбет стисна юздите и се опита да усмири неспокойния си кон, след

което вдигна поглед към грамадните железни куки, прикрепени към всяко едно от трите рамена на бесилката.

— Предполагам — каза той повече на себе си, отколкото на спътниците си, — че ако ще екзекутират някой престъпник, го водят тук, качват го върху някоя стълба, а после дръпват стълбата изпод краката му и го оставят да увисне на въжето. Не това обаче се е случило с жената на пекаря.

Кралският пратеник се взря в изпотъпканата трева. Конят му беше толкова неспокоен, че той се зачуди дали под бесилката не лежи погребан някой самоубиец или пък човек, отлъчен от Църквата. Защо ли съпругата на пекаря беше дошла тук? И защо беше позволила на някого да сложи примка около врата ѝ? Как така убиецът не беше оставил никакви следи? И кой беше върнал коня на пекаря в селото?

В следващия момент се чу тропот от конски копита и Корбет стреснато се озърна през рамо. Изведнъж от мъглата се появи Мънк, възседнал галопиращия си кон, чийто плащ се развяваше така, че му придаваше вид на връхлитащ върху плячката си гарван. Корбет кимна към Ранулф и Малтоут в знак, че могат да тръгват.

— Вървете в Убежището — нареди той. — Ще се видим в имението.

Ранулф и Малтоут препуснаха, оставяйки господаря си, а Мънк, чийто кон вече забавяше ход, се приближи до кралския пратеник. Служителят на граф Съри отметна качулката си и Корбет видя, че лицето и косата му са подгизнали. Да не би мрачният чиновник да беше стоял на брега, вирайки се в разбиващите се вълни? Мънк посочи към ешафода.

— Неразрешима загадка, а, Корбет?

— Ти видя ли трупа? — попита кралският пратеник.

— Да, но не забелязах нищо особено — само белег от примка около врата. Нямахше нищо общо с горкото момиче, което открихме тази сутрин — Мънк доближи коня си още повече до този на Корбет. — Знаех си, че ще те заваря тук или в селото. Всъщност тъкмо теб търсех.

— Така ли? — втренчи се в него кралският пратеник. — И защо съм ти?

Мънк обърса уста с опакото на ръката си, облечена в черна ръкавица.

— За да ти се извиня.

За няколко мига лицето на Мънк се отпусна и Корбет видя пред себе си един много по-млад и приятен мъж. После човекът на граф Съри се взря в обвитото в мъгла море и тихо попита:

— Чувал си слуховете, нали?

— Да — отвърна кралският пратеник. — Знам, че си имал дъщеря.

— Беше на шестнайсет — рече Мънк, все още взирайки се в морето. — Красива като летен ден. Всеки път, щом я погледнех, се сещах за майка ѝ, която почина при нейното раждане. Всичко се случи толкова бързо. Господарят ми, графът на Съри, беше организиран малко празненство. Денят беше просто прекрасен. Катерина, дъщеря ми, каза, че иска да се поразходи из близката гора, и тъй като се намирахме във владенията на графа, аз реших, че ще е безопасно да я пусна. Постъпих глупаво. Измина цял час, а тя все още не се беше върнала. Аз се разтревожих и тръгнах да я търся. Намерих я просната на земята, подобно на момичето, което открихме тази сутрин — той най-после се обърна към Корбет, примигвайки, за да прогони сълзите от очите си. — Дъщеря ми беше нападната, изнасилена и удушена и аз бях напълно безсилен да ѝ помогна. Въпреки това заговорих на мъртвата — гласът на Мънк потрепери — и дори се порязах с камата си, за да се уверя, че не сънувам. Разбира се, господарят ми направи всичко по силите си за разкриването на убиеца, но без успех.

Корбет се пресегна и внимателно докосна събеседника си по ръката.

— Съжалявам, Лавиниъс. Искрено съжалявам.

— Въпреки това имахме някои заподозрени — продължи Мънк. — От другата страна на гората, в една полуразрушена църква, се беше заселила група Пастири. Те обаче се заклеха, че нямат нищо общо със смъртта на Катерина.

— Същата група ли? — попита Корбет. — Пастирите, с които си имаме работа сега?

Мънк поклати глава.

— Не знам. По онова време бях съсипан от скръб. Знам само, че граф Съри повика хората на шерифа, но те не можаха да открият нищо.

— Мислиш ли, че Пастирите са убили Марина?

Мънк се ухили.

— Това ти трябва да го докажеш, сър Хю! Честно казано, не ме е грижа кой е убил Марина. Един ден обаче някой ще плати за смъртта на дъщеря ми! — човекът на граф Съри сграбчи юздите на коня си, наведе се напред и почти завря лицето си в това на Корбет. — Знам какво си мислиш за мен — прошепна той, при което кралският пратеник видя убийствената омраза, горяща в очите му. — Смяташ, че нямам нито скрупули, нито принципи, нито пък морал. Но кажи ми — как човек може да притежава тези неща, без да има душа? Моята душа, животът ми, беше погубен в деня, в който Катерина беше убита. Господ ми отне съпругата, а после и дъщерята, така че вече не слушам какво мънкат свещениците! — Мънк отметна глава назад, взря се в сивкавото небе и тихо простена. — Проклинам Бог и ще го проклинам до сетния си ден! — рече той, дръпна юздите на коня си и препусна обратно към имението.

Корбет проследи отдалечаването му с поглед. Чувстваше се неловко. Беше съдил Мънк сурово, а не си беше давал сметка за кошмарите и призраците, тормозещи душата му. Изведнъж кралският пратеник усети, че го завладява състрадание към този мъж, който беше превърнал дъщеря си в център на своето съществуване, след което я бе изгубил. Корбет бавно подкара коня си по пътеката. Какво друго се казваше в слуховете за Мънк? Не съществуваха ли подозрения, че убитият му помощник, Сердик Ликспитъл, е бил влюбен в дъщеря му? Със сигурност се говореше, че Мънк обвинявал помощника си, че не е бил достатъчно предпазлив. Корбет се взря в подскачащата нагоре-надолу глава на коня. Ами ако Мънк сам беше поискал да го изпратят тук? Възможно ли беше служителят на граф Съри да е дошъл сред пустошта на Норфък, за да си уреди сметките с Пастирите, както и със собствения си помощник? Имаше ли някаква връзка между Мънк и жената на пекаря? В следващия момент конят на Корбет изцвили и го изтръгна от унеса му. Кралският пратеник се озърна наоколо и видя, че е само на един хвърлей разстояние от портата на имението Мортлейк.

Във вътрешния двор го посрещна някакъв коняр, който отведе коня му, след което Корбет влезе през предната врата на къщата. В залата и в дневната нямаше никого. Един слуга му съобщи, че сър Саймън и съпругата му се били оттеглили в спалнята си. И така кралският пратеник си взе нещо за хапване от кухнята, сгръ си една оловна чаша с вино и я отнесе в стаята си. След като се постопли пред

малкия огън, той запали свещи и ги постави върху масата. После взе перо, мастилница и парче пергамент и се опита да въведе някакъв ред в загадките, с които се беше сблъскал.

Първо начерта груба карта на крайбрежието, на която отбеляза разположението на различни обекти, а след това се зае да състави списък на всички замесени, започвайки от сър Саймън Гърни. Корбет захапа крайчето на перото си и се замисли. Господарят на имението изглеждаше напрегнат, леко резервиран и притеснен. От какво ли обаче се страхуваше? После дойде ред на доктор Джайлс Селдич — загадъчна личност. Кечпоул, началникът на стражата на сър Саймън, беше верен на господаря си, не харесваше непознати и направо ненавиждаше Пастирите. Лавиниъс Мънк можеше да е просто луд, но можеше и да е движен от жаждата си за мъст. Неговото име предизвика поредица от въпроси. Какво всъщност правеше човекът на граф Съри тук — разследваше Пастирите, търсеше отплата за смъртта на дъщеря си или пък преследваше някаква съвсем друга, потайна цел? Кой беше виновен за смъртта на помощника му, Сердик Ликспитъл? Каква работа беше имал Сердик сред пустошта? Защо главата му беше така варварски отсечена и побита на кол на някакъв си мъглив и студен бряг? Как убиецът беше успял да се измъкне, без да остави никакви следи?

Ами Пастирите? Какви бяха те — фанатици, глупаци или светци? Имаше ли смисъл да пише за тях до колегите си от кралската канцелария или от Хазната? Корбет започна да изрежда имената им. Първо, мастър Джоузеф. Кой беше той? Откъде го познаваше Ранулф? После, Марина, дъщерята на кожаря Фулк — защо девойката беше излязла от Убежището и какво беше правила сред пустошта?

В един момент започна да изглежда, че списъкът на кралския пратеник няма да има край. До името на Амилия Форбър, жената на пекаря, той си записа следните въпроси: „Защо ѝ е било да ходи при бесилката? Защо не е оказала съпротива? Защо наоколо е нямало следи от друг кон? Кой е върнал нейния кон в селото?“

Корбет уморено разтърка очи и за миг просто остана загледан в пространството. После въздъхна, отпи от греяното си вино и продължи да пише.

Отец Августин не беше местен жител и не се чувстваше напълно приет от енорияшите си. Домина Сесили беше доста умна жена и

обичаше удоволствията. А какъв ли беше източникът на новопридобитото богатство на съдебния пристав Робърт? След като записа и този въпрос, кралският пратеник остави перото си на масата, скръсти ръце и огледа списъка си. Имаше още неясни неща. Кой разравяше старите гробове в църковния двор? Как сестра Агнес беше паднала от скалите? Корбет стана от стола си и се взря в сенките в другия край на стаята. Един въпрос не му даваше мира: защо Мънк беше изпратен тук? И какво беше това толкова важно нещо, което бе накарало краля да изпроводи един от най-доверените си хора, уж за да помогне на дясната ръка на граф Съри при разследването на няколко странни убийства?

Корбет се върна на масата и си припомни последната си среща с Едуард. Кралят беше избягвал погледа му, взирайки се в един сокол, който подрънкваше с верижката, с която бе прикован към пръта си. Джон де Уорън, графът на Съри, също беше присъствал, като през цялото време беше поглаждал уста, сякаш прикривайки усмивката си.

Тази среща се беше състояла в Суофам, а в момента Едуард и младата кралица, французойката Маргарет, трябваше да са в Уолсингам.

— Ще почакам — промърмори си под носа Корбет. — Ще почакам още малко. И ако дотогава Мънк не ми каже истината, ще препусна до Уолсингам и ще принудя краля да ми я каже!

След като взе това решение, кралският пратеник легна в леглото си, затвори очи и се унесе в сън. Навън се спусна мрак и все по-гърмката песен на Тъмния ангел започна да надвива рева на морето.

ГЛАВА ПЕТА

— Господарю!

Корбет отвори очи и видя, че Ранулф се е навел над него.

— Икономът ни вика за вечеря!

Кралският пратеник провеси крака от леглото и се взря в помощниците си. И двамата бяха увити в плащовете си, по които се забелязваха множество дъждовни капки, блещукащи на мъждивата светлина от свещите.

— Отидохме до Убежището — заяви Ранулф. — Мастър Джоузеф беше изненадващо дружелюбен и ни позволи да влезем вътре. Освен това сподели предположението си, че ме е виждал някъде и преди, но не можа да си спомни къде.

Корбет потри лицето си с ръце.

— Успяхте ли да си поприказвате с някой от членовете на общността?

— Да, макар че мастър Джоузеф и Нетлър така и не ни оставиха насаме с тях. Всички, с които говорихме, казаха, че по принцип Марина била весело девойче, но че в дните преди смъртта си се била затворила в себе си.

— И?

— Сънувала кошмари. Жените — които спят отделно от мъжете — я чували да вика насън името „Бланш“.

— И коя е тази Бланш?

— Приятелка на Марина от детинство и дъщеря на съдебния пристав. Тя била една от първите, които се присъединили към Пастирите. Заминала преди повече от година.

Корбет въздъхна, а после стана и се приближи до умивалника, където изми лицето и ръцете си и се избърса с една кърпа. През това време Ранулф и Малтоут си свалиха плащовете и ботушите, обуха си меки кожени полуботуши и също се измиха. Накрая всички слязоха в залата на господарската къща.

Вечерята протече доста хаотично. Гърни явно все още се тревожеше за смъртта на момичето и за последните събития от селото, така че почти не продума. Лейди Алис сякаш се зарази от настроението му и само ровеше в храната си. Мънк, на чието лице се беше появила някаква странна усмивка, се нахрани в мълчание. Корбет през цялото време го наблюдаваше и за пореден път се зачуди дали човекът на граф Съри не полудява.

Всички все още бяха на масата, когато Кечпоул нахълта в залата. Началникът на стражата на Гърни беше подгизнал и оплескан с кал, а настроението му очевидно беше ужасно.

— Дявол да ги вземе всичките! — изруга той. — Гилбърт и проклетата му майка ги няма! Избягали са! — Кечпоул измъкна ръка изпод наметката си. — Намерих това в къщата им — той разтвори пръсти и в дланта му проблесна кехлибарена огърлица.

— Това е огърлицата на Марина! — незабавно рече Селдич, а после смутено се усмихна. — Познавах момичето добре. Значи селяните са били прави, а? Наистина Гилбърт я е убил.

— Минах през селото — рече Кечпоул. — Онези, които бяха тръгнали да го търсят, още пият в кръчмата. Явно ще се стигне до насилие.

Гърни поклати глава.

— Благодаря ти, Адам, но стига вече. Преоблечи се и ела да вечеряш с нас. Утре ни чака нов ден.

Корбет се възползва от възможността да се извини и се оттегли. И така, кралският пратеник остави Ранулф и Малтоут да пият и се върна в стаята си, за да прегледа бележките, които си беше водил. После изчака останалите да се приберат по стаите си, излезе в коридора и намери някакъв слуга, който го заведе до спалнята на Мънк. Когато стигнаха дотам, Корбет почука по вратата, след което умишлено влезе, без да е дочакал отговор. Мънк седеше на масата, с гръб към вратата, така че му се наложи да се завърти, за да види кой го безпокои. Щом съзря кралския пратеник, той бързо събра ръкописите, разстлани пред него, и се изправи. Онази странна усмивка все още трептеше на лицето му.

— Какво има? — попита. — Какво мога да направя за теб?

Корбет влезе в стаята, затвори вратата след себе си и седна на едно столче. През цялото това време Мънк внимаваше да стои между

него и ръкописите на масата.

— Защо си тук? — попита на свой ред Корбет.

Мънк сви рамене.

— Заради Пастирите.

— Та как умря Ликспитъл?

— Нали ти казах. Излезе навън, и така и не се върна. По-късно обезглавеният му труп и отсечената му глава бяха намерени на брега.

— Необикновена смърт — отбеляза кралският пратеник.

— Смъртта винаги е необикновена.

— Знаеш какво имам предвид, Лавиниъс. Да убиеш човек е едно, но да постъпиш така с трупа му — съвсем друго.

— На доста странно място се намираме — рече Мънк. — Според тлъстия доктор ицените, които някога са населявали този район, имали обичая да отсичат главите на враговете си и да ги излагат на показ — точно както нашият крал излага главите на своите врагове на Лондонския мост.

— Какво е правел Ликспитъл на брега?

Мънк отново сви рамене.

— Отишъл е до манастира. Оттам до брега има пътека, но защо Ликспитъл е тръгнал по нея, ако изобщо го е направил, си остава загадка. При всички положения се е изложил на голяма опасност.

— Защо?

— Приливите тук са непредсказуеми. След проливен дъжд вълните се надигат и могат да сварят някого неподготвен.

— И това е всичко, което ще ми кажеш, така ли?

— Нищо повече не мога да ти кажа — отвърна Мънк и отново се ухили по онзи странен начин.

Корбет се изправи и се приближи до вратата. После хвана дръжката и възкликна:

— Лавиниъс!

— Да? — извъртя се Мънк в стола си.

— Трябва да ми кажеш истината. Уверявам те, че тук ще последват още убийства.

Вместо да отговори, Мънк просто се зае отново с книгата си. Корбет излезе и тихо затвори вратата след себе си. После мина по коридора и застана на стълбищната площадка. Отдолу се чуваше смехът на Ранулф и Малтоут. „Дано не са подлъгали някого да играе с

тях на зарове!“ — помисли си кралският пратеник и се върна в стаята си. Вятърът отвън виеше, блъскайки по прозорците, а морето яростно нахлуваше в залива Уош и вълните се разбиваха о скалите. Корбет коленичи, прекръсти се и занарежда любимата си молитва: „Иисусе, всели се в главата и в мислите ми; всели се в очите и във взора ми, в лявата и в дясната ми ръка.“

После умът му се зарея. Дали Мейв се чувстваше добре в Лондон? Ами малката Елинор? Кралският пратеник се отърси от тези мисли и се върна към молитвите си, но откри, че му е трудно да се съсредоточи. Накрая се отказа, прекръсти се и се отпусна на леглото. След малко се съблече, легна си както трябва, зави се и тутакси заспа. Присъни му се, че тича по някакъв пуст бряг, преследван от тъмни фигури с качулки.

Когато се събуди на следващата сутрин, Корбет установи, че Ранулф и Малтоут лежат в леглата си напълно облечени и, както би се изразил Ранулф, доволни като прасета в кочина. Кралският пратеник отвори капациите на прозореца. Вятърът беше стихнал, мъглата почти се беше вдигнала и пред погледа на Корбет се разкри ледено синьо небе. Потривайки ръце заради студа, той се изми, обръсна се, облече се и слезе в кухнята. Часовата свещ там беше изгоряла до десетия си кръг. „Добре съм си поспал“ — помисли си кралският пратеник. В следващия момент в кухнята влезе Гърни, потропвайки с крака и опитвайки се да стопли ръцете си с дъха си. Господарят на имението беше усмихнат.

— Добро утро, Хю. Защо зимно време конете винаги създават проблеми?

След тези думи той си наля малко топъл ейл и лакомо започна да се тъпче с хляб и месо, като междуременно не спираше да обикаля напред-назад. После в кухнята влязоха лейди Алис и Селдич и всички подхванаха приятен разговор. Мънк вече беше излязъл на разходка.

— Сам, както винаги — добави Гърни иронично. — Досега не бях срещал човек, който толкова да се наслаждава на собствената си компания.

Откъм предната част на къщата се дочу врява и домакинът остави чашата си на масата. В следващия момент, потропвайки по пода с тежките си ботуши, в кухнята нахълта Кечпоул.

— Сър Саймън! — за миг началникът на стражата на Гърни се облегна на рамката на вратата, за да си поеме дъх. — Сър Саймън! Сър Хю! Най-добре ще е да дойдете с мен.

— Какво има? — попита лейди Алис с изтънял глас.

Кечпоул обърса потта от лицето си.

— Бях в селото. Хванали са Гилбърт и майка му.

— Господ да ни е на помощ! — възкликна Гърни, след което сграбчи плаща си и нареди на слугите да приготвят конете.

— Какво точно става? — попита Корбет.

— Измъчват Гилбърт, за да си признае — притиснали са го към земята с една масивна дъбова врата, а отгоре ѝ са поставили допълнителни тежести.

— Ами Гунхилда?

— За нея са донесли столче, привързано за дълъг прът, и се канят да я потопят в езерцето в центъра на селото.

След като чу това, Гърни незабавно излетя от кухнята. Корбет пък се върна в стаята си, където си запаса портупея, обу си ботушите и си облече плаща. После отчаяно се взря в двамата си слуги. Ранулф и Малтоут хъркаха, та въздухът се цепеше. Кралският пратеник реши да ги остави да спят и побърза да се присъедини към господаря на имението и доктора, които вече стояха в двора с ботушите си с шпори и крещяха на конярите да изведат конете им от конюшнията. Няколко минути по-късно цялата групичка, придружавана от шестима по-яки слуги на Гърни, излезе от имението и изтрополи по пътеката, която водеше към селото.

Поляната пред кръчмата беше пълна с хора, които посрещнаха сър Саймън и спътниците му, хвърляйки по тях буци кал, тор и дори няколко камъка. Хората на Гърни започнаха да разгонват струпалите се селяни с плоската страна на мечовете си и с камшиците си, докато накрая не въдвориха ред и не успяха да си проправят път през тълпата. На брега на езерцето се разиграваше ужасна сцена. Гилбърт лежеше под огромна врата, върху която бяха наредени каменни късове и железни тежести. Русокосият младеж почти беше изгубил съзнание и тихичко стенеше, а кожарят Фулк беше коленичил до него и му крещеше да си признае престъплението. Малко по-нататък се виждаше масивен дънер — селяните някак го бяха дотъркаляли до езерцето, бяха метнали отгоре му един прът и в края на пръта бяха закрепили

малко столче. Към столчето пък, подобно на чувал с дрипи, бе привързана предизвикваща жалост старица. Парцаливите ѝ дрехи бяха подгизнали, а дългата ѝ сива коса — покрита с езерна тиня. Под командването на съдебния пристав група яки селяни потапяха и изваждаха горката жена от ледената вода, а тълпата, сред която имаше и жени, и деца, крещеше:

— Признай! Признай! Признай!

— Това е убийство! — изкрещя Корбет.

После кралският пратеник се втурна към съдебния пристав и го избута встрани. Отзад Гърни и останалите се заеха да махнат тежестите и вратата от проснатия на земята младеж.

— Ти нямаш никаква власт тук! — лицето на съдебния пристав беше зачервено от ейла и изглеждаше, че той всеки момент ще се пръсне от бяс.

Корбет извади меча си.

— Аз съм сър Хю Корбет, кралски пратеник, и ви казвам, че тази жена ще бъде съдена единствено от законен съд!

Думите му бяха посрещнати с неодобрително мърморене. Окуражен, Робърт, съдебният пристав, пристъпи крачка напред. Корбет хвана меча си с две ръце и го вдигна.

— Какво смяташ да правиш, Робърт? — попита той тихо. — Да ме нападнеш ли?

Съдебният пристав припряно отстъпи назад.

— Извадете кучката! — изкрещя той през рамо.

И така, прътът беше издърпан, а столчето в края му — извлечено до плитчините на езерцето. Корбет нагази във водата и се приближи до жената.

— О, Боже, имай милост! — прошепна той.

Мръсната сива коса на Гунхилда се беше залепила за сбръчканото ѝ лице. Кралският пратеник хвърли един поглед към полуотворените, заслонени от тежки клепащи очи на старицата и към увисналата ѝ долна челюст и разбра, че вече е твърде късно. После опипа шията и китките ѝ за пулс, но не долови нищо. Накрая извади камата си, разряза въжетата, които стягаха тялото на жената, и я взе в ръцете си. Старицата беше лека като дете. Корбет се изкачи обратно на калната поляна.

— Ах, вие, негодници! — изрева той.

Съдебният пристав тихичко се измъкна, а Гърни и Кечпоул се приближиха към кралския пратеник.

— Какво става, Корбет?

— Старицата е мъртва! Убита от тези проклетници!

Кралският пратеник продължи да върви и внимателно положи трупа на Гунхилда върху една маса пред кръчмата. После придърпа мърлявите ѝ поли върху тънките ѝ като клечки крака, покрити с плетеница от вени, и отново провери за пулс.

— Починала е от удавяне или пък от шок — втренчи се той в Гърни. — Така или иначе, сър Саймън, тази старица беше убита.

В този момент двама от хората на Гърни довякоха русокосия младеж при господаря си. Корбет се приближи до него, хвана внимателно брадичката му и вдигна лицето му. Със зяпнала уста и полуспуснати клепачи, младежът имаше доста глуповат вид. Едното му око беше затворено от ужасен оток, а от ъгълчето на устата му се процеждаше струйка кръв. Тялото му беше цялото покрито със синини.

Корбет взе мях с вино от един от хората на Гърни и пяхна гърлото му между устните на младежа.

— Той е убиец! — изкрещя Робърт. С тълпата селяни зад гърба си съдебният пристав беше възвърнал напереността си.

Корбет гневно се взря в тлъстото му лице.

— Ти и приятелчетата ти сте убийци! — извика той. — Гунхилда е мъртва и кръвта ѝ лепне по вашите ръце!

Сподавеният стон на Гилбърт се сля с думите на Корбет.

— Този мъж — извика кралският пратеник дрезгаво — ще бъде изправен пред кралския съд, а дотогава ще бъде мой затворник.

Отец Августин си проправи път през тълпата и Гърни, който стоеше до Корбет, му направи знак да се приближи.

— Не можа ли да се намесиш, отче?

Очите на свещеника се отместиха от господаря на имението към кралския пратеник. После той облиза тънките си, сухи устни и засрамено погледна към трупа на старицата.

— Опитях се — промърмори отец Августин, — но жаждата за кръв на селяните се оказа по-силна от мен. Не можеш да ги виниш, сър Хю. Марина лежи мъртва в църквата ми. Все някой трябва да плати за смъртта ѝ, нали така?

Гърни щракна с пръсти към хората си.

— Занесете тялото на жената в църквата. Отче, аз ще платя за погребението.

— Ами младежът? — Корбет кимна към Гилбърт, който стискаше ръцете на човека, който го беше арестувал, и се взираше с отворена уста в подгизналия труп на майка си.

— Отведете го в имението! — нареди Гърни на хората си. — И кажете на мастър Селдич да се погрижи за раните му!

Корбет огледа селяните.

— Дворът е наблизно — в Уолсингам. Сигурен съм, че кралят няма да се зарадва, ако чуе за насилието и хаоса, възцарили се тук. Отсега нататък всеки, който вдигне ръка срещу Гилбърт, ще се счита за нарушител на кралския закон.

— Точно така — потвърди господарят на имението. — Ужасно зло вилнее тук. През последните няколко месеца станахме свидетели на твърде много насилствена смърт. Хайде, прибирайте се! Вървете си по домовете!

Всички се разотидоха. Разбира се, не се мина без ропота на неколцина побойници, но по-мъдрите им съселяни вече започваха да взимат превес. Тълпата се разпръсна, жените подкараха децата си към къщи, а мъжете се сетиха, че на полето ги чака работа. Гилбърт беше качен на коня на един от хората на Гърни, след което всички последваха господаря на имението обратно към Мортлейк. Точно преди да влязат през портите, сър Саймън изравни коня си с този на Корбет.

— Благодаря ти, Хю.

Кралският пратеник го погледна.

— Знам какво си мислиш — рече Гърни. — Че е трябвало да проявя по-голяма строгост. Но това са моите хора, Хю. Държах Марина по време на кръщенето й...

Корбет успокоително го потупа по ръката.

— Не е моя работа да те съдя, сър Саймън — каза той. — Гилбърт може и да е виновен и ако е така, трябва да увисне на бесилото заради ужасното си престъпление. Междувременно обаче младежът би могъл да ни е от полза. Кажи ми — в имението има ли тъмница?

Гърни кимна.

— В такъв случай затвори Гилбърт там, но се постарай да се чувства удобно.

Сър Саймън се съгласи и двамата с Корбет влязоха в двора сред тропот на копита.

Лейди Алис и прислужничките ѝ побързаха да ги посрещнат, при което Гърни набързо обясни какво се е случило. После господарката на имението въведе групата мъже в залата, където слугите от кухнята им донесоха чаши с ейл, хляб, сирене и осолен бекон. Мънк вече седеше пред камината; там бяха и все още сънените Ранулф и Малтоут. Служителят на граф Съри изглеждаше малко по-спокоен от предната вечер и търпеливо изслуша разказа на Корбет за събитията, развили се в селото.

— Ще разпиташ ли този Гилбърт?

Кралският пратеник кимна.

— Хубаво!

— Всъщност не трябва ли ти да го разпиташ? — попита Корбет. — Смъртта на Марина няма как да не е свързана и с Пастирите. Все пак тя е била част от общността им...

— Не, не — Мънк поклати глава и се заигра с дръжката на камата си. — Ти се заеми с Гилбърт.

Корбет едва прикри раздражението си.

— Къде е погребано тялото на Ликспитъл?

— В селското гробище.

— Остана ли нещо след него? Някакво имущество?

— Да, малко документи, няколко дрънкулки и оръжия, както и дрехите, с които е бил облечен, когато е умрял. Селдич подготви тялото за погребението, но не се е престаравал. В крайна сметка един обезглавен труп не е най-приятната гледка на света.

— Може ли да разгледам вещите му? — попита Корбет.

— И това ще стане — Мънк се изправи на крака. — Сега обаче имам малко работа с достопочтените монахини от манастира „Кръст Господен“ — той покровителствено потупа кралския пратеник по раменете. — Ти се погрижи за селяните, Корбет, а другите неща остави на мен.

След тези думи Мънк излезе от залата, а Корбет смигна на Ранулф и Малтоут.

— А как са момчетата ми?

Ранулф простена.

— Много вино пихме — рече той, — но вината е изцяло на Малтоут — той предизвика Кечпоул на състезание по пиене...

В този момент в залата влезе самият Кечпоул и Ранулф млъкна.

— Затворникът е в тъмницата, сър Хю — ухили се старият войник. — Отдавна не бяхме имали затворник.

— Удобно ли се чувства?

— Да, само дето го е страх да не го обесят — Кечпоул се усмихна. — Но в крайна сметка, кой не го е страх от това?

Корбет довърши ейла си и излезе на двора, където проследи с поглед как Мънк се качва на коня си и го пришпорва през портите. След това кралският пратеник се качи в стаята си и извади от дисагите си един специален ключ.

— Всеки уважаващ се крадец има един такъв, господарю — беше му обяснил веднъж Ранулф. — Всички ключалки си приличат и този ключ може да отключи повечето.

И така, Корбет се забърза по коридора към стаята на Мънк. Когато стигна дотам, той пхна ключа в ключалката и го завъртя. Всичко стана много лесно.

— Значи Ранулф е бил прав — каза си кралският пратеник, след което отвори вратата и огледа стаята.

Столовете покрай масата бяха наредени като по конец, а завивките на леглото — старателно оправени и опънати. Да, Мънк определено държеше на реда, помисли си Корбет. После видя дисагите на човека на граф Съри под прозореца, но установи, че катарамите им са заключени. Накрая се приближи до малката маса край леглото. Върху нея стоеше дебела свещ от пчелен восък, която очевидно беше горяла доста — восъкът се беше разтекъл и върху масата се беше образувала коричка.

— Възможно ли е? — промърмори си под носа Корбет.

Мънк може и да беше странен, но си оставаше чиновник. Това значеше, че може би и той като Корбет сядаше в леглото си късно през нощта, изучавайки разни документи и драскайки бележки върху дъската си за писане. Кралският пратеник коленичи и бръкна под леглото. В следващия миг пръстите му напипаха три пергаментови свитъка и той се усмихна тържествуващо.

Корбет внимателно измъкна документите изпод леглото, след което седна в края му, за да ги разгледа. Първият представляваше списък с ценни предмети. Кралският пратеник внимателно го проучи и установи, че не става дума за обикновени дрънкулки — сред предметите имаше сребърна чиния, чаши и дори една свещеническа мантия. При всички положения бележките бяха трудни за разшифроване, тъй като Мънк — подобно на колегите си от кралската канцелария — обичаше да използва съкращения, познати само нему. И така, кралският пратеник остави списъка на леглото и се зае да разучи второто парче пергамент. Отначало не можа да разбере какво представляват странните линии, начертани отгоре му, но след като го изглади, си даде сметка, че се е натъкнал на карта на Хънстън и околността. Корбет прокара пръст по крайбрежната ивица, нарисувана от Мънк, след което проследи кръстчетата, които означаваха манастира „Кръст Господен“, селото, имението Мортлейк, бесилката и Убежището. Картата доста приличаше на онази, която той сам беше начертал, но беше по-подробна, покриваше по-голяма площ и в нея бяха включени още Суофам, района около залива Уош и река Нин. Именно на това място Мънк беше нанесъл най-много знаци — предимно пресичащи се пунктирани линии. Третото парче пергамент съдържаше груба скица на крайбрежието, както и картинка на плаващ кораб.

Преди да прибере свитъците обратно под леглото, Корбет се постара да ги запамети в детайли. После стана, увери се, че всичко си е на мястото, прекоси стаята и се загледа през прозореца, чиито капаци бяха широко разтворени. Стаята на Мънк също гледаше към сивото, мрачно море.

„Каквото и да те е довело тук, Мънк — помисли си кралският пратеник, — не вярвам да са Пастирите!“

След като излезе от стаята, Корбет заключи вратата и се присъедини към останалите в залата.

— Сър Саймън, мога ли да видя затворника? — попита той.

Гърни кимна.

— Кечпоул ще те заведе в тъмницата. Селдич вече е там.

И така, Кечпоул поведе кралския пратеник по един коридор, който минаваше покрай кухнята. После спря пред укрепена с метални гвоздеи врата, отвори я и двамата се изправиха пред стълбище, водещо

към мрачно подземие, осветявано единствено от мъждукащата светлина на няколко факли. В дъното на стълбището започваше дълъг тунел, прокопан направо в скалистата земя. Корбет изненадано докосна стената. Кечпоул, който вървеше пред него, спря.

— Сър Хю, не знаеше ли, че имението Мортлейк е построено върху лабиринт от коридори? Някога мястото е служело като отправна точка за онези, които са искали да прекосят залива Уош — той посочи към тавана. — Някои хора твърдят, че тук е имало римска кула с фар, който е направлявал корабите им. После дошли саксонците, а след тях и Уилям Завоевателя, който построил своя крепост. Трябва да си поговориш с доктор Селдич, той знае историята на имението. Но хайде, да вървим.

Двамата продължиха да вървят по тесния, спускащ се все по-надолу коридор, при което Корбет усети, че го обхваща паника и се опита да уравни дишането си. Мейв и Ранулф все се шегуваха с него заради страха му от затворени пространства. Най-накрая Кечпоул спря пред една тежка дървена врата с малка решетка в горния край, отключи я и с театрален жест покани кралския пратеник вътре.

Тъмницата представляваше просто една гола стая, подобна на пещера, но Гърни все пак беше положил усилия затворникът да се чувства добре. Гилбърт седеше в края на тясно легло, а на някакво столче срещу него се беше настанил Селдич. Докторът тъкмо миеше лицето на затворника със смесица от вода и вино и нанасяше мехлем върху грамадния оток около очите му. В стаята горяха свещи, поставени в малък свещник с три рамена. Когато посетителят влезе, Гилбърт не вдигна поглед. Вместо това мрачно продължи да се взира в покрития с тръстика под, докато Селдич, зает със своите лекове, промърмори някакъв поздрав.

— Няма страшно — усмихна се той на Корбет, когато най-последно приключи. — Само няколко синини по гърдите и краката. Така или иначе, затворникът ще оживее и ще може да се изправи пред съда.

— Селяните убиха майка ми! — промърмори Гилбърт.

— Те пък казват, че ти си убил момичето — отвърна кралският пратеник тихо.

Селдич се изправи на крака.

— Ще те изчакам отвън, сър Хю.

Корбет кимна, седна на столчето и изчака докторът да затвори вратата след себе си.

— Погледни ме, Гилбърт! — нареди той.

Младежът вдигна едрото си, подпухнало лице и потърка неспокойните си, воднисти очи. Възможно ли беше, запита се Корбет, този непохватен и донякъде глуповат момък да хване и да убие пъргавата като сърна Марина? Той затвори очи — за миг му беше хрумнала някаква идея, която обаче не успя да се задържи в съзнанието му и угасна като слаб пламък. Дали не беше нещо, свързано с факта, че девойката е била намерена сред пустошта? Кралският пратеник се взря в ръцете си. Да, точно така! Марина е била местно момиче. Познавала е района добре. Ако е била в опасност, защо не се е опитала да се върне в Убежището? А може би девойката не се е била върнала в селото, за да се срещне с баща си, ами с някого от имението? Игуменката и отец Августин със сигурност бяха прекарвали онази вечер в Мортлейк. Селдич се беше присъединил към тях късно. Някой обаче е можел да се измъкне навън, възползвайки се от подземните тунели, за които беше споменал Кечпоул.

— Не съм убивал момичето — промърмори Гилбърт.

Корбет посочи към драскотините по ръцете и лицето на младежа.

— Откъде са тези рани?

— Трънаците ме издраскаха, докато бягах.

— А какво ще кажеш за кехлибарената огърлица, намерена в дома ти?

Гилбърт решително тръсна глава, след което впери немигащ поглед в кралския пратеник.

— Никога не бих сторил зло на Марина. Гилбърт обича Марина. Гилбърт искаше само да гали копринените ѝ коси.

Кралският пратеник се взря в младия мъж. „Ти не си убиец — реши той. — Ти си просто маша в нечии чужди ръце.“

— Гилбърт, огърлицата е била намерена в къщата ти.

— Някой я е подхвърлил.

— Освен това Марина е отказала да се срещне с теб.

— Не е вярно.

Корбет незабавно наостри уши.

— Какво?

Младежът се усмихна така лукаво, че се наложи кралският пратеник да се оципе. А може би Гилбърт беше по-умен и хитър, отколкото той си беше представял?

— Значи двамата с Марина се видяхте, така ли?

— Да, два пъти. Край стария дъб сред пустошта. После аз занесох нещо там. Когато бяхме малки, често си играехме на онова място. Аз, Марина и Бланш.

— Бланш ли? Дъщерята на съдебния пристав?

— Да, същата — изведнъж Гилбърт сграбчи Корбет за коляното. — Защо селяните убиха мама? Тя наистина ли е мъртва? Ще отиде ли на небето?

Кралският пратеник внимателно отмести ръката на младежа и усети колко е слаба и отпусната.

— Добре ли си, Гилбърт? — попита той.

— Мама ще отиде ли на небето?

— Да, разбира се, но кажи ми, Гилбърт — ранен ли си? Ръцете ти ми се виждат много слаби...

— Винаги са били такива — отвърна младият мъж. — Мама казваше, че било заради начина, по който съм се родил. Истината е, че не съм толкова силен, колкото изглеждам. Затова Марина ми вярваше — Гилбърт се изправи и се усмихна. — Затова занесох онзи пакет при стария дъб.

— Какъв пакет? — попита Корбет.

— Е, не беше точно пакет; беше по-скоро писмо, малък свитък. Един пътуващ търговец го донесе от Бишопс Лин. Отгоре му беше написано името на Марина и затова аз всеки ден го носех до стария дъб. Но Марина така и не дойде — той се усмихна. — Когато отидох до Убежището обаче, говорих с нея. Нищо че не ме пуснаха да вляза. Казах ѝ, че имам подарък за нея.

Долната челюст на Гилбърт се отпусна. Корбет се огледа из стаята и видя, че в единия ъгъл има кана с вино. Той напълни една очукана чаша и я пъкна в ръцете на затворника.

Гилбърт отпи от виното и продължи:

— Тогава Марина дойде при дъба и аз ѝ го дадох.

— Пакета ли?

— Както вече казах, не беше пакет, ами малък свитък.

— И какво съдържаше този свитък?

— Не знам, мастър. Ще увисна ли на бесилото?

Корбет се изправи на крака и потупа младежа по рамото.

— Не се тревожи, Гилбърт, няма да увиснеш на бесилото. Някой друг обаче със сигурност ще увисне. Във всеки случай засега е най-добре да останеш тук, където ще си в безопасност.

След тези думи кралският пратеник потропа по вратата и Кечпоул и Селдич му отвориха. После тримата се върнаха по коридора, изкачиха се по стълбището и се озоваха обратно в залата. Корбет се опита да въвлече Селдич в разговор за историята на къщата, но докторът изведнъж стана странно уклончив. Той сви рамене, махна с изцапаните си с мастило пръсти и извърна очи от Корбет. След това кралският пратеник нетърпеливо се отдалечи в търсене на Гърни, когото откри в кабинета му. Когато Корбет влезе в стаята, господарят на имението вдигна очи.

— Искам пекарят да бъде доведен тук — заяви направо кралският пратеник.

— Форбър ли?

Корбет потропа с пръсти по писалището.

— Да. Трябва ми и Робърт, съдебният пристав. Искам да ги разпитам.

— Защо?

— Защото, сър Саймън, нито една от загадките, пред които сме изправени, няма да бъде разрешена, докато не бъдат дадени честни отговори на някои честни въпроси!

ГЛАВА ШЕСТА

До обяд на същия ден Форбър и съдебният пристав бяха доведени в имението Мортлейк. Корбет се срещна първо с пекаря. Без да обръща внимание на протестите му, че е бил откъснат от работата си, кралският пратеник му посочи едно столче в ъгъла на залата и се разположи срещу него. После огледа сивата му коса и възбледата кожа, която създаваше впечатлението, че пекарят се е изцапал с брашно. Форбър беше дребен и слаб мъж със стрелкащи се насам-натам очи. Той току облизваше устни, а високо на бузата му нервно трепкаше едно мускулче.

— Искам да си поговорим за смъртта на съпругата ти — започна Корбет, без да увърта, от което притеснението на Форбър само се увеличи. — Името ѝ беше Амилия, нали?

— Да — прошепна пекарят.

— От колко време бяхте женени?

— От шест години. Тя беше с десет години по-млада от мен — очите на мъжа се напълниха със сълзи. — Беше много красива, сър Хю — погледът му пробяга из празната зала. — За съжаление, така и не се почувства в Хънстън като у дома си.

— Откъде беше родом?

— От Бишопс Лин. Някога ходех там, за да си купувам брашно от баща ѝ, който е мелничар. Моминското ѝ име беше Кълпепър.

Корбет извърна поглед. Един мелничар в град като Бишопс Лин трябваше да е доста богат. Защо тогава беше позволил на дъщеря си да се омъжи за обикновен селски пекар?

— Амилия се беше забъркала в някакъв скандал — избъбри Форбър, сякаш беше прочел мислите му. — Забременя, но детето ѝ умря.

— И ти поиска ръката ѝ, така ли?

— Да, да, точно така. И баща ѝ с радост ми я даде. Освен това ѝ осигури богата зестра, а Амилия не се възпротиви. Отначало бракът ни

беше щастлив, но преди около осемнайсет месеца... — пекарят прокара пръсти през изтъняващата си коса.

— Да, мисля, че толкова бяха... Та преди около осемнайсет месеца съпругата ми посърна и се затвори в себе си. Започна да излиза на дълги разходки из пустошта. Понякога тръгваше пеша, друг път яхваше коня. Аз естествено възразявах, но тя казваше, че селяните не я харесвали и че трябвало да се махне.

— Имаш ли представа къде точно е ходела?

— Мисля, че понякога ходеше до манастира „Кръст Господен“.

— Нямах ли приятели?

— Всъщност не. По време на празник се опитваше да се присъедини към останалите жени на селската мера, но те не ѝ обръщаха внимание. Същото се случваше и когато отидеше на църква — Форбър облиза пресъхналите си устни. — Амилия казваше, че селяните се държали грубо с нея.

— А със свещеника срещаше ли се?

— Да, видяха се два пъти. Тя обаче не харесваше отец Августин. Казваше, че е студен човек.

Корбет кимна с разбиране.

— Да поговорим за вечерта, когато съпругата ти беше убита.

Пекарят потри лицето си с ръце.

— Амилия беше доста разстроена — отвърна той бавно. — Точно преди залез-слънце оседла коня и каза, че ще се разходи из пустошта — гласът на Форбър потръпна. — После конят се върна сам и аз излязох с чираците си навън, за да потърсим жена ми. Намерихме я увиснала на бесилката. Въжето около врата ѝ беше обилно намазано с катран. Господ ми е свидетел, че навън беше тъмно като в рог, така че ако не беше бялото ѝ лице, можеше изобщо да не я видим. Пръв я съзря един от чираците ми. Аз обаче наредих никой да не се приближава до нея. Не можех да повярвам, че е мъртва.

— Не искаше ли да я свалиш от бесилката?

Форбър извърна поглед.

— Не можех — изпелтечи той. — Бях вцепенен от ужас. После един от чираците ми изтича до имението Мортлейк и доведе сър Саймън, доктор Селдич и онзи чудак, Мънк. Мънк носеше факла и двамата с доктора пристъпиха към ешафода. Човекът на граф Съри претърси земята под бесилката, а после се качи обратно на гърба на

коня си, за да пререже въжето. След това каза, че в калта нямало отпечатъци нито от други ботуши, нито от други конски копита.

След тези думи Форбър направи дълга пауза.

— На следващата сутрин — продължи най-после той — обезглавеното тяло на слугата на Мънк беше намерено на брега. Отначало си помислих, че двата смъртни случая са свързани.

— Нима? — попита Корбет. — И какво те наведе на тази мисъл?

— Ами фактът, че се случиха по едно и също време.

Кралският пратеник докосна ръката на пекаря и усети, че е студена като лед.

— Това са били убийства, мастър Форбър. Сердик Ликспитъл и съпругата ти са били убити. Имаш ли представа защо?

Мъжът поклати глава.

— Изобщо имаш ли някакво обяснение за смъртта на жена си?

Ново поклащане на главата.

— А знаеш ли кой може да е върнал коня ѝ в селото?

— Не — прошепна Форбър. — Селяните, които са видели коня, са си помислили, че го язди Амилия, но нощта беше тъмна, а и конникът е носел наметало с качулка.

Корбет прехапа устни. В това време иззад вратата се чу гласът на съдебния пристав Робърт, който се оплакваше, че го карат да чака. Кралският пратеник не му обърна внимание.

— Ти видя ли трупа на жена си? — попита той внимателно.

Форбър кимна.

— И не забеляза други следи от насилие освен белезите от въже около врата ѝ?

— Не — прошепна пекарят.

— А между вещите ѝ не откри ли нещо, което да ти подсказва защо е била убита — например някакво писмо или пък бележка?

— Не — Форбър извърна поглед. — Съпругата ми беше любяща млада жена, сър Хю, но бягството на любимия ѝ и смъртта на детето ѝ дълбоко я бяха наранили. Знам какво ще ме попиташ сега, но не, Амилия никога не е споменавала пред мен мъжа, който я е изоставил — за миг изглеждаше, че пекарят ще каже още нещо, но в крайна сметка не го стори.

— Какво щеше да кажеш? — попита тихо Корбет. — Моля те, довери ми се — той се наклони напред и хвана китката на Форбър. —

Извинявам се за настоящите си въпроси, но обстоятелствата ме принуждават. Съпругата ти може и да е преживяла ужасни неща, но смъртта ѝ е истинска трагедия. Убиецът ѝ я е причакал сред пустошта. Нима ще позволиш да се измъкне безнаказано?

Пекарят отвори кесията си и извади оттам една огърлица от слонова кост, която заблестя на светлината на свещите.

— Красива е — промълви Корбет. — И доста скъпа, предполагам.

— Беше на Амилия — отвърна Форбър — и макар тя никога да не ми го е казвала, мисля, че е била подарък от любимия ѝ. Няма някаква специална причина да смятам така, просто съпругата ми никога не се разделяше с нея.

— Нецо друго има ли? — попита Корбет.

— Веднъж — само веднъж — я последвах в пустошта. Амилия започна да се оплаква от селяните и аз ѝ казах, че те са просто едни бедни хорица. Тя ме погледна и се засмя, след което заяви, че Хънстън можел да се окаже много по-богато място, отколкото съм си представял — той сви рамене. — Аз обаче нямам никаква представа какво е можела да има предвид с тези си думи. А ти, сър Хю?

— И аз нямам — Корбет се изправи на крака и протегна ръка. — Благодаря ти за тази среща, мастър Форбър. Ако се наложи, ще те потърся пак.

Пекарят въздъхна облекчено и излезе от залата, след което икономът на Гърни въведе вътре съдебния пристав. Робърт хвърли един мрачен поглед на Корбет, който му посочи към празния стол. Съдебният пристав, чието тлъсто лице излъчваше арогантност, се уви по-плътено в наметката си.

— Аз съм зает човек, сър Хю. Задай си въпросите, но преди да отправиш към мен каквато и да е заплаха, нека ти напомня, че съдът намери Гилбърт и майка му за виновни. Освен това никой не е имал намерение да убива старицата.

Корбет се наведе напред.

— Ти, съдебни приставе, си насилник и убиец. Много си самонадеян, но същевременно имаш доста тайни, които даваш мило и драго да запазиш.

Робърт пребледня.

— Какво имаш предвид? — заекна той.

Корбет се усмихна на себе си. Съдебният пристав толкова се впечатли от обвинението, че крие нещо, та съвсем забрави за обидите, които беше отправил към кралския пратеник, и впери в него тревожните си черни очи.

— Тайни ли? — възкликна той. — Какви тайни?

— Ами например тайната около новопридобитото ти богатство...

— В това няма никаква тайна. Просто получих наследство.

— Така ли? От кого?

— От един далечен роднина.

— Къде живее този далечен роднина?

Съдебният пристав извърна поглед.

— Мастър Робърт — промълви Корбет, — имай предвид, че веднага мога да наредя да те арестуват и да те отведат на юг, където ще бъдеш разпитан пред кралския съд. Ти обаче не искаш това, нали? Съпругата ти скоро роди, а пък ти — съвсем заслужено — заемаш доста почетно място в тази общност. Едва ли това е най-подходящият момент за теб да заминеш за Лондон, да не говорим, че пребиваването ти там може да се проточи с месеци...

Съдебният пристав изгледа кралския пратеник мрачно, след което загриза един от мръсните си нокти.

— Сдобих се с парите по честен начин.

— Откъде ги взе?

Съдебният пристав въздъхна.

— Искам истината, Робърт — настоя Корбет.

— В Хънстън пристигна някакъв пътуващ търговец, който ми донесе съобщение от един златар от Бишопс Лин на име Едуард Орифаб. В съобщението се казваше, че златарят имал да ми дава някакви пари. И така, аз отидох до Бишопс Лин, където получих пет сребърни монети и една златна.

Кралският пратеник присви очи.

— И ти не попита кой ти е оставил това богатство?

Робърт поклати глава.

— Златарят не пожела да ми каже нищо.

Корбет внимателно се вгледа в съдебния пристав. „Ах, ти, лъжлива лисицо!“ — помисли си той.

— Сигурен ли си, Робърт?

— Убеден съм, сър Хю.

— Да поговорим за дъщеря ти. За Бланш.

Съдебният пристав се усмихна.

— Тя се присъедини към Пастирите и после замина.

— Изглеждаш доволен от този факт.

— Разбира се, тъгувам по нея, но, от друга страна, имам да храня седем гърла, а Бланш не можеше да ми помогне с нищо. Беше твърде бедна, за да отиде в манастир, а и за кого можеше да се омъжи? За някой като Гилбърт? Аз съм беден човек, сър Хю. В чужбина Бланш ще бъде щастлива.

Корбет кимна, благодари на съдебния пристав и го освободи. После се взря в стената отсреща и си повтори: „Бишопс Лин! Бишопс Лин!“

— Господарю?

Кралският пратеник вдигна очи и видя Ранулф да стои над него.

— Седни, Ранулф. По-добре ли се чувстваш вече?

— О, да! Една разходка на чист въздух понякога върши чудеса!

— Чудесно! Слушай, Ранулф, засега не разполагаме с нищо друго освен с догадки. Мънк обикаля наоколо и един Господ знае какво върши. Време е да вземем нещата в свои ръце. Искам утре двамата с Малтоут да отидете до селото и да се опитате да разберете нещо. Говорете и с Гилбърт — младежът често се е навъртал из пустошта, така че може да е видял нещо.

Ранулф се намръщи. Дълбоко в себе си обаче беше доволен, че ще има възможност да свърши нещо самостоятелно, далеч от зоркото око на господаря си, Киселата физиономия.

— Нещо друго, господарю? — попита той невинно.

— Не, просто използвай ума си — отвърна Корбет — и ми помогни да разплета тези загадки, понеже — уверявам те — в Хънстън се е настанил самият сатана!

— А ти в Бишопс Лин ли ще ходиш, господарю?

Кралският пратеник поклати глава.

— Още не. Ще отида до Уолсингам. След като Мънк не иска да ми каже истината, ще попитам самия Едуард. Ако пък и той не ми обясни какво става, ще си заминем и ще оставим Мънк да се оправя сам — Корбет се изправи. — А ти спомни ли си откъде познаваш мастър Джоузеф?

Ранулф поклати глава.

— Да се надяваме, че и това ще стане. А сега върви да кажеш на Малтоут какъв е планът.

След тези думи кралският пратеник излезе от залата и се запъти към стаята си. Щом се озова там, той напълни дисагите си, взе си ботушите, плаща и портупея и се взря през прозореца. Денят беше хубав, но мъглата все още не се беше вдигнала. Корбет щеше да отиде до селото, за да си поговори с отец Августин за осквернените гробове, после щеше да се отбие в манастира „Кръст Господен“ и оттам щеше да потегли за Уолсингам.

Кралският пратеник завари свещеника зает с приготовления за заупокойните литургии за майката на Гилбърт и Марина. Двата ковчега лежаха върху дървени поставки пред олтарната преграда, а отец Августин подрязваше пурпурните погребални свещи, наредени около тях. Когато Корбет влезе в нефа, свещеникът остави ножа.

— Надявам се, че не ми носиш още лоши новини, сър Хю.

Кралският пратеник поклати глава.

— Къде са всички? — попита той. — В селото нямаше никого.

Отец Августин му направи знак да се приближи към една от пейките в трансепта.

— Енорияшите ми работят на полето. Каквото и да става, земята си иска своето.

— Ти си от Бишопс Лин, нали, отче? — попита Корбет. — Което значи, че самият ти не си селянин...

— Не, не съм. Баща ми беше търговец. Но да не губим повече време, сър Хю — знам, че си зает човек. Едва ли си дошъл да говорим за миналото ми...

— Прав си, отче. Дойдох да те попитам за осквернените гробове. Можеш ли да ми ги покажеш?

И така, отец Августин изведе кралския пратеник в обраслия с буренак църковен двор.

— Предшественикът ми, отец Етълред, беше много стар и немощен — обясни той. — Затова епископът ме прати тук. Щом се запролети, ще сложа това място в ред.

Корбет огледа рушащите се надгробни камъни и очуканите от стихииите дървени кръстове, които очевидно съвсем наскоро бяха покрити с катран.

— Лично свърших тази работа — рече свещеникът. — Членовете на общинския съвет бяха обезпокоени от бързината, с която гниеше дървото. Но нека отидем при осквернените гробове.

Отец Августин преведе Корбет през двора и посочи към едно прясно разкопано място върху мократа земя.

— Това е последният.

— Кой е погребан тук? — попита кралският пратеник.

Свещеникът клекна в мократа трева и се загледа в очукания надгробен паметник.

— Да, спомням си — рече той. — Когато проверих в погребалния регистър, установих, че тук е бил погребан някакъв непознат. Църковният канон е пределно ясен в това отношение — обясни отец Августин. — Когато умре някой странник, той трябва да бъде погребан в най-близката енория и върху надгробния му камък трябва да се изпише думата *incognitus*, или „Неизвестен“, както и датата на смъртта му.

— Ами другите гробове? — попита Корбет.

Свещеникът разведе кралския пратеник наоколо, посочвайки му осквернените гробове. Не след дълго Корбет си даде сметка, че мародерите не са действали хаотично, а са спазвали определен принцип. Като изключим два от оплячкосаните гробове, в които почиваха някакви старици, всички останали бяха на неизвестни хора. Освен това всички мъртъвци бяха починали отдавна — между 1216 и 1256 година.

— И ти нямаш никаква представа кои са виновниците, така ли, отче?

— Абсолютно никаква — въздъхна отец Августин. — Въпреки стражата, която сложих аз, и онази, която бе осигурена от съдебния пристав Робърт и членовете на общинския съвет, всеки път ставаше едно и също.

— Нощем ли идваха мародерите? — попита Корбет.

Свещеникът кимна.

— Макар че веднъж дойдоха през един късен следобед. Един Господ знае какво са търсили.

— Идвала ли е при теб Амилия Форбър, жената на пекаря? — попита внезапно кралският пратеник.

Отец Августин сви рамене.

— Ами да. Много беше нещастна. Оплака ми се от селяните, но аз не можех да сторя кой знае какво за нея — той вдигна очи към мрачното небе. — Не мога да си обясня смъртта ѝ и дано Бог ми прости, но не можах да ѝ помогна, докато беше жива. Вече познаваш енориашите ми, сър Хю, и знаеш, че са корави като земята, която обработват!

Корбет се съгласи и благодари на свещеника. После се върна при покритата порта към църковното гробище, качи се на коня си и препусна през сумрака към манастира „Кръст Господен“. За да стигне дотам, трябваше да мине по скалната пътека, където от време на време му се случваше да спре и да се вгледа в сивкавото, гневно море. Накрая пред очите му се появи манастирът. Още щом влезе през портата, Корбет си даде сметка, че монахините разполагат с доста средства. Вратите бяха прясно боядисани, а пантите им добре смазани. Покривите на стопанските постройки бяха покрити с плочи, дървените им части блестяха, а дворът беше настлан с калдъръм. Някакъв коняр веднага взе коня на кралския пратеник, след което една послушница го въведе в манастира. Обстановката вътре също говореше за благосъстоятелността на сестрите. Стените бяха богато украсени, мебелировката — излъскана до блясък, а в нишите бяха поставени прекрасни статуи. В края на коридора, над една сводеста врата, имаше разкошен триптих. Въздухът ухаеше на дърво, смола и тамян.

— Харесва ли ти манастирът ни? — попита послушницата, когато Корбет спря, за да разгледа един голям кръст, изпълнен във византийски стил.

— Много е красив — отвърна кралският пратеник.

— Приемаме само жени с благородно потекло — дъщери или вдовици на знатни люде — обясни послушницата. — Те ни носят добри пари, а и печалбите от овцете също не са за пренебрегване.

Корбет си спомни стадата, които беше видял сред пустошта.

— Значи манастирът ви изнася вълна, така ли? — попита той.

— О, да, пращаме пълни каруци до Уитстабъл, Бостън, Бишопс Лин и Хъл — каза наперено послушницата. — Вълната ни е с отлично качество и фламандските тъкачи много я търсят.

Кралският пратеник хвърли още един възхитен поглед към разпятието и последва водачката си по още разкошно обзаведени коридори до покоите на домина Сесили. Игуменката, която изглежда се

зарадва на посещението му, поръча да им донесат вино и сладкиши, след което придружи госта си до едно подобно на трон кресло, разположено пред бумтящия в камината огън. Корбет седна и огледа помещението. Дори спалнята на кралицата в Уестминстър не можеше да си съперничи с разкоша тук — стаята беше украсена с вълнени килими, гоблени, в които проблясваха златни нишки, сребърни маслени лампи, свещници, инкрустирани със скъпоценни камъни, картини и сребърни съдове.

— Преди да си ме попитал, сър Хю — започна домина Сесили, поставяйки чаша вино пред посетителя си, — нека ти кажа, че ние, монахините от „Кръст Господен“ не даваме обет за бедност. В нашия манастир държим на добродетелността и на молитвата и предоставяме на жените с благородно потекло така необходимото им в този жесток свят убежище.

Корбет благодари и се взря в огъня. Подобни манастири — построени благодарение на щедри дарения и поддържани с помощта на постоянен поток от доходи — се срещаха доста често.

— Откога съществува манастирът? — попита кралският пратеник.

— Манастирът е учреден от пращадото на сър Саймън, а сградата е била завършена през 1220 година. Аз съм петата му игуменка и общността ни се състои от шейсет монахини.

— А какво е отношението на общността ви към Пастирите? — попита Корбет полушеговито, докато игуменката елегантно се настаняваше в големия си тапициран стол. — Не ги ли смятате за ваши съперници?

Домина Сесили поклати глава.

— Разбира се, че не. Помагаме на Пастирите с каквото можем. Пък и те ни вършат страшно много работа. Не ни създават никакви проблеми.

— А чухте ли за убийството на Марина? — попита изведнъж кралският пратеник.

Игуменката кимна.

— Разбира се. Горкото момиче. Преди да отиде при Пастирите, бе проявила желание да дойде при нас като сестра-мирянка, но... — домина Сесили елегантно сви заоблените си рамене, а мъката, която се

изписа по лицето ѝ, беше толкова фалшива, че при други обстоятелства Корбет би се изсмял.

— Мастър Мънк посети ли манастира?

— Да, тази сутрин.

— Защо?

— Дойде да поговорим за помощника му, Сердик Ликспитъл — онзи, който беше намерен убит на брега.

— И? — попита сухо Корбет.

Домина Сесили се смути.

— Ами попита ме дали Ликспитъл е идвал тук в деня на смъртта си. Казах му, че е идвал — игуменката се заигра с диплите на вълненото си расо. — Не остана дълго обаче. Изобщо Ликспитъл беше голям досадник — монахините често го виждаха да язди по брега и да се вира в морето. Мастър Мънк не беше по-различен.

— Може би нещо ги е притеснявало — предположи кралският пратеник.

— Какво например?

— Ами например смъртта на една от монахините — сестра Агнес. Нали тя беше паднала от скалите?

Игуменката видимо се разтревожи.

— Това беше нещастен случай! — рязко отвърна тя.

— Но какво, за Бога, е можела да прави сестра Агнес на брега на морето посред нощ? — настоя Корбет.

— Нямам представа. Това тук е манастир за благородни дами, сър Хю, не затвор. Разбира се, гледаме да се пазим от натрапници, но не спираме сестрите да ходят където пожелаят. Може би сестра Агнес е била излязла на разходка, но това е само предположение.

— На разходка на върха на брулените от вятъра скали? — попита невярващо кралският пратеник. — Посред нощ?

Домина Сесили разпери малките си, пухкави пръстчета.

— Сестра Агнес беше много смела жена.

— Каква длъжност заемаше в манастира?

— Беше ковчежничка.

— Смъртта ѝ беше ли разследвана?

— Да, в манастира дойде сър Саймън, а после и мастър Мънк. И двамата огледаха брега, но нита един от тях не намери каквито и да

било доказателства, че смъртта на сестра Агнес не се дължи на нещастен случай.

— Значи падането ѝ от скалите не породило никакви съмнения, така ли? — попита Корбет.

— Не, никакви. Намерихме трупа ѝ на брега и го погребяхме. Сега сестра Агнес, дано Господ се смили над душата ѝ, почива в гробището на манастира.

— А Сердик?

— Дойде за литургията една сутрин. После се повъртя из църквата и си отиде.

— И това е всичко, така ли?

— Да.

— Ами съпругата на пекаря? Амилия Форбър?

— Горката жена! Често я виждахме да минава с коня си покрай портите ни — домина Сесили се заигра със златната гривна, която носеше на пухкавата си китка, — но не знаехме нищо за нея.

Корбет усети, че няма да изкопчи нищо повече от игуменката, така че допи виното си и внимателно остави чашата на масата от едната си страна.

— Домина Сесили, запътил съм се към Уолсингам. Сигурен съм, че негово величество кралят ще остане доволен, когато чуе за гостоприемството, което ми е било оказано в поверения ти манастир.

Игуменката на „Кръст господен“ се усмихна, но в очите ѝ се четеше объркване.

— Бих желал да прекарам нощта в къщата ви за гости — обясни кралският пратеник.

Домина Сесили кокетно плесна с ръце.

— Разбира се, добре си ни дошъл!

И така, Корбет благодари на игуменката и се оттегли, след което се върна при конюшната и предупреди коняря, че ще отсъства около час — имаше нужда да поязди, за да се успокои и да подреди мислите си. Щом излезе от манастира, той пришпори коня си към брега, решен да се възползва от последните слънчеви лъчи. Когато стигна до дългата лъкатушна пътека, по която се слизаше до брега, спъна коня си и продължи пеша. Мъглата вече се съгъстяваше, а приливът беше в разгара си и вълните се блъскаха в скалите. Корбет се върна за коня си, след което го поведе по скалната пътека, завъртайки главата му

настри, за да го предпази от свирепия вятър. Теренът беше опасен, така че кралският пратеник пристъпваше много внимателно. Той задмина малката падина, в която се гушеше манастирът, и продължи покрай брега. Тук вятърът духаше още по-силно. В един момент конят на Корбет стана неспокоен, така че кралският пратеник го остави да пасе и се върна на мястото, където трябваше да е стояла сестра Агнес. Навън вече падаше мрак и Корбет се радваше, че има топло легло, където да се приюти — нощта обещавахе да е беззвездна и безлунна, а вятърът, който рошеше косата му и насълзяваше очите му, само щеше да се засилва.

За известно време кралският пратеник остана на място. Нищо чудно сестра Агнес да се беше подхлъзнала тук, но, от друга страна, защо ѝ е било нужно на една възрастна монахиня да се взира в морето посред нощ? Какви ли тайни криеше тази околност? Защо Мънк и Сердик бяха идвали тук? Корбет вече се канеше да си тръгне, когато откъм морето нещо просветна. Кралският пратеник напрегна взор и си даде сметка, че въпреки мъглата и усамотеността на този бряг по морските пътища отвъд хоризонта вероятно плават доста кораби и лодки, сновящи между източните пристанища и множеството рибарски селца, струпани по крайбрежието. И така, той продължи напред, отдалечавайки се от манастира, и в един момент забеляза, че скалите постепенно преминават в поредица малки заливчета и естествени пристанища. Доволен, Корбет взе коня си и се запъти обратно към „Кръст Господен“. Когато стигна дотам, проследи с поглед как един коняр разседлава коня му и го настанява за през нощта и пъхна в ръката му една монета.

— Грижи се добре за коня ми — нареди му той. — Утре ме чака дълъг път, който освен това трябва да измина бързо.

— Къде ще ходиш, сър?

— В Уолсингам.

Мъжът се почеса по главата.

— Тогава най-добре да се върнеш в селото и да тръгнеш оттам. Ако следваш пътя и времето е хубаво, трябва да стигнеш до Уолсингам още същия следобед.

Корбет му благодари.

— Между другото сестра Агнес; онази, която падна от скалите...

— Лека ѝ пръст, сър, познавах я добре.

— О, така ли? Тя често ли излизаше да се разхожда по брега?

— Не, само понякога. Винаги беше много внимателна и не излизаше без тояжка и фенер, но пък никога не се спираше — конярят се ухили, разкривайки щърбави зъби. — Всъщност всички в манастира са в непрекъснато движение.

— Но не си забелязал сестра Агнес да следва някакъв определен път по време на разходките си, така ли? — попита Корбет.

— Защо? — човекът изведнъж застана нащрек. — Сестра Агнес излизаше и се връщаше когато си пожелае. Едно ще ти кажа, сър — роден съм в този край и знам, че той може да бъде много опасен. Скалите са от варовик и лесно могат да се срутят под краката ти. Блатата пък могат да погълнат всеки ездач заедно с коня му. Но най-лоши са приливите — след силна буря морето може да придойде по-бързо и от хрътка!

Корбет благодари на коняря и се върна обратно в манастира. Когато се озова там, една от монахините го заведе до малката къща за гости срещу църквата и му донесе парче вкусен месен пай и кана от най-хубавия кларет, който беше вкусвал от месеци насам. След като се нахрани, кралският пратеник си легна и докато се унасяше, умът му непрестанно се връщаше към онзи самотен, ветровит бряг и силуета на монахинята, взираща се в среднощното море с тояжка в едната ръка и фенер в другата.

ГЛАВА СЕДМА

— Твое величество, настоявам да разбера какво прави Лавиниъс Мънк в имението Мортлейк!

Корбет стоеше наред с кралските покои в августинския манастир в Уолсингам и хвърляше гневни погледи към краля, който се беше отпуснал на седалката в една прозоречна ниша и мрачно се взираше навън.

В другия край на стаята Джон де Уорън, графът на Съри, който се беше изтегнал върху един стол пред камината, размърда неспокойно грамадното си туловище и се плесна по коляното с ръкавиците си.

— Съветвам те да избягваш да настояваш за това и онова пред своя крал, мастър Корбет! — обади се той през рамо.

— Затваряй си устата, Съри! И не се надувай толкова!

Едуард Английски метна един убийствен поглед към своя весел компаньон и верен приятел. Искаше му се графът да си мълчи. Де Уорън се справяше чудесно в битките срещу шотландците, но, за съжаление, му липсваше всякакъв такт и дипломатичност. Едуард погледна към Корбет и едва прикри усмивката си. Обикновено спокойният му и уравновесен служител сега беше целият покрит с кал, брадата му беше набола, а в присвитите му очи гореше гняв. Кралят протегна ръце.

— Успокой се, Хю — той посочи към стола от едната си страна. — Хайде, седни — Едуард се усмихна, при което хищническото му лице изведнъж стана чаровно. — Все пак дойдох на това свято място, за да потърся покой и да почерпя от Божията мъдрост.

И така, Корбет прекоси помещението и се разположи в посочения му стол. „Ама че си лъжец!“ — помисли си той и се взря в острите черти на краля. Сребристосивата му брада, подрязаната му до раменете коса, откритите и честни очи и чувствената уста бяха просто една маска. Едуард Английски беше роден заговорник, който обожаваше интригите и умираше да ги плете. В момента обаче Корбет изобщо не беше в настроение да бъде разиграван. Беше тръгнал от

манастира „Кръст Господен“ рано сутринта, беше яздил цял ден и беше пристигнал в Уолсингам едва по залез-слънце.

— Защо си се разтревожил толкова за Лавиниъс? — попита кралят.

Корбет се възползва от предоставилата му се възможност и обясни накратко какво става в Хънстън. След като го изслуша, Едуард се почеса по брадата и, изглежда, се почувства доста неловко, представяйки си как най-ценният му служител се лута из норфъкската пустош.

— Помислих си — рече той, — че би могъл да помогнеш на Лавиниъс. Особено след като Сердик умря... — кралят кимна по посока на Де Уорън, който мрачно се взираше в огъня. — Съри също смяташе така.

— Лавиниъс е чудесен служител! — рече Де Уорън.

— Лавиниъс е луд, милорд — отвърна Корбет.

Графът рязко се завъртя в стола си, но погледът на Корбет не трепна.

— Това не е новост за теб, милорд — продължи той тихо. — И сам знаеш, че човекът е изгубил ума си от мъка.

— Ами Пастирите? — попита Едуард бързо.

— Колкото до тях, твое величество, смятам, че е най-добре при следващата среща на съвета ти в Уестминстър да издадеш забрана Пастирите да влизат в страната, която да бъде изпратена до всички шерифи, съдебни пристави, пристанищни служители и едри земевладелци.

— И на какво основание предлагаш да издам тази заповед?

— Запазване на обществения ред.

— Но каква заплаха са Пастирите за него? Да не би да мислиш, че те са виновни за онези убийства?

— Възможно е. При всички положения, не смятам, че е редно някакви странници да се настаняват където им скимне из кралството ти и да замайват главите на местните младежи с обещания за пътуване в чужбина.

Едуард кимна.

— Така или иначе, Мънк не е там заради Пастирите — продължи Корбет. — Е, твое величество, как предпочиташ — да ми кажеш

истината или да ти предам служебните си печати още сега и да се оттегля в имението си като сър Саймън Гърни?

Изведнъж кралят се наведе напред и сграбчи коляното на Корбет, а очите му се напълниха със сълзи. „О, не! — помисли си кралският пратеник. — Само не ми се прави на остаряващ монарх, изоставен от приятелите си!“ Разбира се, Корбет беше напълно наясно какво ще последва.

— Уморен си, Хю — рече Едуард дрезгаво.

— Остави го да се оттегли! — заяде се Де Уорън.

— Затваряй си устата, Съри! — изрева кралят, след което се изправи на крака, приближи се до графа и застана над него. — Ти забърка тази каша! — продължи да крещи той. — Казах ти какво ще стане, но ти трябваше да пратиш точно Мънк!

Де Уорън отвърна на погледа на Едуард, при което кралят му намигна. Графът въздъхна — той беше играл ролята на момчето за бой^[1] на Едуард още като дете, трябваше да я изиграе и сега. И така, Де Уорън се престори, че се е впечатлил от гневната тирада на господаря си. Корбет стисна зъби и погледна през прозореца. Той знаеше, че кралят и графът на Съри разиграват театър, но същевременно беше сигурен, че сега ще му разкрият поне част от истината.

Едуард се приближи до масата, напълни три чаши с бяло вино и поднесе две от тях на Корбет и на Де Уорън. После се върна на седалката при прозореца и шумно сръбна от своята чаша, наблюдавайки Корбет изпод рошавите си вежди.

— По-късно тази вечер ще издам заповед — рече кралят, — в която ще пише, че отгук нататък ти ще поемеш задачата на Мънк — той премлясна с устни. — А сега, милорд Съри, кажи на добрия ми приятел Хю какво прави Мънк в имението Мортлейк.

Де Уорън стана и примъкна стола си по-близо до този на Корбет, след което потупа кралския пратеник по рамото.

— Надявам се да не ми се сърдиш, Хю.

— Разбира се, че не ти се сърдя, милорд.

Графът се взря в чашата си.

— Историята започва през октомври 1216 година — последната година от управлението на крал Джон, благородния и могъщ дядо на настоящия ни господар.

— Няма нужда от сарказъм, Съри! — намеси се Едуард.

— Та историята е следната. По-голямата част от царуването си Джон прекарал в обикаляне на страната, опитвайки се да подчини този или онзи местен владетел. Накрая починал в Нюарк-он-Трент. Някои смятат, че е бил отровен, а други — че е умрял от разбито сърце, след като загубил цялото си богатство в залива Уош — Де Уорън забеляза промяната в изражението на Корбет и се усмихна. — А, значи си чувал историята! Позволи ми да освежа паметта ти. Та Джон тръгнал от Бишопс Лин и продължил на север. С него пътувало цялото му домакинство, както и дълъг керван товарни кончета, превозващ съкровището му. В един момент кралят се опитал да прекоси устието на река Нин и, за беда, изгубил богатствата си — графът замълча и облиза устни. — Според летописеца Флорънс от Устър, чиито писания бяха подробно проучени от служителите ми, земята сякаш се отворила и бурни водовъртежи погълнали всичко — хора, животни и вещи.

— Проблемът бил в това — обясни Едуард, — че дядо ми се опитал да прекоси устието на реката твърде късно през деня. Нали познаваш местността? Та приливът нахлул изведнъж, вълните се надигнали и помели кервана със съкровището — кралят сви рамене. — После скъпият ми дядо отишъл в абатството Суинсфорд, където се утешил с младо ябълково вино и безсрамни момичета. Накрая се озовал в Нюарк и там издъхнал кротко като светец.

Корбет се усмихна. „Скъпият дядо“ беше известен като черната овца от семейството на Плантагенетите и нито животът му, нито смъртта му бяха имали нещо общо със светостта.

— От какво се е състояло съкровището? — попита кралският пратеник.

— О, от какви ли не скъпоценни предмети — отвърна бавно господарят му. — Десетки златни и сребърни чаши, гарафи, купи, свещници, медальони и колани. Там били и кралските одежди и знаци на дядо Джон — Едуард въздъхна, — както и тези на скъпата ми прапрабаба Матилда, някогашна императрица на Германия — грамадна корона, украсена със скъпоценни камъни, пурпурна мантия, златен скипър и мечът на Тристан — той потри корема си и простена. — Истинско съкровище, навеки изгубено в морето!

— Правени ли са опити да бъде намерено?

— Предполагам, можеш да си представиш каква суматоха настанала след смъртта на дядо ми. Всеки гледал собствения си интерес. Баща ми пък бил още хлапе. Едва успявал да се задържи на власт, а какво оставало да тръгне да търси някакво си изгубено съкровище!

— А каква е връзката на Мънк с всичко това?

— Семейството ми винаги се е чувствало посрамено заради нещастиято, сполетяло крал Джон при залива Уош — отвърна Де Уорън. — Нали разбираш, за кервана отговарял моят дядо.

След тези думи графът гневно се взря в Корбет, извиквайки на лицето му усмивка — хората от рода на граф Съри никога не се бяха отличавали с особени организационни умения и изобщо с кой знае какъв интелект. Въпреки това кралският пратеник се въздържа от коментар.

— Е, добре! — прошепна Де Уорън. — И тъй, съкровището било изгубено, Джон умрял и постепенно всички забравили за историята. Преди година обаче един влиятелен лондонски златар на име Уолтър Денъглис купил от някаква заложна къща много стара златна чиния, на която бил изобразен гербът на Джон — графът завъртя чашата между пръстите си. — И така, Денъглис донесе чинията в Хазната, а скоро след това бяха открити още две подобни. После чиновниците от Хазната проучиха документите от времето на Джон и с доста голяма сигурност установиха, че и трите предмета са били част от съкровището на някогашния крал.

— Но нали уж всичко е било изгубено? — намеси се Корбет. — Възможно ли е тези предмети да са били захвърлени в някое блато и намерени от някой пътуващ търговец, който да ги е донесъл в Лондон, за да ги продаде?

— Едва ли — отвърна кралят. — Един обикновен пътуващ търговец не би могъл да прикрие следите си така изкусно. Но по-важното, Корбет, е онова, което се говори в дворцовите среди, че злополуката с крал Джон при залива Уош не е била случайност. Признавам, че дядо ми не е блестял с кой знае какъв ум, но дори той едва ли би се опитал да пресече онази местност без водач. Всъщност в архивите е записано, че за целта е бил нает някакъв човек на име Джон Холкъм, който познавал околността. Според официалната версия водачът загинал заедно с останалите — Едуард стисна устни, — но

местната легенда твърди, че е успял да избяга с няколко товарни кончета.

— Но ако е така, какво може да се е случило с него?

— Не знаем — отвърна Да Уорън. — Служителите ни претърсиха централните и местните архиви, но така и не откриха сведения за оцелял на име Джон Холкъм.

— Сигурен ли си? — настоя Корбет. — Предполагам, че след смъртта на крал Джон служителите от Хазната са проучили всички слухове най-подробно...

— Така е — потвърди Де Уорън, — но в архивите не е записано нищо друго освен някаква неубедителна история, според която Холкъм бил забелязан между Уолпол Сейнт Андрю и Бишопс Лин.

В този момент камбаната на манастира заби за вечерня и графът замълча, давайки възможност на Корбет да поразмисли над откъслечните сведения, които бяха споделили с него.

— Някой оцелял ли е след злополуката? — попита той.

— О, да — рече Де Уорън. — Потънал само керванът със съкровището. Кралят, придворните му и войниците, които ги пазели, се спасили.

— А сред оцелелите има ли някой на име Гърни?

Едуард се ухили.

— Чудех се кога ще попиташ! — рече той. — Отговорът е „да“. Сър Ричард Гърни, прадядото на сър Саймън. След злополуката той последвал краля в абатството Суинсфорд, където се подписал като свидетел под описание на случилото се, и когато кралската армия се разпръснала, си отишъл у дома.

Корбет захапа нокътя на единия си палец.

— Значи — заключи той, — Мънк е бил изпратен в имението Мортлейк не за да разследва Пастирите, а за да провери дали в областта не е скрито съкровището на крал Джон или част от него, така ли?

Кралят кимна.

— Но защо го изпратихте точно в имението Мортлейк, а не например в местността край Бишопс Лин? — попита Корбет.

— Насочи ни случайното сведение за Джон Холкъм — обясни Де Уорън, — според което той е бил видян да препуска на север от Бишопс Лин. Ако е имал намерение да замине за чужбина,

единственото място наблизно, от което е можел да го стори, е заливът Хънстън.

— Има и още една причина, поради която изпратихме Мънк — намеси се кралят. — Човекът, продал чиниите в Лондон, е знаел точно къде да отиде. Не е влязъл в първия изпечил се на пътя му златарски магазин. О, не. Трите чинии били продадени в различни части на града — едната близо до Тауър, втората в Съдърк и последната в някаква долнопробна зложна къща край Уайтфрайърс. Всичко това изисква доста добра подготовка и освен това означава, че продавачът е познавал Лондон като петте си пръста.

— Имаш предвид, че е възможно продавачът да е бил сър Саймън Гърни, така ли?

— Да, това също е възможно, но ние подозираме Пастирите. Водачът им... — Едуард притвори очи.

— Мастър Джоузеф — напомни му Корбет.

— Да, мастър Джоузеф. Той често посещава Лондон. Всъщност може дори да е родом оттам. Освен това, когато мислехме за Хънстън, се запитахме какво друго забележително събитие се е случило в района по същото време, по което се е появило и златото — Едуард се усмихна. — Оказа се, че тогава са пристигнали и Пастирите.

— Но откъде мастър Джоузеф е можел да знае за съкровището?

— Колкото до това, скъпи ми Корбет — отвърна Де Уорън, — можем само да гадаем. При всички положения, мисля, че е доста добра идея да търсиш отдавна изгубено богатство, преструвайки се на водач на религиозна общност!

— И докъде е стигнал в разследването си Мънк? — попита Корбет.

— Доникъде — отвърна мрачно кралят. — Тъкмо затова решихме да изпратим в имението Мортлейк и теб. Мънк, разбира се, побесня, когато научи — Едуард сграбчи китката на служителя си. — Ще го направиш ли за мен, Хю? Ще се върнеш ли в Хънстън, за да потърсиш съкровището на дядо ми?

Корбет кимна, при което кралят облекчено въздъхна. После Едуард се изправи на крака и потупа верния си служител по рамото.

— В такъв случай по-добре да те оставим насаме с мислите ти. Освен това дойде време за вечерня, така че аз ще трябва да си поприказвам с Господ.

След тези думи кралят направи знак на Де Уорън да го последва и двамата излязоха от стаята. След като чу вратата да се затваря след тях, Корбет се приближи до гарафата и разсеяно си доля вино. Слава Богу, помисли си той, че Едуард не го беше попитал какви са собствените му подозрения. Тогава нямаше да има друг избор, освен да каже, че се е усъмнил в доста хора и то не само сред Пастирите. Кралският пратеник отпи от чашата си. Затова ли някой беше разкопал гробовете, запита се той. Възможно ли беше съкровището да е заровено в църковния двор? То ли стоеше зад показния разкош в манастира „Кръст Господен“? Ами съдебният пристав Робърт? Не беше ли възможно да се е натъкнал на някаква част от изгубеното богатство? А какво да кажем за семейство Гърни? Сър Саймън беше заможен човек... И накрая — Пастирите. Наистина ли целта им беше да се докопат до златото на крал Джон? Затова ли беше убита Марина? И възможно ли беше Ранулф и мастър Джоузеф да се познават от Лондон? Корбет се облегна в стола си, затвори очи и задряма.

Кралският пратеник се върна в имението Мортлейк късно на следващата вечер и завари Гърни доста обезпокоен от факта, че Мънк не се е появил след обичайната си обиколка из пустошта.

— Кога излезе? — попита Корбет, докато сваляше наметалото си и събуваше ботушите си пред огъня.

— Вчера следобед — отвърна сър Саймън. — Вечерта са го видели да препуска през селото. Пратих Кечпоул и още неколцина от хората си да го потърсят, но напразно.

— Ами Ранулф къде е? — попита Корбет.

— Легна си. Малтоут също. Казаха, че били изтощени.

Кралският пратеник кимна и протегна скованите си от болка ходила към огъня. После хвърли един поглед към лейди Алис и Селдич, които пиеха греяно вино от другата страна на камината.

— Мънк казал ли ти е някога — започна тихо той — каква е истинската причина за посещението му?

— Каза ми, че е дошъл заради Пастирите.

Корбет се изправи, прекоси залата и затвори вратата. После се върна, но този път не седна, а се взря в Гърни, съпругата му и лукавия, потаен доктор.

— Лавиниъс Мънк е бил изпратен в имението Мортлейк — обясни кралският пратеник — не заради Пастирите, а заради една

много по-стара история — изгубеното съкровище на крал Джон.

Думите му попаднаха точно в целта. Лейди Алис го погледна слисано, Селдич сведе глава, а Гърни незабавно вдигна ръка към лицето си, сякаш за да прикрие тревожното си изражение. Корбет седна обратно в стола си.

— Знаели сте това, нали? Знаели сте или най-малкото сте подозирали...

— Да, аз знаех — сви рамене господарят на имението. — Веднага щом пристигнаха, Мънк и Ликспитъл се заровиха в местния архив.

— Защо? — попита кралският пратеник. — В него споменава ли се нещо за изгубеното съкровище?

Гърни поклати глава.

— Сър Саймън — настоя Корбет, — знаеш историята. Прадядо ти е бил с крал Джон при онзи негов злополучен опит да прекоси залива Уош, а после го е придружил и до абатство Суинсфорд. Освен това си чувал легендите за Джон Холкъм — водачът, който може и да се е спасил заедно с част от съкровището. Кралят е решен да открие това съкровище, а аз искам да знам дали Мънк ти е казал защо точно сега.

Гърни отново поклати глава, но без да отклонява поглед от очите на Корбет.

— Нека ти кажа тогава. Защото някои от съдовете, за които се предполага, че са погребани под пясъците на залива Уош, скоро са се появили на лондонския пазар. Това значи, че някой знае къде е скрито съкровището и вече го разпродава.

Тримата слушатели на кралския пратеник застинаха по местата си.

— Лично аз смятам, че това се върши от човек от това имение — продължи Корбет, — и искам от вас да ми кажете цялата истина. На ужасните убийства, които се случват тук, трябва да се сложи край. Е, сър Саймън, спомни си за клетвата си за вярност към краля и ми кажи — знаеш ли нещо за съкровището?

— Нищо не знае! — скочи на крака Селдич. — Но затова пък аз знам!

— Няма нужда от това, Джайлс — рече Гърни.

Докторът потри лицето си с ръце.

— Предпочитам да кажа на Корбет вместо на Мънк. Пък и по-добре обвиненията да не бъдат повдигнати срещу теб.

— Мастър Селдич! — извика Гърни. — Седни и си затвори устата!

Докторът погледна към Корбет.

— Знаех, че рано или късно ще се сетиш — рече той. — Не би могло да бъде иначе — с твоята наблюдателност... Истината е, че аз продадох чиниите — Селдич мрачно се засмя. — В крайна сметка, лекар съм; често ходя до Лондон, за да се виждам с приятели и да се снабдявам с разни лекове, които могат да бъдат намерени единствено там. Освен това съм роден в Лондон — факт, на който съм сигурен, че скоро щеше да се натъкнеш — и познавам града добре — гласът на доктора беше изпълнен с горчивина. — Особено добре са ми познати заложените къщи. Да, роден съм в бедно семейство. Родителите ми не можеха да си позволят да ме изучат, така че заложените къщи ми станаха нещо като втори дом.

— Няма нужда, наистина — прошепна Гърни.

— Съжалявам, сър Саймън, но аз мисля, че има. Огромна нужда при това — Селдич си пое дълбоко дъх. — Та нека продължа с историята си, сър Хю. По-късно се присъединих към домакинството на сър Саймън. Той се оказа изключително щедър господар и след като двамата се оттеглихме от службата си при краля, неговият дом стана и мой — докторът замълча и огледа богато обзаведената зала. — Имението Мортлейк веднага ме заплени и аз се захех да го разуча подробно. И така, прочетох всички документи, които се пазят в местния архив, докато накрая не разбулих голямата тайна на този край — той погледна към Гърни. — Мисля, че най-добре ще бъде да покажем на Корбет онова, което знаем.

Сър Саймън бързо се съгласи, помоли съпругата си да ги почака в залата и двамата със Селдич поведоха слисания Корбет към тунелите под господарската къща. Щом се озоваха долу, те запалиха няколко факли и продължиха по подобния на пещера коридор. Когато минаха покрай килията на Гилбърт, кралският пратеник надникна през прозорчето на вратата, но младежът беше легнал в удобното си легло и спеше дълбоко. В края на коридора докторът отмести една голяма бъчва за ейл, зад която се показва тясна врата, и свали един ключ от колана си. После отключи вратата и тримата се озоваха в дълъг тунел.

Въздухът там беше доста по-студен и Корбет беше сигурен, че чува рева на морето. В следващия момент кралският пратеник си даде сметка колко е уязвим на това място между доктора и Гърни и му се прииска Ранулф да беше с него. Той хвана дръжката на камата си и — тъй като земята под краката му изведнъж стана хлъзгава — се прокле, задето е сменил ботушите си с полуботуши от мека кожа. Коридорът беше толкова тесен, че скоро сърцето му се разтуптя, а челото му се покри с капчици пот. За да се успокои, Корбет си пое дълбоко дъх, прикова поглед към хвърлящата искри факла в ръката на Селдич и тихо се помоли пътят им из тунелите да свърши по-бързо. В следващия момент докторът и Гърни завиха зад един ъгъл и коридорът внезапно се разшири, довеждайки тримата мъже до някаква подземна кухня. Кралският пратеник облекчено въздъхна, когато Селдич запали факлите, закрепени за стената, и кухнята се окъпа в светлина. После докторът зарови ръце в една купчина камъни в далечния край. Гърни отиде да му помогне и Корбет с удивление проследи как двамата измъкват оттам някакъв дълъг чамов ковчег. Когато приключиха, господарят на имението отвори ковчега и го избута напред. Корбет се взря в пожълтяващия скелет вътре, след което въпросително погледна към придружителите си.

— Кой е това? И изобщо какво е всичко това?

Той забеляза, че в долния край на ковчега има някаква кожена кесия, и се наведе да я вдигне, но Гърни беше по-бърз. Господарят на имението сграбчи кесията и я притисна до гърдите си.

— Кой е това? — повтори Корбет.

Косата по тила му започна да настръхва, а ръката му посегна към камата.

— Недей така, Хю — промърмори Гърни. — Ние не сме ти врагове. Просто се боим от онова, което би могъл да сториш — той посочи към скелета. — Това е Джон Холкъм, някогашен жител на Бишопс Лин. Прадядо ми, сър Ричард Гърни, го наел, за да преведе свитата на крал Джон през залива Уош — господарят на имението потропа по гниеция ковчег с върха на ботуша си. — Вместо това обаче Холкъм я повел към гибел и поне част от нея наистина била погубена — керванът с кралското съкровище. Явно преди крал Джон да тръгне от Уисбийч, Джон Холкъм е видял огъващите се под тежестта на богатството му кончета и мулета и в покварената му душа покълнал

убийствен план. Кралската свита се състояла от три части: кралят и приближените му, керванът със съкровището и накрая — пешите войници. Холкъм трябвало да върви най-отпред, но точно в онзи ден изостанал и, оправдавайки се с гъстата мъгла, нарочно забавил преминаването през устието на реката.

— Останалото го знаеш — вметна Селдич. — Приливът дошъл и пазителите на съкровището изпаднали в паника. Холкъм препуснал към тях, сграбчил поводите на един впряг мулета и, възползвайки се от познанията си за местността, избягал с част от богатството, оставяйки останалото да потъне, а пазителите му — да се издавят.

— Когато праждо ми стигнал до Суинсфорд — отново поде историята Гърни, — той започнал да обмисля случилото се и, тъй като не бил глупак, се досетил какво е станало. И така, през последните смутни дни от управлението на крал Джон той решил да напусне двора и да тръгне по дирите на Холкъм. Историята е дълга — Гърни се заигра с кожената кесия, която държеше — и всичко е тук.

Корбет протегна ръка и господарят на имението му подаде кесията.

— Надявам се да запазиш сведенията само за себе си, Хю. Не искам онзи кучи син Мънк да докопа тези документи.

Кралският пратеник кимна.

— Ще видим — промърмори той, след което посочи към ковчега. — Как Холкъм се е озовал тук?

— Накратко казано, праждо ми го хванал и го обесил на ешафода върху скалите край Хънстън, а щом плътта му се разложила, поставил скелета в приготвен за целта ковчег и го погребал тук.

— Без да каже на никого? — попита Корбет.

— Да, не посмял. В крайна сметка тъкмо той бил наел Холкъм, пък и не му липсвали врагове. Злите езици като нищо можели да го обвинят, че е бил съучастник на водача.

— Ами съкровището? — поинтересува се кралският пратеник.

— Тъкмо оттам започва загадката. Преди да бъде обесен, Холкъм бил измъчван в тъмницата, покрай която минахме току-що. Водачът отказал да разкрие скривалището си, но признал, че имал съучастник, втори водач, наричан Алан от Блатото, който е бил управител на имението. Та според Холкъм този Алан знаел къде е скрито

съкровището. Но според изповедта на прадыдо ми, записана от неговия син, този Алан така и не бил намерен. Същото важи и за съкровището.

Корбет посочи към Селдич.

— Но ти си продал три чинии в Лондон, нали така?

— А! — Гърни коленичи и затвори капака на ковчега, след което вдигна поглед към кралския пратеник. — Злополуката при залива Уош се е случила през октомври 1216 година, но прадыдо ми е заловил Холкъм чак през следващия февруари. Когато това станало, Холкъм носел със себе трите чинии, увити в някаква кожена торба. В изповедта си прадыдо ми предполага, че Холкъм се е бил запътил към някое пристанище с намерението да вземе кораб за Лондон или дори за чужбина, за да ги продаде — Гърни се изправи. — Така или иначе, прадыдо ми заловил Холкъм с много малка част от съкровището. Пък и какво е можел да стори? Ако го предадал на правосъдието, Холкъм можел — от чиста злоба — да го набеди за свой съучастник. А как е можел да постъпи сър Ричард с чиниите? Да ги изпрати на Хазната в Лондон и да каже, че ги е намерил? Не. Заровил ги заедно с Холкъм в тази подземна кухня и така потулил всичко. Дори когато диктувал своята изповед на сина си, не казал къде са трупът на Холкъм и скъпоценните чинии.

Когато господарят на имението завърши разказа си, Корбет погледна към Селдич.

— А каква е твоята роля във всичко това?

Докторът тежко въздъхна.

— Както вече ти казах, сър Хю, историята на имението Мортлейк ме заинтригува още от самото начало. В един момент открих подземните тунели, промъкнах се до тази кухня и ми се стори, че в купчината камъни в далечния ѝ край има нещо неестествено. Така намерих ковчега на Холкъм. Вътре беше изповедта на сър Ричард и трите чинии. Споделих всичко това със сър Саймън и той ми каза, че трябва да върна чиниите, където са били. Така и сторих, тъй като исках да запазя доброто име на благодетеля си. После обаче войните на Едуард навредиха на търговията и сър Саймън попадна в ръцете на лихварите. Спомних си за чиниите, извадих ги от скривалището им и ги занесох в Лондон, където ги продадох за достатъчно злато и сребро, така че да платя на кредиторите — Селдич разпери ръце. — Знаех, че не постъпвам добре, така че казах на сър Саймън едва след като се

върнах — докторът се усмихна. — Той, разбира се, се ядоса, но, от друга страна, не можеше да върне времето назад. Чиниите бяха продадени и лихварите бяха прибрали парите — Селдич сви рамене. — Така уредих един стар дълг.

Корбет го изгледа.

— Какво смяташ да правиш, Хю? — попита Гърни.

Кралският пратеник се намръщи.

— Май няма нужда да се връщам при краля — отвърна той бавно. — В крайна сметка, трите чинии вече са при него. Въпросът, който ме безпокои, е кой друг би могъл да търси останалата част от съкровището и дали това има нещо общо със загадъчните убийства — Корбет прибра кожената кесия в колана си, протегна ръка и потупа тази на Гърни. — Защо да те наказвам, сър Саймън? Кралят така и така няма да повярва на историята ти. Колкото до семейния ти лекар — допуснал е грешка, но пък е имал добри намерения — той вдигна ръка. — Тези документи обаче ми принадлежат, така че настоявам Мънк да не разбира за тях.

Гърни и Селдич се разляха в такива благодарности, че на Корбет чак му стана неудобно. И така, след като тримата се заклеха да не казват за това на никого освен на лейди Алис, Ранулф и Малтоут, кралският пратеник с радост се измъкна от подземните тунели и се върна в стаята си. Пътуването до Уолсингам и обратно и напрегнатата ситуация в подземнието съвсем бяха изцедили силите му. Той погледна към помощниците си, които безгрижно хъркаха по леглата си, след което се зае да разучи ръкописа, който беше взел от Гърни.

На места на Корбет му беше трудно да разчита документа. Пергаментът беше пожълтял от старост, а ръката на сина на сър Ричард, който беше записал изповедта на баща си, се беше движила доста хаотично. Встъплението гласеше: „В името на Отца и Сина, и Светия Дух, аз, сър Ричард Гърни, господар на имението Мортлейк, изповядвам следната тайна и се кълна, че казвам истината. За свои свидетели призовавам Иисус, благословената Му майка и всички ангели.“ По-нататък в изповедта се говореше за прекосяването на залива Уош, за предателството на Холкъм, за това как лорд Ричард се чувствал посрамен, за тайното преследване на Холкъм и последвалото му залавяне, мъчение и смърт на бесилката. Корбет вече знаеше повечето подробности, но едно изявление към края на документа

привлече вниманието му. Сър Ричард твърдеше, че според слуховете съучастникът на Холкъм, Алан от Блатото, се бил укрil някъде в района на Хънстън.

Кралският пратеник прегледа ръкописа още веднъж, след което го нави на руло и го скри в дисагите си. После се заразхожда из стаята, опитвайки се разреши загадките, които се бяха изправили пред него. Какво се беше случило с този Алан от Блатото? Къде беше съкровището? Истината ли казваше сър Саймън? Знаеше ли нещо съдебният пристав Робърт? Или пък мастър Джоузеф, водачът на Пастирите? Корбет си пое дълбоко дъх и се отпусна на леглото. А къде ли в цялата картина беше мястото на Мънк?

[1] Момче, което се възпитава заедно с принца и изтърпява наказанията му. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ОСМА

Корбет се изправи в леглото си и се вгледа в спящите Ранулф и Малтоут. Дали бяха успели да открият нещо по време на отсъствието му? Кралският пратеник нямаше търпение да ги попита, но му дожаля да ги буди. И така, той стана от леглото, седна на масата и се замисли за последната си среща с Едуард. Какво ли щеше да стане, ако беше поискал кралят да го освободи и той беше приел? Къде щеше да отиде Ранулф? Възможно ли беше всички да се установят в някое имение и да станат фермери? Ранулф беше осъществил амбициите си и сам беше станал кралски чиновник. А може би Корбет трябваше да послуша съвета на Мейв и да му прехвърли по-голямата част от работата си?

— Все едно — промърмори кралският пратеник. — Тези въпроси могат да почакат.

След тези думи той отпусна глава на ръцете си и отново задряма. Присъни му се имението Лейтън и зелените поля зад него, които се простираха чак до река Лий. После в съня му се появиха и други картини. Сякаш бе минал само миг, когато някой извика името му. Корбет отвори очи и погледна нагоре. Над него стоеше Ранулф, ухилен от ухо до ухо.

— Късно ли се върна снощи, господарю?

Кралският пратеник простена и изпъна скованите си крайници, след което се взря през прозореца.

— Кога се е съмнало, за Бога? — промълви той.

— Ами отдавна — отвърна Ранулф. — Двамата с Малтоут вече се върнахме от сутрешната служба — той гордо се изпъчи.

— Мислехме да те преместим в леглото ти, но ти изглеждаше така сладко заспал, че не посмяхме. Снощи имахме намерение да не си лягаме, преди да се прибереш — продължи Ранулф, — но докато учех Малтоут на една нова игра на зарове, двамата изпихме кана вино. После към нас се присъединиха две от слугините от кухнята и... — той сви рамене. — Нали знаеш как е, господарю?

— О, да, много добре знам как е! — сопна се Корбет, изправяйки се на крака.

Докато господарят им не гледаше, Ранулф се обърна към Малтоут, който седеше в края на леглото си, и направи гримаса.

Кралският пратеник се съблече, обръсна се и се изми, а междуременно Ранулф му приготви чисти дрехи и бельо. Докато се обличаше, Корбет накратко разказа на слугите си какво е открил предишната вечер и им описа срещата си с краля.

Очите на Ранулф се изпълниха с весели пламъчета.

— Горкият Мънк ще се пръсне от яд! — тържествуващо рече той и подаде портупея на Корбет. — Значи някъде тук е заровено съкровище, така ли?

— Да, Ранулф, съкровището на крал Джон. Ако изобщо го открием, ще го върнем обратно в Хазната до последното пени.

„Не и ако аз се докопам до него!“ — помисли си Ранулф.

— Няма ли някакъв закон за тези неща? — възрази той, поглеждайки към Малтоут за подкрепа.

Вестоносецът мъдро кимна, макар че всъщност нямаше никаква представа за какво говори Ранулф.

— Какъв закон? — попита остро Корбет.

— Ами например такъв, който да гласи, че ако откриеш съкровище, можеш да задържиш една четвърт от него. Така се е случило със стария Леофрик — откачения свещеник, който живее близо до Тауър...

В този момент отдолу се дочуха викове и шум от стъпки и Ранулф млъкна. После някакъв слуга потропа по вратата и влетя в стаята.

— Какво има, човече?

— Най-добре ела с мен, сър Хю! Кечпоул се върна и донесе мастър Мънк!

— Как така го е донесъл?

— Мастър Мънк е мъртъв, ето как! Стрела от арбалет го е пронизала в гърдите!

И така, Корбет и двамата му помощници се забързаха към двора. На входа на плевнята се бяха струпали сър Саймън, Кечпоул и още неколцина мъже. Кралският пратеник си проправи път между тях и се взря в трупа на Мънк. Служителят на граф Съри лежеше върху бала

сено с разперени ръце и крака и отметната назад глава. Очите му, заслонени от тежки клепачи, бяха полузатворени, лявата страна на устата му беше зацапана със засъхнала кръв, а стрелата, която го беше убила, беше забита дълбоко в гърдите му.

Корбет коленичи до него и се взря във восьчнобледото му лице.

— Какво се е случило?

— Мастър Мънк излезе от имението в късния следобед вчера — отвърна Гърни. — Първо отишъл да се види с отец Августин в Хънстън, а после се е отбил и в манастира „Кръст Господен“.

— Снощи са го видели да препуска през селото — добави Кечпоул. — Яздел, все едно го преследвал сатаната заедно с всичките си демони.

— Къде го намерихте?

— Сред пустошта. Лежеше в тревата. От коня му обаче нямаше и следа. Би могъл да е навсякъде.

— Къде точно сред пустошта? — попита Корбет.

— Ами просто сред пустошта. И за да изпреваря въпроса ти, сър Хю — не, не открихме никакви следи от насилие, нито пък от борба. Само трупа на Мънк и следите от копитата на собствения му кон. Добичето сигурно е избягало, след като стопанинът е паднал от гърба му...

Корбет хвърли един поглед към Селдич. Очите на доктора бяха зачервени, а лицето му — изпито и небръснато. Сър Саймън също изглеждаше така, сякаш не бе мигнал. „Истината ли ми казваш? — запита се кралският пратеник. — И ако е така, защо не си спал? Какво те държа буден цяла нощ?“

— Какво има? — попита Селдич.

Корбет се насили да се усмихне.

— А, докторе! Е, кажи ми — какво мислиш? Би ли могъл да прегледаш мастър Мънк? — кралският пратеник се изправи на крака и огледа покритите с кал ботуши, панталон и плащ на жертвата. — Къде е портупеят му? — попита той.

— Беше се разхлабил — обясни Кечпоул, — така че го взех и го окачих на седлото си.

Корбет кимна и погледна към лицето на мъртвеца.

— Дано Бог прибере душата ти, Лавиниъс — прошепна той. — Може би сега най-последно ще намериш покой!

След тези думи кралският пратеник излезе от плевнята и отиде да разгледа портупея на Мънк, праметнат през седлото на Кечпоул. Портупеят беше доста износен. Корбет измъкна меча и камата от ножниците им, видя, че блестят от чистота, и ги върна обратно.

— Има ли някакъв проблем, господарю? — попита шепнешком Ранулф.

Кралският пратеник поклати глава. После се приближи до бъчвата с вода, изми си ръцете и се избърса в елека си. Накрая сложи показалец върху устните си и поведе Ранулф и Малтоут към залата. Слугите тъкмо поднасяха закуската, състояща се от хляб, сирене и парчета пушена шунка. Корбет седна на пейката, а Ранулф се настани до него.

— Защо разглеждаше портупея на жертвата, господарю?

— Мънк беше роден боец — обясни кралският пратеник. — Владееше меча и камата до съвършенство и освен това далеч не беше глупак — Корбет разсеяно отхапа парче сирене и се взря в големия щит с герба на Гърни, окачен над камината. — Мисля, че е имал среща с човек, който е носел арбалет. Да не забравяме и че портупеят му беше поразхлабен, сигурно, за да му е по-лесно да извади оръжието си. Ето какво смятам, че се е случило. Убиецът на Мънк, който и да е бил той, е знаел за бойните му умения и е бил нащрек. Веднага щом го е видял, той е вдигнал арбалета си и е стрелял. Мънк е паднал от коня си и животното е хукнало да бяга, след което убиецът, който най-вероятно се е придвижвал пеша, се е измъкнал.

Заслушан, Ранулф кимна в знак на съгласие. После остави чашата си и се пресегна през масата, за да измъкне едно парче шунка изпод носа на Малтоут.

Корбет поклати глава с престорен упрек и продължи:

— Чудя се обаче каква работа може да е имал Мънк в манастира „Кръст Господен“ и защо е препускал като луд през Хънстън. Закъде е бързал толкова и с кого е имал среща? — кралският пратеник се изправи на крака. — Хайде, Ранулф, можеш да си хапнеш и по-късно. Сега по-важното е да претърсим стаята на Мънк, преди някой друг да го е сторил.

Ранулф изруга тихо, сграбчи парче сирене и комат хляб, и двамата с Малтоут последваха господаря си във вратата на залата. По средата на стълбището обаче Корбет се сети за нещо друго и спря.

— О, между другото, открихте ли нещо, докато ме нямаше?

Ранулф сви рамене.

— Никой не харесваше Мънк. Но теб също никой не те харесва, господарю. Изобщо местните не са добре разположени към чуждите хора. Селяните искат да видят Гилбърт да увисва на въжето. Сър Саймън, изглежда, е добър господар. Пастирите са безобидни, а монахините от манастира от „Кръст Господен“ — богати и надуты.

— Не забравяй и за светлините — обади се Малтоут.

— А, да — заговори бързо Ранулф, за да попречи на Малтоут да вземе думата. — Слязохме в тъмницата, за да се видим с Гилбърт, и занесохме кана вино и чифт зарове. Момъкът е страхлив като заек, господарю, не би убил никого. Открихме обаче нещо друго. Гилбърт каза, че често излизал на лов сред пустошта и в тези случаи, особено когато времето било хубаво, в морето се различавали някакви примигващи светлинки, които изглеждали като сигнали, подавани до някого на сушата.

— Чували сме това и преди — намеси се Корбет. — Кечпоул също каза, че е виждал някакви светлинки...

В този момент покрай тях забързано мина лейди Алис и кралският пратеник замълча. Господарката на имението се усмихна кокетно на Корбет, а Ранулф и Малтоут отстъпиха встрани, за да й направят път. Ранулф се загледа след съпругата на Гърни, чиито бедра изкусително се полюшваха под тънморавата рокля от тафта, и облиза устни.

Малтоут незабавно се възползва от настъпилото объркване, за да даде и своя принос към сведенията.

— После отидохме в селската кръчма и си поприказвахме с един стар и доста бързив рибар. Та той ни каза, че е виждал да се подават светлинни сигнали не само откъм морето, но и откъм върха на скалите.

Корбет повдигна вежди.

— Това вече е новина — рече той. — Кечпоул не спомена подобно нещо... Хайде, елате да видим какво ще ни разкрият документите на Мънк!

И така, кралският пратеник отключи още веднъж вратата към стаята на Мънк със специалния си ключ. Вътре всичко си беше така, както го помнеше от предишното си посещение. Този път обаче

Ранулф извади камата си, преряза каишките, с които бяха закопчани дисагите под прозореца, и изсипа съдържанието им върху леглото.

Корбет тъкмо заразглежда вещите на Мънк, когато вратата се отвори със замах и в стаята влетя Гърни.

— Трябваше да изчакате! — възкликна той гневно.

— Какво да чакаме, сър Саймън? — попита Корбет. — Да ни разрешиш да влезем?

— Това е моят дом — отвърна Гърни лаконично.

— Сър Саймън, не искам да те засегна, но в тази стая може да намерим нещо, което да ни разкрие кой е убил Мънк и да хвърли светлина върху мистерията, която той разследваше.

Вместо отговор Гърни ядно излезе и затръшна вратата след себе си.

— Това беше интересно — промърмори Корбет, а после се ухили на Ранулф. — Лейди Алис явно се е досетила накъде сме се запътили и е побързала да съобщи на съпруга си. Чудя се дали сър Саймън действително се беше ядосал заради лошите ни обноски, или заради нещо друго. Както и да е, хайде да видим какво има тук.

И така, тримата мъже заразглеждаха вещите на мъртвия чиновник. Сред тях имаше два кичура коса, прибрани в две отделни копринени кесийки, един венчален пръстен и една малка очукана кукла — все тъжни спомени от съпругата на Мънк и от убитата му дъщеря. Имаше и едно кратко писъмце — пергаментът беше пожълтял и се беше напукал от старост — което съдържаше писано преди двайсет години любовно послание, отправено към Мънк от обичаната му съпруга. Докато го четеше, сърцето на Корбет се сви от жал.

— Бог да прости Лавиниъс — прошепна той.

После потръпна, сякаш нечия леденостудена ръка го беше погалила по врата. Нима това щеше да се случи и с него? Нима и в неговите вещи щяха да се ровят така след фатална засада в някоя лондонска уличка или пък след изненадващо нападение на някой усамотен път?

— Господарю? — разтърси го Ранулф за рамото.

— Занеси нещата на Мънк в стаята ни, Ранулф. Събери всичко в един вързоп. Започвай. Искам да прибереш абсолютно всичко!

Малтоут и Ранулф започнаха да трупат притежанията на Мънк върху леглото.

— Какво е това? — попита Ранулф, измъквайки някакви мърляви дрехи от едни излинели дисаги.

— Сигурно са дрехите на Ликспитъл — отвърна Корбет.

Кралският пратеник взе от Ранулф елека, ризата и панталона. Ризата беше изцапана с кръв и — също като елека и панталона — все още леко влажна. Корбет хвърли дрехите при останалите вещи.

— Гледайте да не пропуснете нещо! — нареди той. — Сър Саймън вероятно е не по-малко любопитен от нас. И, Малтоут, искам от теб да отидеш до конюшната и да провериш дали с трупа на Мънк не е била донесена и още някоя от вещите му.

Щом се върнаха в стаята си, тримата се заеха да въведат някакъв ред в предметите, които бяха открили. Сред личните вещи имаше една малка книга, както и няколко пергаментови свитъка. Корбет отнесе тези неща на масата и започна да ги разглежда. В този момент в стаята влезе Селдич, нетърпелив да предложи помощта си.

— Сър Хю, ако те интересува, мога да ти кажа, че Мънк е бил убит от стрелата от арбалет. По тялото му няма никакви други следи от насилие, като изключим малката синина точно под пъпа му.

— От какво е тази синина според теб? — попита кралският пратеник.

Селдич направи гримаса.

— Не знам. Може Мънк да се е ударил в нещо, преди да тръгне, а може и да се е наранил, падайки от седлото. Така или иначе, не е нищо сериозно.

— У него имаше ли някакви вещи? — поинтересува се Корбет.

— Помощникът ти вече ги прибра — усмихна се мрачно Селдич. — И за да изпревара въпроса ти — не, не намерих у Мънк никакви пари. Предполагам, че Кечпоул му ги е взел.

Корбет благодари на доктора и се върна към документите.

Някои от тях представляваха груби карти на района, подобни на онези, които кралският пратеник вече беше виждал. Освен това имаше кратко описание на злополучното преминаване на крал Джон през залива Уош, както и няколко набързо надраскани бележки, които се оказаха доста по-интересни. Мънк явно си беше съставил списък от въпроси:

Какво означават светлинните сигнали откъм морето и тези откъм върха на скалите?

Къде може да е скрито съкровището? В Убежището? Или пък в тунелите под имението Мортлейк?

Възможно ли е Холкъм да е погребан в църковното гробище?

Къде е Алан от Блатото?

Корбет продължи да чете и се усмихна. Подобни въпроси имаше и за съдебния пристав, и за Пастирите. Всъщност Мънк като че ли беше таил подозрения и към Гърни, Селдич и монахините от манастира „Кръст Господен“. Кралският пратеник вдигна поглед.

— Какво има, господарю?

— Алан от Блатото — рече Корбет. — На мен Гърни ми каза за него. Ами Мънк? Той откъде е научил за предполагаемия втори водач? — кралският пратеник се разрови из документите и скоро откри онзи, в който се съдържаше отговорът. — Мънк може и да беше луд — каза той на Ранулф, — но си разбираше от работата. Открил е, че сестрата на Холкъм, Адел, се е омъжила за Алан от Блатото и че в зестра е получила един имот в Бишопс Лин. Както повелявал обичаят, прехвърлянето на собствеността било одобрено и включено в доклада на шерифа до Хазната. Преди да тръгне от Лондон, Мънк е прегледал архива и е намерил съответната записка.

— И? — попита Ранулф.

— Там се казвало, че Алан от Блатото е живеел в Хънстън — обясни Корбет. — Ето защо Мънк е дошъл тук. Освен съучастник на Холкъм Алан от Блатото е бил и негов зет. Въпросът сега е къде може да е погребан Алан. И най-важното — кои може да са наследниците му?

По-късно, когато слезе в залата, Корбет се опита да научи нещо повече от Гърни, но господарят на имението не можа да му бъде особено полезен.

— Да не мислиш, че не съм проучвал въпроса? — рече той. — Алан не е оставил наследници. Изчезнал е горе-долу по същото време, по което е изчезнал и Холкъм. Може би отец Августин би могъл да помогне в това отношение? Въпреки че църковните регистри са в пълен хаос — предишният свещеник не беше най-подреденият човек на света...

И така, Корбет остави Ранулф и Малтоут да прегледат останалите вещи на Мънк, оседла коня си и препусна към Хънстън. В селото не го посрещнаха радушно — докато минаваше покрай тях,

селяните му хвърляха мрачни погледи и му обръщаха гръб. Жените прибираха парцаливите си отрочета вкъщи, а мъжете, които се връщаха от полето за обяд, го гледаха сърдито и си шепнеха помежду си.

Корбет откри отец Августин в една малка ризница до главния олтар. Съдебният пристав Робърт, който беше и клисар, също беше там. Вторият удостои кралския пратеник с гневен поглед, но свещеникът беше приветлив.

— С какво мога да ти помогна, сър Хю?

— Разбрах, че в църквата се пази регистър, в който са вписани всички кръщенета, погребения и сватби в района...

— Така е, сър Хю. Всъщност напоследък се опитваме да внесем някакъв ред в тези документи. Защо? С какво могат да ти бъдат полезни те?

— Искам да потърся в тях името на един селянин, който е живял тук преди почти сто години. Мъж — вероятно доста богат — на име Алан от Блатото.

— Защо? — пристъпи напред съдебният пристав Робърт с широко отворени очи и присвити устни.

— А защо не? — отвърна сърдито Корбет.

— Защото този Алан ми е роднина. Мой предшественик.

— Тук ли е погребан? — попита кралският пратеник.

— Не точно — призна смутено съдебният пристав. — Всъщност той не ми е кръвен роднина. Прабаба ми е била омъжена за него. Тя била родом от Бишопс Лин. Алан обаче изчезнал скоро след сватбата им. Двамата нямали деца, така че прабаба ми се омъжила повторно. Отец Августин може да ти покаже регистъра.

Свещеникът вече се беше приближил до големия шкаф с железен обков в далечния край на ризницата и се беше заровил из съдържанието му. Накрая извади оттам някакъв подвързан с кожа регистър и няколко свитъка и ги постави върху масата. Съдебният пристав Робърт, който очевидно нямаше намерение да си тръгва, пренареди свещите, а после се зае да лъска пиринчената кадилница. Корбет се опита да не му обръща внимание и се вгледа в грамадния регистър, който отец Августин отвори пред него.

— Ето — свещеникът заби кокалестия си показалец в една от избледнелите записки, според която Адел Холкъм се беше венчала за

Алан от Блатото на 8 ноември 1215 година.

— Това е единствената записка в регистъра — рече отец Августин, затвори книгата и посочи към един напукан и пожълтял от старост свитък. — Това е погребалният регистър за периода 1215–1253 година — свещеникът разви свитъка и намери записката за погребението на Адел Холкъм, тогава вече Адел-ат-Рийв, в църковното гробище. — Това пък е кръщелният регистър — той показва на Корбет друг свитък и двамата го прегледаха заедно, но така и не откриха някъде да се споменава за дете на Алан от Блатото.

— Гробът на Адел сред разкопаните ли е? — поинтересува се кралският пратеник.

— Не, не мисля — отец Августин погледна към съдебния пристав. — Нали?

Робърт само поклати глава.

— Как мислиш, отче — попита Корбет, — дали за Адел е било лесно да анулира брака си с Алан, за да се омъжи отново?

Свещеникът седна на масата и подпря лакти върху страничните облегалки на един стол.

— Според каноничното право, ако съпругът изчезне и от брака няма деца, съпругата може да поиска анулиране след пет години. Вероятно точно това е сторила и Адел. Сър Хю, не че искам да ти се бъркам, но какъв е този твой внезапен интерес към отдавна починали люде?

— Съжалявам, отче, но засега не мога да ти кажа. Следователно обаче — продължи той, — Адел е знаела, че съпругът ѝ е мъртъв.

— Не е задължително. Може просто да си е намерила друг кандидат след изтичането на петте години и да е подала молба до епископа за анулиране на предишния ѝ брак. Всъщност това се случва доста често.

Корбет погледна към съдебния пристав.

— Мастър Робърт, може ли да ти задам един въпрос? Разбира се, свободен си да си правиш каквито искаш изводи от него. Та чувал ли си някога в семейството ти да се разказват легенди за някакво изгубено съкровище?

Съдебният пристав наперено се взря в кралския пратеник, но въпреки това Корбет съзря сянката на вина, която премина през погледа му.

— Мастър Робърт — настоя той, — съветвам те да бъдеш честен с мен.

Съдебният пристав склочи ръце и вдигна очи към тавана.

— Чувал съм разни легенди, да.

— За съкровището на крал Джон ли?

Съдебният пристав потръпна, сякаш Корбет беше докоснал някакво особено чувствително място.

— Мастър Мънк ми зададе същите въпроси.

— Така ли? — попита кралският пратеник. — Той е идвал тук?

— О, да — отвърна отец Августин. — Затова намерихме толкова бързо записките, които те интересуваха — свещеникът объркано сбърчи вежди. — Мастър Мънк дойде на втория ден от пристигането си и зададе същите въпроси, които задаваш и ти. Той не ти ли каза, сър Хю?

Корбет се усмихна безрадостно.

— Мастър Мънк беше потаен човек.

— Беше ли? — запитаха в хор свещеникът и съдебният пристав.

— Тази сутрин мастър Кечпоул донесе трупа му в имението. Мастър Мънк е бил намерен в пустошта със стрела от арбалет в гърдите.

Съдебният пристав потропа с калните си ботуши по пода и извърна поглед.

„Да не би ти да си го убил?“ — зачуди се Корбет, а после си спомни мрачните погледи, които бяха съпроводили преминаването му през селото. Възможно ли беше убийството на Мънк да е плод на заговор между всички селяни?

— Все още не си отговорил на въпроса ми, мастър Робърт — рече той тихо.

Съдебният пристав си пое дълбоко дъх.

— Легенди за съкровището на стария крал се носят из цял Норфък. Хората говорят за някакъв лъжлив водач на име Холкъм, когото сър Ричард Гърни бил обесил на ешафода на скалите. Други истории твърдят, че Алан от Блатото е бил негов съучастник.

— И как завършват всички тези истории?

— Със залавянето на Холкъм.

— А после?

— Единият вариант е семейство Гърни да са убили Алан от Блатото и да са сложили ръка на богатството му...

— А другият?

— Възможно е Алан да се е скрил, но после да не е могъл да се измъкне от скривалището си и да е умрял там от глад.

— Отче, ти чувал ли си тези истории?

Свещеникът се усмихна.

— Както Робърт вече ти обясни, сър Хю, хората ги разказват под път и над път. Никой обаче не знае къде са Алан и съкровището — отец Августин събра пръстите на двете си ръце. — Чувал съм дори — изведнъж дългото му лице се разтегли в усмивка, — че тукашните селяни били убили Алан от Блатото, били си присвоили богатството му и го били скрили или пък похарчили.

Съдебният пристав презрително изпръхтя.

— Мастър Мънк огледа ли гроба на Адел?

— О, да, огледа го — отвърна свещеникът. — Отначало никой не знаеше къде е гробът, така че ни отне известно време да го намерим. После мастър Мънк огледа дори ковчегата — той поклати глава, — но не можа да намери нищо.

— И един последен въпрос — рече Корбет.

— Да, сър Хю?

— Мастър Мънк се е отбил в църквата следобеда, преди да бъде убит. Искам да разбера защо.

— Зададе ми още въпроси за Сердик. Аз обаче не можах да му помогна. Въпреки това мастър Мънк остана още известно време с мен, разсъждавайки какво може да се е случило с помощника му — свещеникът хвърли лукав поглед към Корбет. — Освен това каза някои доста нелицеприятни неща по повод твоето пристигане, сър Хю. Беше в ужасно настроение. На тръгване ми съобщи, че ще отиде в манастира „Кръст Господен“ — отец Августин направи пауза. — По-късно, някъде след мръкване... Помниш ли, Робърт? Тъкмо се бях върнал от обичайната си обиколка на болните и те повиках в църквата...

— Да, помня — потвърди съдебният пристав. — Дойдох тук и зачаках отец Августин, когато изведнъж чух шум от конски копита. Изтичах навън и видях Мънк да препуска през селото като самия сатана. Кучетата и кокошките се разбягваха пред него. Същото правеха

и мъжете, жените и децата, тъй като мастър Мънк изобщо не гледаше къде минава.

— И закъде според теб се е бил разбързал?

— Един Господ знае. Помислих си, че се връща в имението или пък отива при Пастирите.

Корбет благодари на свещеника и на съдебния пристав и излезе от църквата. После развърза коня си и се зачуди дали да не отиде до манастира „Кръст Господен“. Денят вече клонеше към своя край. В следващия момент няколко големи дъждовни капки, носени от свирепия вятър, пръснаха по лицето му. Кралският пратеник изруга и обърна коня си по посока на имението.

— Не искам да ходя при високомерната домина Сесили — промърмори си той под нос.

След това се взря в сгъстяващия се мрак и си помисли, че трябва да внимава — ако Мънк беше убит от засада, нямаше никакви гаранции, че същото няма да се случи и с него.

Корбет излезе от селото и тръгна по пътеката към имението. Когато съзря бесилката на върха на скалите — черна на фона на притъмняващото небе, си спомни за изгнилите цветя, които беше намерил под нея. Букетчето беше изглеждало така, сякаш е стояло там седмици наред, така че не можеше да е оставено от някой близък на семейството на пекаря например. Кралският пратеник се вгледа в морските вълни — мрачна, сива маса. Вятърът развяваше косата му, а храсталаците от двете страни на пътеката току пропукваха от движението на разни нощни създания. Корбет потръпна.

— Ама че си глупак! — рече си той. — Да тръгнеш сам толкова късно!

После кралският пратеник пришпори коня си и препусна към приветливите светлини на имението Мортлейк.

Когато пристигна там, той завари Ранулф и Малтоут отегчени до смърт.

— Нищо не открихме, господарю — призна Ранулф, докато Корбет сваляше ботушите си за езда, приседнал в края на леглото си.

— Мисля, че няма и да открием — рече Корбет. — Работата ни в Хънстън приключи.

— Какво имаш предвид, господарю?

— Утре сутринта... — кралският пратеник прокара пръсти през косата си. — О, каква полза би имало! Вижте! Седнете! — той се обърна към двамата си помощници. — Когато бях в Оксфордския университет — на теб не бих пожелал подобно преживяване, Ранулф — преподавателите ни караха да обсъждаме проблемите, отсявайки важното от маловажното. Та какво имаме тук? Преди около деветдесет години — Корбет подчертаваше думите си с жестове — един крал загубва съкровището си в залива Уош. Коварният му водач обаче се спасява заедно с част от богатството.

— Холкъм ли? — попита Малтоут.

— Да — каза Ранулф и повтори иронично: — Холкъм.

— Холкъм бива заловен и обесен от пращялото на Гърни — продължи Корбет, — а съучастникът му, Алан от Блатото, изчезва заедно със съкровището или поне с по-голямата част от него. Семейство Гърни се досещат какво може да е станало с богатствата на крал Джон, но за да предпази името си, скрива наученото. Селдич обаче се добира до истината, при което попада и на три златни чинии от съкровището. После докторът заминава за Лондон и продава скъпоценните предмети — Корбет погледна Ранулф и повдигна вежди. — Какво друго?

— Хората забелязват странни светлини да проблясват откъм морето и откъм върха на скалите — отвърна Ранулф.

— А, да, светлините — кралският пратеник се взря в тавана. — Имам и съдебен пристав, неочаквано сдобил се с голямо богатство, както и монахини, които крият нещо. Пастирите пък са загадъчни, както обикновено. Нещо друго?

— Марина — обади се Малтоут.

— Разбира се, убито е едно момиче. Преди да умре, Марина получава тайно съобщение от близък човек, който също е бил член на общността на Пастирите.

— Имам още две убийства — добави Ранулф. — Това на Сердик и това на Мънк. Какво е правел Сердик на брега? И с кого е имал среща Мънк, та се е наложило да препуска като самия сатана?

Корбет се изправи на крака и се протегна.

— Липсва ли ти Лондон, Ранулф?

— И още как! Тук се чувствам като риба на сухо!

Кралският пратеник се усмихна.

— Както казах, нямаме повече работа в Хънстън.

— Къде ще ходим, господарю?

— Ще посетим Бишопс Лин. Може пък там да открием нещо.

— Какво например? — попита Ранулф, който очевидно беше зажаднял за гледките и миризмите на който и да е град.

— Ами на първо място, може да разберем нещо за жената на пекаря — Амилия Форбър. Преди това обаче, Ранулф, искам двамата с Малтоут да отидете до манастира и да попитате превзетата му игуменка дали името Алан от Блатото ѝ говори нещо и защо мастър Мънк я е посещавал — Корбет се приближи до умивалника, за да си измие лицето и ръцете. — Имайте предвид, че домина Сесили ще ви излъже най-безсрамно — игуменката би си признала истината, само ако я принудят — така че просто наблюдавайте реакциите ѝ.

— И после? — попита Малтоут обнадеждено.

— После ще си приготвим багажа, ще оседлаем конете и ще препуснем към Бишопс Лин.

— Възможно ли е там да открием някой наследник на Холкъм? — попита Ранулф.

— Възможно е, да — отвърна Корбет.

След това кралският пратеник се приближи до прозореца, разтвори капациите и се загледа в проливния дъжд, който шибаше господарската къща.

— Трябва да бъдем много предпазливи — промърмори той. — В противен случай убиецът може отново да нанесе удар — Корбет погледна през рамо към двамата си нетърпеливи помощници. — Кой знае? — предупреди ги той. — Следващата му жертва може пак да е кралски служител!

ГЛАВА ДЕВЕТА

На следващата сутрин домина Сесили изобщо не се зарадва на появата на Ранулф и Малтоут. Игуменката остави посетителите си да почака известно време в едно преддверие и едва тогава ги покани в богато обзаведените си покои, където — разположили се в два стола с високи облегалки пред камината — седяха тя и отец Августин. Колкото до Ранулф и Малтоут, те се свиха на две ниски столчета, предложени им от някаква стара сестра-мирянка. „Господарят ни, Киселата физиономия, беше прав“ — помисли си Ранулф и смигна лукаво на Малтоут. Домина Сесили се изпъчи, а после, докато пригладдаше гънките на расото си от чиста вълна, се обърна към тях с крива усмивка.

— Какво иска този път сър Хю Корбет от мен? — попита тя.

— Прости отговори на някои още по-прости въпроси — отвърна Ранулф. — Домина Сесили, вярно ли е, че преди да бъде убит, мастър Лавиниъс Мънк е посетил този манастир?

— Да, да, горкият човек — игуменката хвърли един свенлив поглед към отец Августин. — Капеланът ни — тя натърти на думата — вече ни съобщи новината. Каква трагедия! Какво ужасно стечение на обстоятелствата!

— Защо дойде при теб мастър Мънк? — настоя Ранулф.

— За съжаление, не ми е по силите да чета ничии мисли, но мастър Мънк, Бог да го прости, отново ме пита защо помощникът му Сердик е идвал в манастира.

— И ти какъв отговор му даде?

— Същия, който дадох и на мастър Корбет — че не знам.

Отец Августин се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Домина Сесили — заяви той — не може да отговаря за хората, които я посещават.

— А ти защо идваш тук, отче?

— Аз съм капелан на манастира — свещеникът се усмихна на Ранулф. — Познавам мястото отдавна. Когато бях млад помощник на

енорийския свещеник в Суофам, идвах тук през лятото, за да си почина от задълженията си.

Ранулф не можеше да прецени кой му е по-противен — надутата игуменка с фалшивите ѝ усмивки и престорената ѝ свенливост или пък дълголикият свещеник с мрачното изражение. Помощникът на Корбет винаги беше изпитвал неудобство в присъствието на духовници — имаше чувството, че го гледат отвисоко или пък че му се подиграват. Този път не беше по-различно. И така, той демонстративно примъкна калните си ботуши по-близо до огъня и доволно се протегна. Възмутена от подобна простация, домина Сесили потръпна. Това, разбира се, можеше само да зарадва Ранулф.

— Заминаваме за Бишопс Лин — обяви той, след което се прозя и протегна ръце към огъня. После потри длани и се плесна по бедрата. — А колкото до вас — може да сте сигурни в едно...

— И то е? — попита рязко отец Августин.

— То е, че сър Хю Корбет е истинско страшилище — заяви Ранулф. — Божие наказание за всички убийци! Способен е да разкрие всяка тайна и най-накрая ще се добере до цялата истина!

— Щом е така, пожелавам му успех! — сопна се домина Сесили. — Повярвай ми, мастър...

— Ранулф.

— А, да, Ранулф. Та уверявам те, че ще пиша до краля и ще му се оплача от вас. Непрекъснатите ви посещения вече достатъчно нарушиха покоя и хармонията в манастира ми!

По лицето на Ранулф заигра очарователна усмивка.

— Моите уважения, домина Сесили, но и до самия папа да пишеш, знай, че сър Хю Корбет пак ще може да идва в манастира, когато намери за добре.

Бледото лице на игуменката поаленя от гняв. „Трябва ѝ още съвсем мъничко“ — помисли си Ранулф.

— Домина Сесили, разбира се, иска да бъде полезна — намеси се отец Августин, — но не бива да забравяме, че това е женски манастир.

„Повече прилича на бардак“ — помисли си Ранулф, оглеждайки разкошно обзаведената стая с гоблените с кадифени пискюли, златни и сребърни украшения, полирани до блясък мебели и свещи от чист пчелен восък.

— Домина Сесили, името Алан от Блатото говори ли ти нещо? — попита той внезапно.

Въпросът определено имаше ефект. Игуменката се отдръпна назад в стола си и нервно се заигра с разпятието, което висеше на врата ѝ.

— Е?

— Алан от Блатото ли? — заекна тя. — Кой е той?

— Моите уважения, но не това беше въпросът, който зададох. Попитах дали името му ти говори нещо.

— Разбира се, че не! — ядно отвърна игуменката.

— Стори ми се, че не ти стана приятно, когато го чу.

— Разбира се, че няма да ми стане приятно — домина Сесили се насили да се усмихне. — Все пак съм игуменка на манастир. Какво би могло да ми говори някакво мъжко име? Какво намекваш?

— Нищо — отвърна нагло Ранулф. — Значи мога да кажа на сър Хю, че името Алан от Блатото не ти говори нищо, така ли?

— Никога не съм чувала за такъв човек.

Ранулф подсмръкна и се изправи на крака. Малтоут го последва.

— В такъв случай позволете да се сбогувам и с двама ви.

След тези думи Ранулф наперено излезе от стаята, подсмивайки се под мустак.

Сестрата-мирянка щеше да ги заведе право в конюшната, но Ранулф, който беше добил увереност от успеха си с игуменката, смушка Малтоут.

— Мадам?

Старата жена спря, поласкана от вниманието на този приятен червенокос младеж, в чиито зелени котешки очи танцуваха весели пламъчета.

— Да?

— Никога преди не съм бил в женски манастир, а този направо ме очарова. Може ли да се поозърна наоколо?

Монахинята се отдръпна възмутено.

— Но това е женски манастир! — възкликна тя. — Място за молитви, предназначено за порядъчни дами!

Ранулф поклати глава.

— Не, не. Не искам да разглеждам самия манастир. Но ако може да се поразходя наоколо... — той бръкна в кесията си, при което очите

на жената светнаха от алчност.

— Е, предполагам, че мога да те изпратя до конюшната по дългия път и да ти покажа спалните помещения, параклиса и част от парка.

Ранулф се усмихна.

— Ще ти бъда вечно задължен, ако го сториш, мадам.

След тези думи помощникът на Корбет сграбчи студената, изпъстрена с вени ръка на старата жена, вдигна я към устните си и се постара тя да напипа монетата в дланта му. Сестрата-мирянка тутакси разтегли устните си във фалшива усмивка и въпреки възрастта си поведе бързо Ранулф и Малтоут по разни проходи и коридори. Устата ѝ не млъкна нито за миг, докато им показваше спалните помещения, параклиса, къщата за гости и трапезарията. После тримата прекосиха билковата и овощната градина, заобиколиха църквата и тръгнаха обратно към конюшната. През цялото време Ранулф се оглеждаше наоколо. Домина Сесили го беше излъгала и той се надяваше сам да открие нещо полезно, което после да каже на своя господар, Киселата физиономия. Не щеш ли, докато минаваха покрай покритата порта на гробището, пред очите му се мерна нещо. И така, Ранулф бутна вратата и без да обръща внимание на молбите на спътницата си, влезе в манастирското гробище. Там, между гробовете, сновяха неколцина Пастири, които трупаха гниещите листа на купчини и подрязваха буренаците. В следващия момент един от тях се обърна към Ранулф, подпря се на греблото си и смъкна качулката от главата си.

— Мастър Джоузеф! — усмихна се помощникът на Корбет. — Ето как си прекарваш времето значи...

Водачът на Пастирите отвърна на усмивката и се приближи.

— Върша Божието дело, мастър Ранулф. Ами ти какво правиш тук?

— О — помощникът на Корбет сви рамене, — аз също върша Божието дело, но по друг начин.

Лицето на мастър Джоузеф изведнъж стана сериозно.

— Чухме за мастър Мънк и много съжаляваме.

Ранулф кимна.

— Успяхте ли да разберете нещо за смъртта му?

— Не, мастър Джоузеф, не сме. Подобно на всичко друго тук тя също си остава загадка.

— Сър Хю има ли намерение да продължи работата на мастър Мънк?

Ранулф се усмихна и кимна.

— Разбира се. Скоро ще заминем за Бишопс Лин, но после сър Хю ще се върне — той се взря в лицето на събеседника си и продължи. — Сигурен съм, че съм те виждал някъде и преди, но не мога да си спомня къде.

Водачът на Пастирите смъкна по-ниско качулката си и отново се залови за работа.

— Може би в някой друг живот, мастър Ранулф! А сега мисля, че трябва да тръгваш — водачът ти губи търпение.

Ранулф погледна през рамо. Сестрата-мирянка почти подскачаше от крак на крак, което изглеждаше много смешно.

— Показях ти достатъчно! — кресна старата жена. — Игуменката няма да остане никак доволна. Хайде, трябва да си вървиш!

И така, Ранулф и Малтоут я последваха до конюшната, взеха си конете и си тръгнаха от манастира. Шегувайки се с неудобството, което бяха причинили на домина Сесили, те минаха покрай енорийската църква и влязоха в селото. После се отбиха в кръчмата, за да изпият по един ейл. Там Ранулф се опита да поведе разговор със съдебния пристав Робърт и с кожаря Фулк, но мрачните им погледи и лаконични отговори скоро го накараха да се откаже. Когато накрая двамата с Малтоут се върнаха в имението Мортлейк, те завариха господаря си надвесен над някакво парче пергамент. Корбет току драсваше нещо отгоре му, след което захвърляше перото, притискаше главата си с ръце и се взираше в написаното. Докато Ранулф му разказваше какво се е случило в манастира, той го слушаше мълчаливо, а после вдигна перото си и почука с него по масата.

— Трябва да отидем в Бишопс Лин! — рече той. — Багажът ни готов ли е?

Ранулф кимна.

— Тогава е време да тръгваме. Искам да сме там, преди да е паднала нощта.

След като получиха тези указания, двамата мъже се запътиха към конюшната. Корбет взе дисагите и ги последва, но по пътя спря, за да си вземе довиждане с Гърни. Господарят на имението доста се

притесни, като чу за внезапното заминаване на гостите си, и настоя да се подкрепят, преди да тръгнат, а после нареди на готвачите си да им приготвят храна и за из път. Корбет, разбира се, не искаше да обиди домакинята им, така че прие. И така, икономът нареди масата в залата и им поднесе различни меса и сирена, а Кечпоул се зае да обсъди с тях най-подходящите маршрути.

Потеглиха към Бишопс Лин час по-късно. Корбет изруга тихо — навън се беше смрачило и студената, влажна морска мъгла се стелеше между скалите. Когато стигнаха до кръстопътя, наоколо вече не се виждаше нищо и Ранулф и Малтоут заспориха по кой път трябва да поемат.

— Ще следваме указанията на пътепоказателя — рязко се намеси господарят им. — Така ни посъветва Кечпоул.

После Корбет поведе двамата си слуги в посоката, която смяташе за правилна, но преди да е изтекъл и час, го завладяха сериозни съмнения. Според Кечпоул пътят трябваше да е по-широк и да преминава покрай множество малки селца, а кралският пратеник имаше чувството, че навлизат все по-навътре в пусти земи. Накрая спряха, ругаейки и проклинайки. Конете усетиха безпокойството им и започнаха да рият земята с копита, пръхтейки и цвилейки, смутени от черната неподвижност на пустошта. Корбет поразходи своя кон наоколо в опит да го успокои.

— Преди колко време тръгнахме от Мортлейк?

Ранулф сви рамене и дъхна в шепите си, за да се стопли.

— Преди около два часа — отвърна той. — Какво има, Малтоут?

Младият вестносец се взираше в посоката, от която бяха дошли.

— Малтоут! — извика му Ранулф. — За Бога, човече, страхлив си като някоя девойка!

Малтоут се обърна и спътниците му видяха, че лицето му е пребледняло, а в очите му се чете тревога.

— Не знам какво ми става — промърмори той. — Откакто подминахме кръстопътя, имам чувството, че ни следят.

— Глупости! — подигра му се Ранулф.

— Сигурен съм, че е така — настоя вестносецът. — Чух звън на сбурия.

— Дявол да го вземе, господарю! — сопна се Ранулф. — Изгубихме се и ако останем тук, ще измръзнем от студ!

Корбет потупа коня си по врата.

— Можем да направим само едно. Да се върнем при кръстопътя.

— Вижте! — извика Ранулф. — Може би все пак сме на прав път!

Той посочи към мъглата, която се стелеше като пара над котел с вряща вода. Корбет погледна натам и съзря някаква светлина. Може би това беше стопанство? Някое от селата, за които им беше казал Кечпоул? Той подкара коня си нататък, изоставяйки пътеката и нагазвайки сред подгизналата от дъжд пустош. Животното се възпротиви, но кралският пратеник го пришпори напред. В следващия момент конят отново изцвили и се закова на място. Корбет дръпна юздите, но напразно. Тогава кралският пратеник погледна надолу и застина от ужас — добичето беше затънало до глезените в някакво зелено блато и не можеше да помръдне. Корбет изруга и се обърна.

— Връщайте се! — изкрещя той на Ранулф и Малтоут.

— Не мърдай, господарю! — посъветва го Ранулф. — Колкото повече се съпротивляваш, толкова по-бързо ще потънеш!

Кралският пратеник се подчини и започна да гали коня си по врата, говорейки му успокоително. Животното обаче отметна глава назад и Корбет видя, че очите му са се разширили от ужас. Ранулф скочи на земята и се приближи заедно с въжето, което винаги носеше със себе си, за да връзва коня си или да го ползва като оглавник. Малтоут пък тръгна пред него, водейки коня си след себе си и пристъпвайки внимателно напред.

— Има нещо като пътечка — заяви той, — където земята е стабилна.

Корбет правеше всичко по силите си, за да не изпадне в паника, но в следващия момент конят му започна бързо да потъва и тинята стигна до корема му. В това време Ранулф и Малтоут предпазливо си проправиха път по твърдата ивица земя и когато се приближиха на крачка от господаря си, Ранулф хвърли въжето. Корбет успя да върже единия му край около врата на коня си, а Малтоут закрепил другия за своето седло. После вестносецът поведе коня си назад, нежно шепнейки в ухото му, и въжето се опъна. Отначало конят на Корбет не помръдна от мястото си, а затагачото се около врата му въже само увеличи паниката му. За да облекчи положението му, кралският пратеник разшири примката, така че да обхване и седлото. Ранулф и

Малтоут продължиха да дърпат. След миг конят на Корбет се освободи от клопката на блатото и се изкатери върху пътечката. Тогава кралският пратеник внимателно слезе от гърба му и, следвайки съвета на Малтоут, нежно му заговори, докато всички — макар и покрити с кал — не се озоваха обратно на главния път.

За известно време Корбет не беше в състояние да стори нищо друго, освен да клечи до коня си, опитвайки се да се успокои след ужаса, който беше изживял. И той, и животното бяха целите изпоцапани с кал и тиня.

— Хайде, господарю, пийни си! — подкани го Ранулф, пъхвайки в ръката му един мях с вино и парче хляб.

Корбет сдъвка хляба, но не можа да го преглътне, така че го изплю. После сипа малко вино в дланта си, подуши го, а накрая внимателно го близна.

— Какво правиш, господарю?

— А ти как мислиш, по дяволите? — озъби му се кралският пратеник. — Проверявам за отрова! — той извинително се усмихна. — Е, не открих нищо — Корбет отпи една голяма глътка и върна меха на Ранулф. — Благодаря ти — промърмори той, а после се обърна към Малтоут. — Ако не беше ти, всички можехме да умрем — Корбет се изправи на крака и стисна ръка на слугата си. — Няма да го забравя. Двамата с Ранулф сте чудесни.

— Конете също няма да го забравят — пошегува се Ранулф, смутен от благодарностите на обикновено сдържания си господар.

Корбет се протегна. Краката му се бяха вкочанили от студ, но въпреки това, откакто беше излязъл от блатото, той се чувстваше някак странно сънлив. Кралският пратеник се взря през стелещата се мъгла.

— Трябва да се върнем на кръстопътя — промълви той.

— Ами онази светлина? — попита Малтоут.

— Измамиха ни, не разбра ли! — сопна му се Ранулф. — Виждал съм разни разбойници да правят същия номер из блатата покрай устието на Темза. Подмамват пътниците с някаква светлина и онези тръгват към нея, въобразявайки си, че ще се озоват в безопасност. Доста кораби са били ограбени така.

— Но откъде някой е можел да знае, че сме тук? — продължаваше да се чуди Малтоут.

— Мисля, че отговорът ни чака на кръстопътя — прошепна Корбет. — Хайде!

И така, тримата спътници поведоха конете си обратно към кръстопътя, но когато стигнаха дотам, от ярко боядисаната дървена табела вече нямаше и следа. Ранулф я затърси опипом из тъмното.

— Паднала е! — извика той, когато пръстите му най-последно напипах дървото.

Корбет хвърли юздите на коня си на Малтоут и се приближи към Ранулф.

— Съмнявам се — рече той. — Мисля, че някой я е измъкнал от земята, а след това я е поставил така, че да сочи в грешната посока. После вече може и да е паднала или пък да е била бутната от негодника, който ни заблуди с онзи фенер.

— Значи все пак са ни следили, така ли? — попита Малтоут.

— Най-вероятно — отвърна кралският пратеник. — Пред нас обаче също е имало някого. Бог е свидетел, че доста хора знаеха за пътуването ни. Това е добре известен разбойнически номер — злодеите си набелязват група странници, подмамват ги в грешната посока и чакат те да се заблудят. Някой от Хънстън е стигнал до кръстопътя преди нас, обърнал е табелата, изчакал е да види дали ще се заблудим и после се е опитал да ни накара да влезем в онова бласто с помощта на фенер. Не забравяйте, че се забавихме в имението Мортлейк повече, отколкото възнамерявахме, а селяните, или който там ни е мислел злото, познават добре всяка пътечка в околността.

— Но кой може да ни е погодил този номер? — обади се Ранулф. — Само да ми падне — ще му прережа гърлото, без да се замисля!

— Може да е бил всеки — отвърна Малтоут, изпълнен с увереност след похвалите, които беше получил от господаря си. — Сър Хю е прав. Който и да ни е мислел злото, се е помъчил да ни изпревари и после е заложил капана си — той се изпъчи. — Ние, вестоносците, сме наясно с тези неща. Какво ще правим сега, господарю? В Мортлейк ли ще се върнем?

— Не, Малтоут. Ти знаеш по кой път се движехме и кога направихме грешното отклонение, така че ще се качиш на коня си и ще препуснеш напред. Ако видиш светлини и си сигурен, че идват от някое населено място, ще се върнеш и ще ни кажеш!

Малтоут се подчини и скоро тропотът от копитата на коня му заглъхна. Корбет и Ранулф пък останаха на кръстопътя и колкото и да се опитваха да се стоплят, скоро започнаха да се вкочаняват от студ.

Най-накрая Малтоут се върна.

— Попаднах на едно селце и попитах един от жителите му за посоката — вестносецът посочи към една от пътеките.

— Това е пътят към Бишопс Лин. Е, господарю, ще продължим ли?

Корбет кимна. Тримата препуснаха напред и въпреки протестите на Ранулф и Малтоут не се отбиха във въпросното селце, а продължиха право към Бишопс Лин. В един момент студената мъгла се сгъсти още повече и кралският пратеник се запита дали не е сбъркал. Известно време Ранулф не спираше да мърмори, но в крайна сметка тъмнината и жестокият студ го накараха да млъкне. После — в знак на мрачно примирение — той се прегърби в седлото си и плътно се уви в наметалото си.

Когато най-после пристигнаха в Бишопс Лин, краката на Корбет вече бяха изтръпнали от умора и той изобщо не беше в настроение да спори с градския пазач, който беше затворил портите за през нощта. Наложиха се да бъдат показани няколко разрешителни и Ранулф да повиши тон, за да им отворят една малка странична вратичка. После един от стражите ги поведе по Сейнт Николас Стрийт към най-голямата кръчма в града — „Дървената къща“ на ъгъла на Чапъл Стрийт. Там Корбет още веднъж трябваше да изтъкне положението си, за да уреди стая за себе си и за спътниците си и място в конюшната за конете им. Щом се настаниха, те се съблякоха и се измиха с горещата вода, донесена им от неколцина сънени слуги. После се преоблякоха в чисти дрехи и слязоха в кръчмата, за да похапнат. И тримата бяха прекалено изтощени, за да говорят, а скоро вдигащите пара месни блюда и гъстият тукашен ейл съвсем ги приспаха. Когато усетиха, че повече не могат да държат очите си отворени, Корбет, Ранулф и Малтоут се върнаха в стаята си и се строполиха в леглата си.

И тримата спаха до късно. Когато Корбет най-после се събуди, той установи, че се чувства освежен и че не го боли нищо друго освен краката, които леко се бяха схванали от ездата предишния ден. След като закусиха, Малтоут се отправи към конюшната, за да провери как са конете, а после — по нареждане на господаря си — свали калните

им дрехи в перачницата на кръчмата. Съдържателят, който нямаше търпение да изкара повече пари от важните си гости, беше казал, че слугите му с радост ще ги изперат.

— Малтоут може да остане тук — заяви Корбет. — Но ние с теб, Ранулф, трябва да идем до Общината.

— Какво ще правим там, господарю?

— Първо ще разгледаме регистъра на местните жители. Искам да разбера дали в Бишопс Лин случайно не живее някой жив наследник на Холкъм.

— А после?

— После ще проучим мелничаря Кълпепър, чиято дъщеря наскоро е била убита в Хънстън.

И така, Корбет и Ранулф оставиха някои указания на Малтоут, излязоха от кръчмата, изкачиха се по Сейнт Николас Стрийт и накрая стигнаха до сградата на Общината, която се издигаше точно срещу високите кули на църквата „Сейнт Маргарет“. Там някакъв дребен чиновник се опита да ги спре. Корбет обясни кои са и само след няколко мига един от членовете на градския съвет вече им обясняваше, че е изцяло на тяхно разположение.

— Да, да — промърмори мъжът надут, когато му съобщиха за какво са дошли. — Имаме всякакви регистри — данъчни, дарителски... Ако съществува някакъв Холкъм, той със сигурност ще е записан в някой от тях.

— А какво можеш да ми кажеш за мелничаря Кълпепър?

— О, него всички го познават. Но в момента едва ли ще го откриете в мелницата му — градският съветник посочи към дебелията часова свещ, която гореше в поставката си. — Най-вероятно е при митницата на кея и наблюдава лодките, които карат брашно надолу по течението.

И така, Корбет остави Ранулф да прегледа регистрите, а самият той се отправи по Пърфлийт Стрийт към кея.

— Не забравяй за златаря Едуард Орифаб! — добави той на тръгване.

След тишината в имението Мортлейк градът му се стори ужасно шумен. Всъщност с тесните си улички, надвиснали отгоре къщи и крещящите иззад ярко боядисаните си сергии продавачи Бишопс Лин доста напомняше за Лондон. Письците на децата, които тичаха между

трополящите каруци, се сливаха с цвиленето на конете и виковете на търговците на животни, а противната миризма, носеща се от открития канал, като че ли изобщо не притесняваше хората, които се тълпяха на пазарния площад. Кръчмите и пивниците също бяха пълни, тъй като денят беше пазарен и селяните от околните села се бяха изсипали в града, за да продадат стоката си и да си купят провизии, преди снегът да падне и пътищата да бъдат затворени.

Така или иначе, този ден времето беше доста хубаво и по небето нямаше нито едно облаче. Уличките обаче още бяха мокри от дъжда, изсипал се предишния ден, така че Корбет трябваше доста да внимава къде стъпва, проправяйки си път през тълпата към кея. Когато най-после се добра до реката, той видя, че покрай брега са наредени множество плавателни съдове — рибарски лодки, търговски кораби и дори един грамаден ханзейски кораб с издут корпус. Въздухът бе натежал от миризмата на сол, риба и подправки и наоколо беше пълно с колари, пристанищни служители, търговци и моряци. По сергиите се предлагаха какви ли не стоки — от панделки до горещи пайове, а продавачите крещяха и говореха на най-различни диалекти и езици. Въпреки целия този хаос Корбет успя да съзре един пристанищен служител, облечен в кафява памучна мантия и стиснал в ръката си бял жезъл. След като си размени няколко реплики с него, той най-после беше насочен към кръчмата „Зеленият дракон“, която се намирала до митницата и където Кълпепър и останалите членове на гилдията му се събирали, за да въртят търговията си. И така, Корбет се отправи към „Зеленият дракон“ и действително намери мелничаря там. Кълпепър — як мъж с воднисти очи и червендалесто лице — вече доста си беше пийнал и си бърбеше с приятелите си. Наложил се кралският пратеник да повиши тон, за да може онзи да го чуе.

— Имал си дъщеря на име Амилия, нали така?

Кълпепър тутакси изтрезня, остави чашата си на масата и навря лицето си в това на Корбет.

— Теб какво те интересува?

Корбет му обясни кой е, при което мелничарят несигурно се надигна от стола си.

— Пих доста — промърмори той, — пък и тук не му е мястото да говорим.

След тези думи Кълпепър изведе Корбет обратно навън, а после го покани в дървената сграда на митницата. Щом се озоваха вътре, мелничарят се отпусна на една пейка, поставена точно на входа, и направи знак на посетителя си да стори същото.

— Знам, че е рано — изфъфли той, — но днес е пазарен ден и цената на брашното се вдигна — Кълпепър отправи замъгления си поглед към Корбет. — Човек трябва понякога да се възнаграждава, пък и не е лошо за известно време да забрави миналото.

— Ти какво искаш да забравиш, мастър Кълпепър?

— Че със съпругата ми имахме дъщеря на име Амилия. Тя беше единственото ни дете. Не жалех средства и й купувах всичко, което поискаше — дрехи, накити... Нищо не беше достатъчно добро за нея. Тя обаче беше доста своенравна — мелничарят се извърна, за да изтрие сълзите, които се търкулнаха по бузите му. — След като се случи нещастиято, ходих до Хънстън, за да прибера тялото ѝ. Майка ѝ настоя, нали разбираш. Сега се опитваме да не мислим за миналото и да гледаме напред.

— Знаеш ли защо може да е била убита?

— Един Господ знае! Или поне така се казва... Ти ми кажи, мастър Корбет — защо на някого му е било да наранява горката Амилия? И що за смърт е това — да те обесят като престъпник на онази зловеца бесилка в пустошта?

— А ти защо я пусна да замине за Хънстън?

Мъжът изпъшка, при което от устата му се понесе дъх на ейл, а после постави тлъстите си ръце върху бедрата си.

— Нямах избор. Амилия нямаше бъдеще тук. Беше се превърнала в посмешище, в срам за семейството си. Веднъж някой дори я нарече „употребявана стока“. Можеш ли да си представиш, мастър Корбет? За едно прекрасно момиче да се говори като за мръсен парцал...

Кралският пратеник замълча. Той можеше да се досети какво следва. Никой не обичаше мелничарите. Завиждаха им, понеже хората бяха принудени да купуват стоката им и сред тях никога нямаше бедняци.

— Амилия забременя — обясни Кълпепър. — Да са минали десет-дванайсет години оттогава.

— Ами бащата?

— Така и не разбрахме кой е бил. Амилия никога не го спомена.

— Наистина ли?

— О, да, Амилия пазеше всичко в тайна. Нали ги знаеш влюбените девойки, мастър Корбет? Все се преструват, че отиват да се видят с приятели или пък с роднини... — мелничарят примигна. — Както и да е, Амилия забременя, но не каза на никого кой е бащата. После роди, но детето умря само няколко дни след появата си на бял свят. Амилия изгуби желание за живот. Беше се простила не само с детето си, но и с мъжа, когото беше обичала. Единственото, което казваше, беше, че било свършило нещо, което не можело да продължи — Кълпепър изтри сълзите си с опакото на ръката си. — Минаха години. Амилия така и не спомена любимия си, а и той не направи никакъв опит да се свърже с нея. Междувременно мастър Форбър стана редовен посетител в мелницата ни — идваше да купува брашно за пекарната си в Хънстън. Той знаеше за миналото на Амилия, но въпреки това предложи да се ожени за нея. За моя изненада, тя се съгласи. Не знам защо — мелничарят сви рамене. — Останалото ти е известно.

— Амилия беше ли щастлива със съпруга си?

— На света нямаше нищо, което да я направи щастлива, сър. Форбър обаче я обичаше и ми се струва, че тя нямаше нищо против него. Знам какво ще ме попиташ, но не, не е имало никакви признаци за трагедията, която я сполетя. Едва наскоро, докато преглеждах вещите ѝ, се натъкнах на парче пергамент, прибрано в малка кадифена кесийка. Ето го тук, можеш да го разгледаш сам — Кълпепър бръкна в кесията си, извади оттам една тъмносиня кадифена кесийка и я подаде на Корбет. — Винаги я нося със себе си — гласът му трепна. — Това е единственият ми спомен от дъщеря ми.

Кралският пратеник развърза кесийката. Парчето пергамент вътре беше изключително дребно и беше изрязано във формата на сърце. Върху него пишеше: *Amor Haesitat*, а отдолу *Amor Currit*. Четирите главни букви бяха силно подчертани.

— Любовта се колебае — преведе Корбет тихо. — Любовта бърза.

— Знаеш ли какво значи това, сър Хю?

Кралският пратеник съчувствено се усмихна на мелничаря.

— Просто спомен, мастър Кълпепър — едно от онези сантиментални стихчета, които младите и все още влюбените толкова много обичат. Но също така е и загадка.

— Можеш да го задържиш — промълви мелничарят, а после стисна ръката на Корбет. — Да, задръж го! — настоя той, след което замълча, тъй като в сградата влязоха двама потънали в разговор митничари, които се заизкачаха по дървеното вито стълбище. — Разбери кой я е убил! — продължи умолително Кълпепър. — Изправи го пред съда! Нека и той увисне на бесилото като горката Амилия!

Мелничарят скри лицето си в ръце. Корбет го потупа съчувствено по рамото и остана, докато онзи не се съвзе.

— Мастър Кълпепър, името Алан от Блатото говори ли ти нещо? Мелничарят поклати глава.

— Ами Холкъм?

— Не, сър Хю, защо?

— Просто така. А чувал ли си за Пастирите в Хънстън?

— О, да, те идват и тук.

— Кой идва тук?

— Ами Пастирите... Или поне водачът им — мастър Джоузеф. Идва, за да купува провизии, а понякога преговаря и с разни капитани на кораби да превозят донякъде някой от младите членове на общността, който иска да отиде в Светите земи. Често го срещам около митницата.

— Кой друг от Хънстън идва тук?

— Понякога идва и сър Саймън Гърни, както и онзи негов страж Кеч...

— Кечпоул — довърши Корбет.

— Сестрите от манастира също идват, за да продават вълната си. А, да, идва и семейният лекар на сър Саймън, един дебелак на име Селдич. Но защо питаш?

Корбет се изправи.

— Просто се чудех. Ти тук ли си роден, мастър Кълпепър?

— Да.

— Името Орифаб говори ли ти нещо?

Мелничарят поклати глава.

— Много контрабандисти ли има наоколо? — попита кралският пратеник.

По лицето на мелничаря се прокрадна усмивка.

— Сър Хю, не би трябвало да ти казвам, но тук контрабандата е най-процъфтяващата търговия. Всички се занимават с контрабанда, но залавянето им и доказването на вината им е съвсем друга работа!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Корбет остави Кълпепър и се върна при общината, където, седнал на стълбите, го чакаше Ранулф.

— Извади ли някакъв късмет? — попита кралският пратеник.

— Не кой знае какъв, господарю. Последният Холкъм е починал преди около четирийсет години. Затова пък открих златаря Едуард Орифаб. Градският съветник, който ни помогна и преди, ми каза, че магазинът му се намирал само на няколко пресечки оттук. Аз обаче вече умирам от глад!

Двамата се отправиха към близката кръчма, където се разположиха на една дълга маса, простираща се от едната стена до редицата винени бъчви в дъното. След като видя котката, която се въртеше около касапския тезгях, и мазните петна отгоре му, кралският пратеник реши да си поръча само хляб и ейл. Ранулф обаче имаше здрав стомах и с удоволствие си хапна месна гозба.

Щом приключиха с яденето, помощникът на Корбет го заведе до един грамаден златарски магазин на Кондит Стрийт, чиито стени бяха прясно боядисани в розово, а гредите по фасадата — в черно. Продавачът и двамата чираци, които стояха зад широката сергия отпред, осведомиха кралския пратеник, че господарят им го няма. Въпреки това Корбет и Ранулф се запътиха към магазина и без да обръщат внимание на виковете на слугите на златаря, влязоха вътре. Едуард Орифаб — мрачен мъж с кисела физиономия — седеше зад писалището си, заобиколен от множество сандъци и ковчезета. „Типичен скъперник!“ — помисли си Корбет, едва ли не очаквайки отнякъде да се появи дяволът и да повлече златаря към Ада. Щом чу, че някой влиза, мастър Орифаб се уви по-плътно в обточената си с кожа мантия и подсмръкна. После хвърли един поглед към натрапниците, но почти веднага извърна очи, сякаш беше решил, че не заслужават повече внимание.

— Какво искате? — попита той.

— Като за начало — малко по-радушен прием — отвърна закачливо Ранулф. — Майка ти не ти ли е казвала, че обноските правят човека?

— Зает съм — сопна се златарят и премести една купчина монети.

В следващия момент Ранулф хвана масата и я разтърси, при което монетите се разпиляха. Орифаб мигом скочи на крака и се озъби.

— Мастър Орифаб — намеси се Корбет, — казвам се сър Хю Корбет и съм пратеник на краля. Трябва да ти задам няколко въпроса.

Щом чу това, златарят отстъпи назад и то толкова рязко, че събори стола си. После се усмихна, протягайки врат като някое умилкващо се кутре.

— Не знаех — промълви той.

— Е, сега вече знаеш! — рече Ранулф, който обичаше да тормози надутите богаташи в присъствието на своя господар, Киселата физиономия.

— Какво желаете? Как мога да ви помогна? — заекна Орифаб.

Златарят седна и посочи на посетителите си една пейка пред масата.

Корбет обаче остана прав.

— Познаваш ли съдебния пристав Робърт от Хънстън?

Орифаб стисна устни и поклати глава.

— Преди няколко седмици е идвал тук, за да си прибере някакво наследство — продължи Корбет тихо.

Златарят примигна и сведе поглед към монетите си.

— А, да, сега се сетих.

— Кой му остави наследството?

Орифаб нервно сплете пръсти и с копнеж се взря през прозореца.

— Не мога да ти кажа, сър Хю — смотолевеи той. — Тайна е.

— Добре — отвърна Корбет и тръгна да си върви.

В следващия момент Ранулф завря лицето си в това на златаря, почти допирайки се до бледата му буза.

— Мастър Орифаб — изсъска той, — до месец ще получиш призовка да се явиш в Уестминстър. След като го сториш, кралските съдии ще поискат да им отговориш на същия въпрос. Искрено се надявам да им дадеш по-добър отговор от този, който даде на сър Хю!

— Почакай! — златарят скочи на крака, ужасен от мисълта за онова, което би го очаквало в Лондон, и махна на Корбет.

— Ще ти покажа за какво става дума, сър Хю — прошепна той.

— Но не бива да казваш на никого, особено на жена ми.

Корбет се обърна към Ранулф и направи гримаса. В това време Орифаб се измъкна бързо навън, за да нареди на продавача да се грижи за магазина. После поведе посетителите си по Тауър Стрийт, покрай Грейфрайърс и накрая спря пред една голяма къща, издигната в частен имот. Златарят бутна портата към градината, огледа се плахо наоколо и почука по вратата. Не след дълго на прага се появи хубава млада слугиня, която незабавно ги покани вътре. Щом вратата се затвори зад тях, Ранулф зърна някакво полуголо момиче да притичва по горния етаж и се изкиска. След това тримата бяха въведени в едно малко преддверие и той сграбчи ръката на Корбет.

— Бил ли си някога в бардак, господарю? — попита шепнешком Ранулф.

Корбет присви очи.

— Намираме се в публичен дом!

Кралският пратеник огледа малкото помещение, в което ги бяха поканили. Мебелировката беше скъпа, подът беше застлан с пъстри килими, в малка камина гореше огън. В стаята имаше поне четири тапицирани стола, както и голям полиран шкаф. Двата гоблена на стената обаче убедиха Корбет, че помощникът му е прав — и двата бяха изпълнени в класически стил, и на двата бяха изобразени млади жени в различни фази на голотата, които дръзко демонстрираха прелестите си пред похотливи сатири.

В следващия момент в преддверието влезе някаква висока жена с доста строг вид, който се подчертаваше допълнително от сивите ѝ коси, острите черти и кафявата рокля. Жената се усмихна на Орифаб, но погледът, който отправи към Корбет и Ранулф, беше изпълнен с подозрение.

— Гости ли си ни довел, мастър Орифаб?

— Не сме гости, мадам — отвърна Ранулф, докато златарят нервно пристъпваше от крак на крак. — Ние сме хора на краля.

При тези думи жената отстъпи назад толкова бързо, та Корбет си помисли, че ще избяга.

— Няма за какво да се тревожиш, мадам — рече той. — Не ме засяга какво се върши тук. Мастър Орифаб обаче очевидно иска да ни срещне с някого.

— С Рохезия — прошепна златарят. — Трябва да се срещнат с Рохезия. Съветвам те да им позволиш, мистрес Куикли.

След тези думи Орифаб се повдигна на пръсти и прошепна нещо в ухото на съдържателката на публичния дом. Тя хвърли един страхлив поглед към Корбет и бързо излезе от стаята. Върна се след няколко минути заедно с някаква висока и доста хубава девойка. Новодошлата беше облечена в тясна зелена рокля от тафта, която чудесно подчертаваше пищните ѝ форми и тънкото ѝ кръстче. В същия цвят беше и обточеният със златна нишка воал, под който бяха скрити русите ѝ коси. По пръстите ѝ блещукаха пръстени, на китките ѝ имаше златни и сребърни гривни, а самата девойка изглеждаше невинна и нежна като млада кошута. „Слава Богу, че Мейв никога няма да научи за тази страна на мисията ми“ — помисли си Корбет.

— Разбрах, че сте искали да ме видите, господа.

— Да, но насаме.

Мистрес Куикли и Орифаб бързо излязоха от стаята, а Ранулф затвори вратата след тях. Корбет направи знак на младата жена да седне.

— Ти ли си Рохезия?

— Да, аз съм.

— А знаеш ли кой съм аз?

— Не, мистрес Куикли не ми каза.

— Аз съм сър Хю Корбет и съм тук по заповед на краля. Идвам от Хънстън. Искам да знам защо си оставила на златаря Орифаб една доста значителна сума и си му поръчала да я предаде на съдебния пристав Робърт от селото.

Промяната, която настъпи в девойката след тези думи беше забележителна. Очите ѝ изведнъж се изпълниха със студенина, чувствените ѝ устни се превърнаха в тънка гневна линия, а златистият тен на лицето ѝ помръкна.

— Това не е твоя работа, сър.

— Не чакай добро, ако не отговориш. Пак повтарям — защо остави пари за съдебния пристав Робърт?

— Един клиент ме помоли.

Корбет потри брадичката си и дълго се взира в събеседничката си.

— Мисля, че е най-добре да се върнеш с мен в Хънстън — каза най-накрая той, при което в очите на момичето се появиха сълзи. — Освен това ти нося лоши новини. Марина беше убита.

Когато чу последното, Рохезия простена мъчително, а после зарови лицето си в ръце и неудържимо се разхълца.

На следващата сутрин, след като бяха прекарали остатъка от деня на кея, Корбет, Ранулф и Малтоут напуснаха Бишопс Лин. Преди да тръгнат обаче, те още веднъж се отбиха в публичния дом, където — сгушена в огромен плащ с качулка — ги чакаше девойката, наричаща себе си Рохезия. Когато четиримата излязоха от града и поеха на север към Хънстън, Корбет се постара Ранулф и Малтоут да стоят далеч от младата жена и да не я обсъждат.

Пътуването им премина без произшествия. „Колко хубаво, че не се налага да минаваме през селото!“ — помисли си с облекчение кралският пратеник, когато приближиха имението Мортлейк. Сър Саймън и лейди Алис излязоха да посрещнат гостите си. Корбет прие приветствията любезно, но сдържано — все още не знаеше кой се беше опитал да удави него и слугите му в блатото. После настоя Рохезия да получи стая и нещо за хапване, но каза, че никой друг освен него не бива да говори с нея.

— Освен това ще имам нужда от Кечпоул — обърна се той към Гърни — и от всеки друг страж, когото можеш да ми предоставиш. Искам тези мъже да се въоръжат, да яхнат коне и да придружат Ранулф до Убежището. Той знае какво да прави там. Поръчал съм му незабавно да ми доведе тук мастър Джоузеф и Филип Нетлър.

— Но защо е необходимо всичко това? — настоя да узнае сър Саймън. — Това са мои земи, Хю.

— Да, но волята на краля важи и в тях. Тези двама мъже веднага трябва да се явят в Мортлейк. Едва тогава ще узнаеш защо.

Гърни неохотно се съгласи и преди да е изтекъл и час, Кечпоул и Ранулф, придружавани от дузина въоръжени мъже, препуснаха към Убежището. Междувременно Малтоут се зае да разопакова багажа. Корбет пък посети Рохезия, след което слезе в залата и зачака. Гърни,

който вече не можеше да понася мълчанието му, го остави сам и излезе в двора, където се заразхожда нервно напред-назад.

Ранулф се върна точно преди да се мръкне, сред викове и тропот на конски копита. Корбет, който беше застанал с гръб към огъня, се стегна в очакване на предстоящия сблъсък. Гърни се присъедини към него. После Ранулф и Кечпоул въведоха водачите на Пастирите вътре. Ръцете и на двамата мъже бяха вързани и Нетлър изглеждаше доста блед и уплашен. Колкото до мастър Джоузеф — ако не беше Ранулф, той вероятно щеше да се нахвърли върху Корбет. Лицето на водача на Пастирите беше поаленяло от гняв, очите му се бяха разширили, а в ъгълчетата на устата му беше избила пяна.

— Ще си платиш за това, Корбет! Ти, жалко лайно такова! Как смееш да караш слугата си да нахлува в личните ни покои?

Кралският пратеник не му обърна внимание. Вместо това се взря в Ранулф, който му кимна и едва доловимо му кимна.

— Сър Саймън! — обърна се мастър Джоузеф към Гърни, когато последният влезе в залата. — Това задържане е против закона и против Светата църква! Поставяме се под твоя закрила!

— Млъкни! — изрева Корбет.

Мастър Джоузеф беше толкова бесен, че сякаш всеки момент щеше да получи удар.

— Точно така, мастър Джоузеф — млъквай! В противен случай ще се възползвам от властта, дадена ми от краля, и ще те обеса тук, на таванските греди! Сър Саймън, ще ти бъда благодарен, ако освободиш Гилбърт и наредиш да го доведат тук. Нека дойде и моята мистериозна гостенка от Бишопс Лин.

При тези думи мастър Джоузеф притихна и отпусна рамене, след което присви очи и нервно облиза устни.

— За какво е всичко това? — промърмори той.

— Какво имаш предвид, Хюбърт? — попита Корбет.

Водачът на Пастирите ахна и пребледня.

— О, да, знам, че името ти не е Джоузеф — продължи кралският пратеник. — Казваш се Хюбърт Мъгуел и си осъден като престъпник преди десет години. Затова ще мълчиш и ще ме слушаш! Сър Саймън, ще ти бъда благодарен, ако хората ти хванат тези двама мъже, понеже съм сигурен, че след малко ще започнат да буйстват.

Корбет се приближи до масата, давайки си сметка, че всички са вперили очи в него. Той си наля вино, а после приседна в края на масата, внимателно отпивайки от чашата си. В следващия момент в залата въведоха Гилбърт. Младежът не се беше бръснал от дни, но изглеждаше добре и глуповато се усмихваше. Кралският пратеник му нареди да остане при вратата.

— Скоро отново ще бъдеш свободен човек, Гилбърт. Не бой се.

После влезе Рохезия, все още в грамадния плащ с качулка, и Корбет ѝ направи знак да се приближи към него. Когато тя го стори, той остави чашата си на масата, хвана я за ръката и се взря в бледото ѝ, уплашено лице, което едва се виждаше под качулката.

— Не бой се — побърза да успокои и нея кралският пратеник, а после я поведе през стаята.

Мастър Джоузеф напрегнато следеше развоя на събитията, а когато младата жена отметна качулката си назад, ахна от изненада. Филип Нетлър пък така се ужаси, че падна на колене и започна да скимти като бито псе.

— Бог да ни е на помощ! — извика Гърни. — Това е Бланш! Дъщерята на съдебния пристав! Колко си хубава, Бланш...

— Е, Бланш — започна Корбет, — познаваш ли този човек, който се нарича мастер Джоузеф и се е провъзгласил за водач на Пастирите?

В този момент момичето извади ръка изпод плаща си и замахна към гърдите на „мастер Джоузеф“ с някаква кама. Корбет веднага се хвърли към тях и успя да избие оръжието от ръката на Бланш, но не беше достатъчно бърз, та да ѝ попречи да удари водача на Пастирите през лицето.

— Ах, ти, мръсно копеле! — извика тя.

Мастър Джоузеф се сви между двамата мъже, които го държаха, а кралският пратеник издърпа Бланш встрани.

— Сър Саймън, искам всички да излязат от залата — той остави камата на девойката върху масата. — Освен това настоявам двамата затворници да бъдат оковани във вериги. За всеки случай.

— Искаш всички да излязат, така ли? — попита Гърни.

— С изключение на теб, Ранулф, затворниците и Бланш.

И така, сър Саймън се разпореди. Кечпоул излезе, а когато се върна, носеше със себе си вериги, в които окова китките и глезените на

затворниците. Бланш се отдалечи, застана с гръб към тях и се взря в огъня.

Корбет взе камата от масата и я затъкна в колана си.

— Нека започнем от самото начало — рече той. — Преди четири или пет години кралят узна от рицарите хоспиталиери, че свободни младежи и девойки от кралството му често бивали продавани в робство, най-често с цел проституция. На пазарите за роби в Северна Африка ги ценели заради светлите им кожи и коси и плащали за тях луди пари — Корбет се приближи до масата и отпи от чашата си. — Жертви на тази възмутителна търговия — продължи той — са не само английски младежи и девойки, така че тя е била осъждана от много папи и църковни събори. Всъщност това е единственото нещо, срещу което Филип Френски и Едуард Английски са склонни да се обединят, макар и двамата да осъзнават, че е невъзможно да го спрат. Разбира се, това явление е много старо, но след Детския кръстоносен поход преди около сто години то било издигнато до ново ниво и апетитът на търговците на роби се изострил.

— Чувал съм за този кръстоносен поход — обади се Гърни.

— Доста странна история, да — рече Корбет. — Някакво френско овчарче на име Стефан успяло да убеди хиляди деца от цяла Европа да го последват в Светите земи. Разбира се, ако изобщо някои от тях са стигнали дотам, то те са били съвсем малко. Повечето попаднали в ръцете на роботърговците и били продадени из алжирските и египетските пазари.

Гърни се изправи на крака.

— Това е минало — рече той. — Да поговорим за настоящето. Нима твърдиш, че тези двама мъже, представящи се за водачи на Пастирите, са замесени в търговия с роби? Но нали живеят в бедност...

Смехът на Ранулф прекъсна господаря на имението.

— Сър Саймън, ако отидеш в Убежището и надникнеш в личните покои на тази безценна двойка, ще останеш доста изненадан. Там ще намериш вълнени и копринени завивки, възглавници, натъпкани с гъши пух, цели бъчви, пълни с разкошно вино, доставено специално от Бишопс Лин. Да, останалата част от общността живее на пост и молитва, но тези двамата определено не го правят.

— Обзалагам се — намеси се Корбет, без да откъсва поглед от Бланш, която все още стоеше край огъня, — че освен това мастър Джоузеф и Филип Нетлър са собственици на някои доста желани имоти из цялото кралство. Да не забравяме и за честите им посещенията в Бишопс Лин, по време на които със сигурност се отдават на буйни гуляи из вертепите.

— Това не е вярно — промърмори мастър Джоузеф. — Нямаме нищо общо с това, за което говориш. Сър Саймън, ти си прав. Как бихме могли да се възползваме от тези неща?

— Доста лесно — рече Корбет. — Пътувате из кралството, прекарвайки една година тук, осемнайсет месеца там... После се оттегляте за известно време, за да се насладите на мръсната си печалба — вероятно в някоя хубава къща в Лондон или Линкълн, а щом ви омръзне, отново се появявате на сцената, подобно на артисти в пиеса. Тогава пристигате в някое усамотено селце като Хънстън, преструвайки се на нещо като свети Франциск от Асизи. Примамвате местните младежи и девойки с вашите фантазии за пътешествия до екзотични места и прекарвате известно време с тях. Стараете се да спечелите доверието на местните, но това рядко представлява проблем за вас. В крайна сметка, всяко селско чедо с радост би захвърлило оковите, привързващи го към земята. Родителите също нямат причина да възразяват — за тях това значи едно гърло по-малко за хранене през зимата.

— Но всичко това не може да се организира без знанието и съдействието на корабните капитани! — възкликна Гърни.

— Тази търговия е много печеливша — обясни Корбет. — Затова и много капитани с удоволствие се включват в нея — превозът на роби не изисква нито усилия, нито вложения, никой не задава въпроси и никой не протестира.

— Жертвите биха могли — проплака Нетлър; това беше единственият му опит да се защити.

— Ти опитвал ли си се да избягаш от морски капитан, който е получил добри пари за теб? Ами от някой публичен дом в Марсилия или Салерно или пък от турски харем? А и да избягаш, къде би могъл да отидеш? Ако онези, които те притежават, не те намерят и не те убият, то други с радост ще го сторят. Как би могло едно момиче от Хънстън да се придвижи от Марсилия до Диеп? Та тя не знае и

думичка френски, а дори да успее да разкаже историята си, кой би ѝ повярвал? Нашите приятели тук просто биха казали, че е избягала или пък че религиозният обет ѝ е дотегнал и тя е решила да търси щастието си другаде. Но дори някой да ѝ повярва, доказването на думите ѝ може да отнеме години. Дотогава мастър Джоузеф ще е променил името си отново и ще е отпътувал за някоя съвсем друга част на Англия или християнския свят. Сър Саймън, ти самият много добре знаеш колко е трудно човек да получи правосъдие!

— И какво е можело да се изпреди на пътя на тази очевидно добре смазана машина? — попита Гърни.

— Аз — обърна се Бланш, чието лице беше побеляло от гняв. — Сър Хю е прав. Погледни ме, сър Саймън! Срам ме е да се върна у дома, пък и да го сторя, кой би се вслушал в онова, което имам да кажа? Освен това не искам селяните да сочат родителите ми с пръст. Присъединих се към Пастирите. После този кучи син тук, това адско изчадие, уреди да отпътувам за чужбина. Аз обаче извадих късмет — Бланш тежко преглътна. — На борда на кораба подслушах един разговор между капитана и първия му помощник. Дватамата не знаеха, че се спотайвам под кърмата, приклепнала като някое псе, и научавам бъдещето си от думите им.

Тя прекоси стаята и заплю мастър Джоузеф.

— Говореха за мен, сякаш бях стока за продан. Преди това бях имала някои съмнения, много смътни, породени главно от погледите, които понякога ми хвърляше капитанът. Аз обаче ги бях отхвърляла като нечестиви мисли — тя се взря в Корбет и гласът ѝ трепна. — Все едно, беше есен, така че бурите не бяха рядкост. В един момент ни застигна една по-страшна и корабът беше принуден да навлезе в Темза. Скочих от борда близо до Куинсхайт. Хората, родени в Норфък, обикновено са добри плувци, така че не ми беше трудно да стигна до брега — Бланш склочи пръсти. — Отначало просех. Монасите и някои монахини се отнасяха благосклонно към мен — тя сви рамене. — В Лондон обаче е пълно със зинали за къшей хляб гърла. Една нощ някакъв моряк се опита да ме изнасили. Беше пиан. Аз му откраднах парите и си купих нови дрехи. После срещнах един търговец от Чийпсайд — девойката сведе глава. — След няколко месеца вече бях събрала достатъчно сребро, за да замина за Бишопс Лин. Но се срамувах да се върна у дома. Както казах — кой би повярвал на

историята ми? Въпреки това исках да си отмъстя. Вече разполагах с достатъчно средства и можех да наема някого да убие този демон и всички като него! — Бланш се заигра с крайчеца на ръкава си. — Един от клиентите ми беше златар. С негова помощ успях да изпратя пари на семейството си. Освен това писах на Марина. Дадох писмото на един пътуващ търговец и му обещах да го възнаградя щедро, ако се върне при мен и успее да ми опише правдиво Гилбърт и стария дъб — момичето се сви в един стол. — Не биваше да го правя — добави тя отпаднало. — Заради мен Марина се е опитала да избяга.

Корбет се приближи до мастър Джоузеф и го зашлеви през лицето.

— Заслужаваш си го — прошепна той, след което удари мъжа отново, разкървавявайки устата му. — А това беше заради Марина, която без съмнение си убил!

— Не е вярно! — изпищя мастър Джоузеф.

— Вярно е, копеле такова! — изсъска Корбет.

После кралският пратеник отиде при Филип Нетлър и сведе поглед към него.

— Нали знаеш, че и двамата ще увиснете на бесилото?

В отговор Нетлър просто изскимтя. Корбет приклепна до него.

— Ще увиснеш на бесилото — прошепна той. — Когато кралските съдии чуят за тази история, те без съмнение ще поискат тя да бъде подробно разследвана. После ще бъдеш подложен на мъчения, докато не си кажеш всичко — с кои капитани сте работили, къде сте пращали момичетата и момчетата, къде сте скрили печалбата си... Но това няма да бъде достатъчно, за да бъде въздадено правосъдие, нали? Кажи ми — той ли уби Марина?

Нетлър кимна.

— Да не си посмял, кучи сине! — изкрещя мастър Джоузеф.

После водачът на Пастирите се опита да се нахвърли върху доскорошния си пръв помощник, но оковите около китките и глезените му го спряха и той се строполи на колене. Ранулф го вдигна обратно на крака.

— Ти си убил онази девойка! — каза той тихо. — Тя е бягала от теб. Тичала е през обвитата в мъгла пустош. Един Господ знае накъде се е била запътила. Може би е искала да отиде при семейството си? Или пък се е опитвала да се добере до имението Мортлейк? Ти обаче

си разбрал, че нещо не е наред, и си се отървал от нея. Изнасилил си горкото момиче и после си го удушил! — Ранулф придърпа мъжа поблизо до себе си. — Може пък господарят ми да прояви благосклонност към мен — прошепна той — и да ми възложи задачата да те ескортирам до Лондон!

По лицето на мастър Джоузеф плъзна подигравателна усмивка.

— Не забравяй за Гилбърт! — заяде се той.

— А, да, горкият Гилбърт! — Корбет остави Нетлър и застана до Ранулф. — Истината е, че ти си взел огърлицата на убитата девойка и си я подхвърлил в къщата на Гилбърт. По това време бедното момче и майка му вече са били избягали, подплашени от подхвърлените шепнешком обвинения срещу тях. Ти просто си пуснал огърлицата на пода и хладнокръвно си се върнал в Убежището, осъждайки една старица на смърт чрез удавяне и, ако не беше Божията милост, сина ѝ на смърт чрез обесване — кралският пратеник погледна към преbledнелия Гърни. — Не си ли спомняш, сър Саймън? Не помниш ли колко внезапно си тръгна мастър Джоузеф от съдебното заседание в енорийската църква? Тогава си помислих, че е доста странно един религиозен водач да изостави толкова бързо трупа на една от своите, но вече знам, че му е било все едно. Марина вече не го е интересувала.

— Но как разбра истината? — попита Гърни.

— Новопридобитото богатство на съдебния пристав Робърт ме накара да се замисля. Запитах се: защо му е на някакъв загадъчен благодетел да дава пари на златар от Бишопс Лин и да го моли да ги предаде на бедния съдебен пристав от затънтеното рибарско селце Хънстън? — Корбет се приближи до Бланш и нежно постави ръката си върху рамото ѝ. — Предполагам, че баща ти също се досеща откъде са дошли тези пари — той погледна през рамо. — Сър Саймън, приключих с тези злодеи. Имаш ли място за тях в тъмницата си?

Гърни кимна.

— Затвори ги тогава там, но ги дръж разделени. Нетлър може да реши да свидетелства срещу съучастника си и да се остави на милостта на краля. Ако наистина го стори и ни предостави всички подробности — имена, дати и прочие — може да си спечели някакво облекчение на присъдата.

Нетлър вдигна очи и лукаво погледна към кралския пратеник. Мастър Джоузеф изруга и се опита да се нахвърли върху него, но успя

само да се строполи на пода сред дрънчене на вериги. Гърни почти беше стигнал до вратата, за да повика хората си, когато водачът на Пастирите успя да се изправи обратно на крака.

— Чакай! — изкрещя той.

Корбет се обърна и въпросително повдигна вежди.

— Искаш да си признаеш всичко честно и откровено ли, мастър Джоузеф?

— Как пък не!

— Какво тогава?

— Мога да ти дам сведения.

Кралският пратеник се приближи.

— За какво?

— За съкровището.

— Какво съкровище? — попита Корбет.

Водачът на Пастирите вдигна окованата си във вериги ръка, за да избърше кръвта от устата си, и злобно се взря в кралския пратеник.

— Първо ми дай думата си.

— Няма начин да бъдеш помилван, мастър Джоузеф, Хюбърт Мъгуел, или както там предпочиташ да се наричаш. Ти ще увиснеш на въжето при всички положения!

— Не се безпокоя за себе си. Още сега съм готов да се кача на ешафода. Смъртта не ме плаши изобщо. Известно ми е, че ще отида в Ада, където ще танцувам с дявола и ще те чакам да дойдеш, Корбет!

— Какво искаш тогава?

— В Лотбъри имам къща, жена и дете. Знам, че все някога ще научиш за тях. Искам да ми обещаеш, че близките ми няма да пострадат и че къщата няма да им бъде отнета.

— Сетих се къде съм те виждал! — намеси се внезапно Ранулф. — Беше преди години в Лондон, в един публичен дом в Съдърк. Как се наричаше тогава? Май носеше някакво френско име, а? А, да — Алфонс. Бях там. Ти отговаряше за гардероба на момичетата — помощникът на Корбет се приближи. — Никога не забравям лица, но твоето не можах да си го спомня ясно — той извинително се усмихна на господаря си, — понеже онази вечер имах по-приятни занимания. Кажи ми — колко пъти си сменял името си?

Мастър Джоузеф се ухили.

— По-често, отколкото на теб ти се е налагало да се замислиш — той погледна към Корбет. — Е, имам ли думата ти, кралски пратенико?

— Зависи от сведенията, които ще ми дадеш.

Мастър Джоузеф се нагани да развали уговорката, но в крайна сметка сви рамене и се дотътри малко по-близо до кралския пратеник.

— Тук съм от осемнайсет месеца. Всички говорят за съкровището. Проучих нещата оттук-оттам, но нищо не открих. После обаче дойдохте ти и онзи кисел чиновник с черните дрехи и започнахте да разпитвате за Алан от Блатото.

Корбет кимна.

— Ти откъде научи за него?

— Обещай, че жена ми и детето ми няма да пострадат!

Кралският пратеник отвърна на погледа на мъжа и прехапа устни.

— Искам да ми дадеш думата си! Да ми се закълнеш тържествено тук в присъствието на свидетели!

— Е, добре, давам ти дума — отвърна Корбет.

— Върви тогава в Убежището! — рече мастър Джоузеф. — Там ще научиш много неща за Алан от Блатото. Имам думата ти, нали?

Кралският пратеник кимна и нареди:

— Отведете ги!

Щом вратата се затвори след задържаните, Корбет се приближи до Бланш.

— Всичко свърши — прошепна той.

Жената се огледа наоколо.

— Грещиш, сър Хю, всичко току-що започна. Мастър Джоузеф ще увисне на бесилото. Ти ще се върнеш в Лондон. А утре сутрин аз ще потегля обратно към публичния дом в Бишопс Лин.

— Няма нужда да го правиш — отвърна кралският пратеник.

Момичето вяло се усмихна.

— Да, да, знам. Но какво ме чака тук? Цял живот да превивам гръб на полето? Да търпя презрителните погледи на съселяните си до деня на смъртта си? Не, предпочитам да се върна в града — тя приглади предницата на роклята си. — Ще си помисля. Може би някой ден... Утре сутрин обаче ще замина — тя погледна към Гърни. — Сър Саймън, ще ми осигуриш ли ескорт?

— Разбира се.

— А обещавах ли да не казваш нищо на баща ми?

Гърни кимна.

Корбет проследи с поглед девойката на излизане от залата.

— Цялото село ще разбере — промърмори Ранулф.

— Естествено — отвърна Гърни. — В малка общност като нашата клюките се разпространяват като пламъци в сухо сено — той въздъхна и се изправи на крака. — А сега ще те оставям, Хю. Ще наредя да ти донесат нещо за ядене в стаята. Гладен си, нали?

— Да.

Господарят на имението посочи към Ранулф.

— Ще ме придружиш ли?

— Докъде?

— До Убежището. Трябва да съобщя на така наречените Пастири, че всичко е свършило. Някои от тях ще могат да се приберат по домовете си пеша, а на други ще дам пари, за да го сторят — Гърни погледна към Корбет. — Какво предлагаш да правим с притежанията им?

— Нека си вземат личните вещи — отвърна Корбет. — Предполагам, че всичко останало ще изчезне, щом селяните узнаят за случилото се. Съмнявам се, че богатството на мастър Джоузеф е там. Вероятно ще минат месеци, преди служителите от Хазната да успеят да го открият. Сигурно има някоя и друга къща, пари, пръснати на различни места... Нашият затворник е ловък престъпник и аз не мисля, че ще увисне на бесилото толкова бързо, колкото му се иска.

— А наистина ли мислиш, че съучастникът му може да бъде помилван? — попита Ранулф.

— Ако направи онова, което съдиите поискат от него, вероятно ще прекара няколко месеца в затвора, след което ще бъде изпратен в изгнание до живот — Корбет мрачно се засмя. — Сигурен съм, че мастър Нетлър познава достатъчно капитани, които могат да му осигурят безопасно отплаване за чужбина — той постави камата на Бланш върху масата. — Но сега върви със сър Саймън, Ранулф.

След тези думи кралският пратеник излезе от залата и се отправи към стаята си. Щом го видеха, слугите му мятаха по някой страхлив поглед, след което разтревожено си зашепваха помежду си — значи мълвата за случилото се вече се беше разнесла. По пътя си Корбет срещна и вече свободния Гилбърт. Младежът пристъпваше от крак на

крак и глуповато се усмихваше на лейди Алис, която се опитваше да пъхне в ръцете му храна и няколко монети. Когато най-после стигна до спалнята си, кралският пратеник седна в леглото си и се замисли за младите хора, чийто живот е бил погубен от Пастирите. После легна, взря се в таванските греди и си заблъска главата над парчето пергамент във формата на сърце, което Кълпепър му беше дал в Бишопс Лин.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Шумът от тежките дъждовни капки, които вятърът навяваше срещу прозорците, накара Корбет да потрепери. Кралският пратеник беше спал изключително неспокойно и на сутринта всичко го болеше. Въпреки това той се обръсна, облече се и слезе в залата, за да закуси. Новината за вълненията от предния ден, раздута от клюкарите до немай-къде, вече беше обиколила Хънстън. Вследствие на това селяните бяха посрещнали Гилбърт като някой герой от войните и, ако можеше да се вярва на Кечпоул, вече бяха оплячкосали Убежището. Колкото до Пастирите — те се бяха уплашили, че обвиненията, отправени към водачите им, могат да застигнат и тях, и незабавно се бяха разбягали. Бланш си беше заминала, придружена от двама от хората на Гърни. Малтоут също беше отишъл с тях, макар че никак не му се бе искало да тръгва в това лошо време. Ранулф, разбира се, беше много доволен от неудобството, причинено на клетия вестносец, но скоро Корбет изтри усмивката от лицето му.

— Нищо ли не можа да откриеш в Убежището за този Алан от Блатото?

— Не, господарю.

— Тогава яхвай коня и тръгвай да обикаляш крайбрежието. Но не се придвижвай по скалите, а слез на брега. Не се безпокой — приливът няма да настъпи скоро.

— Какво да търся?

— Не знам, Ранулф. Но когато го откриеш, ти сам ще разбереш.

И така, Ранулф гневно отпраши към крайбрежието, мърморейки си под нос и ругаейки Киселата физиономия, своя господар. Корбет пък се върна към разсъжденията си, след което слезе в тъмницата, за да разпита мастър Джоузеф. Водачът на Пастирите обаче добре съзнаваше предимствата на положението си.

— Колкото повече сведения запазя за себе си — подразни той кралския пратеник, — толкова повече възможности за пазарлък ще имам.

Корбет се усмихна, за да не покаже колко е обезкуражен. Разбойникът беше прав. Служителите от Хазната действително щяха да бъдат склонни на всякакви преговори и отстъпки, стига да смятаха, че това ще им помогне да умножат кралското съкровище. И ако цената да направят Едуард по-богат беше да помилват мастър Джоузеф, то те с радост щяха да я платят.

— Мисълта, че някъде тук е заровено истинско съкровище, не те ли измъчва, Корбет?

— Къде е Алан от Блатото? — троснато попита кралският пратеник.

— Казах ти — претърси Убежището.

Корбет се изправи на крака.

— А, пратенико! — насиненото лице на мастър Джоузеф се изкриви в подигравателна усмивка. — Предай най-сърдечните ми благопожелания на пухкавата игуменка! И още нещо!

Кралският пратеник не се обърна.

— Ако бях на твое място, не бих се доверявал никому!

Корбет затръшна вратата след себе си и изчака да се увери, че пазачът я е заключил и залостил. После си опита късмета с Филип Нетлър, но той също не беше особено отзивчив.

— Ще проговоря — промърмори първият помощник на мастър Джоузеф, — когато видя в ръцете си документа, в който пише, че кралят ме помилва. Дотогава можеш да вървиш по дяволите!

Корбет остави двамата престъпници и се върна в стаята си. Гърни беше отишъл до селото и в господарската къща цареше тишина. Междувременно дъждът беше започнал да отслабва, така че Корбет нахлузи ботушите си за езда и си облече плаща, оседла коня си и препусна към Убежището. Постройката беше абсолютно празна; липсваха дори портите. Кралският пратеник спря в двора и се огледа наоколо. Мрачният ден съвсем точно отговаряше на настроението му, а освен това многогодишният му опит в подобни ситуации му подсказваше, че го следят. Той застана неподвижно и се послуша, но не чу нищо друго освен поскърцването на собственото си седло и тихото процвилване на коня си. После погледна през рамо, но в подгизналата от дъжда пустош не се виждаше нищо подозрително. Тогава Корбет слезе от гърба на коня си, спъна го и се зае да огледа сградата. Всички стаи бяха обърнати надолу с главата. Всъщност хаосът, който цареше в

Убежището, беше толкова голям, че напомни на Корбет за пораженията, нанесени от войните на Едуард по границата с Шотландия. Да, кралският пратеник винаги се беше удивлявал на грабителските умения на селяните, без, разбира се, да намира в тях нещо похвално. Жителите на Хънстън бяха обрели Убежището до шушка, взимайки абсолютно всичко, което можеше да се помести — врати, панти, посуда... Липсваха дори завивките от леглата и единствените свидетелства, че мястото доскоро е било обитавано, бяха парчетата от някоя и друга счупена купа.

После Корбет се качи на горния етаж и въпреки че в момента стаите там също бяха празни, се увери, че мастър Джоузеф и Филип Нетлър са заемали най-хубавата част от Убежището. Стените в техните покои бяха белосани, а следите по пода издаваха, че вътре е имало хубава мебелировка и дори килими. Разбира се, стъклата и роговите пластини от прозорците бяха откраднати; липсваха и някои от покривните плочи, вследствие на което по пода вече се бяха образували няколко локви. Кралският пратеник огледа навсякъде, а междуременно безпокойството му само нарастваше. От една страна, се чувстваше зле при мисълта за престъпните замисли, кроени тук, а от друга, му въздействаха празнотата, тишината и онова свиващо стомаха чувство, че някой го наблюдава.

Накрая Корбет се върна да провери какво става с коня му и се взря в ниско надвисналото небе.

— Къде е Алан от Блатото? — промърмори той, докато разсеяно потупваше животното по муцуната. — Хайде, мисли! Този разбойник трябва да е идвал тук, опитвайки се да се скрие от някогашния лорд Гърни. Да, със сигурност му е трябвало скривалище!

Корбет обходи двора с очи и изведнъж забеляза някаква ниска тухлена постройка, която сякаш стоеше там от цяла вечност. Кралският пратеник се приближи. Постройката представляваше стара пивоварна, в която миришеше на мухъл и чийто под беше целият отрупан с парчета дърво и отломки от счупени керамични съдове. Корбет потропа с крака и разрови прахта с ботуша си — подът не беше от пръст, а от камък. Кралският пратеник разрита купчината гниеща слама, под която — за негово облекчение — скоро се показа врата. Тогавя той извади камата си, отлости резето и отвори вратата с помощта на ръждивия железен пръстен, закрепен за нея. После

поспря, за да си направи импровизирана факла, след което я запали и слезе по изгнилото дървено стълбище. Когато стигна до дъното му, Корбет вдигна факлата и на трепкащата от лекото течение светлина видя, че се намира в най-обикновена стаичка. Подът тук беше пръстен, а по ъглите беше пълно с паяжини. В следващия момент кралският пратеник чу цвърчене на плъхове — обезпокоени от нахълтването му, животинките се бяха разбягали панически наоколо.

— Няма таен проход, значи — промърмори той. — Само някаква си мръсна стаичка.

След това Корбет забеляза, че на една от стените са надраскани буквите „А“ и „М“, както и една рисунка, изобразяваща нещо като череп — две очи и нос, свързани помежду си с помощта на триъгълник. Кралският пратеник внимателно разгледа рисунката. Той беше сигурен, че е открил скривалището на Алан от Блатото и че драсканиците по стената са негово дело. В такъв случай в тях трябваше да се съдържа някакво тайно послание, нали? После факлата догоря, така че Корбет я хвърли на земята и тръгна да се изкачва по стълбите. Кралският пратеник беше така погълнат от мислите си, че ако внезапно не беше усетил аромата на някакъв женски парфюм, изобщо нямаше да вдигне очи. Щом все пак го направи, видя към главата му да лети тежка цепеница и изкрещя, но вече беше твърде късно — в следващия момент съзнанието му се замъгли и той се строполи на стълбите.

Когато се свести, Корбет усети, че краката му са мокри и студени и че главата му бумти като тъпан. Някакви хора му крещяха нещо, но той не можеше да разбере какво. Кралският пратеник направи опит да се размърда. Де да можеше тези хора да млъкнат! Той седна и се опита да потисне желанието си да повърне. После погледна надолу и какво да види — около краката му се плискаха вълни! Когато пък вдигна очи, установи, че над главата му — подобно на ангели — летят множество чайки. Нещо тук определено не беше наред. Той затвори очи и тръсна глава. Последният му спомен бе как стои в онова подземие под старата пивоварна, а сега се намираше на някакъв пуст и студен бряг. Скалите бяха точно пред него и от мястото му съвсем ясно се виждаше ешафодът, на който бяха обесили жената на пекаря.

Корбет си даваше сметка, че са го ударили по главата, но не можеше да си обясни какво прави на брега. Пък и защо сега? Тогава

една вълна се блъсна в кръста му. Кралският пратеник се взря в прииждащото море и с ужас осъзна какво става. Приливът настъпваше и то не бавно, а направо стремително и високите, гневни вълни се стоварваха върху брега с ярост, каквато Корбет не беше и сънувал. Кралският пратеник с мъка се изправи на крака и се запрепъва към пътеката, която водеше към върха на скалите. Разбушувалото се море го последва. Той обаче не можеше да тича по-бързо — краката му тежаха, а главата му се пръскаше от болка. В следващия момент Корбет се задави и се закашля, при което загуби равновесие и падна. Вълните веднага го заляха и леденото им докосване овладя за миг надигащата се у него паника.

Той се затича с всички сили. Беше си спомнил местните легенди и знаеше, че човекът, който го беше нападнал в Убежището, го е оставил на брега с надеждата, че хората ще го помислят за поредната жертва на непостоянното море. Корбет продължи да се препъва по пясъка. Вече едва си поемаше дъх, но скалната пътека като че ли си оставаше все толкова далеч. Мокрият му плащ беше станал ужасно тежък, така че той го свали, нави го около ръката си и поднови лудешкия си бяг. Вълните обаче бяха по-бързи от него и понякога му се налагаше да газии във вода до бедрата. Пътеката продължаваше да изглежда недостижима. После кралският пратеник чу тропот на конски копита и някой да го вика с пълно гърло. Ранулф! Верният му помощник беше дошъл да го спаси и го викаше. Корбет се опита да се качи на коня зад него, но една вълна го подхвана и го събори обратно на пясъка. Тогава Ранулф се наведе и го издърпа, при което издигнатата част на седлото болезнено се заби в гърдите и стомаха на Корбет. След това двамата препуснаха като вятъра, устремени право към пътеката между скалите. Когато стъпиха на нея, Ранулф слезе от коня и намести господаря си в седлото. После поведе животното нагоре по пътеката, подхлъзвайки се и ругаейки, и не спря, докато не стигнаха до брулените от вятъра буренаци на върха на скалата. Тогава Ранулф хвърли юздите и се строполи в тревата. Корбет пък се наведе от седлото и повърна. След известно време Ранулф безмълвно се изправи, нави юздите около китката си и бавно се отпрати към имението Мортлейк.

Гърни говореше с хората сив двора, а до него стоеше доктор Селдич. Двамата хвърлиха един поглед към подгизналия Корбет и

гневното лице на Ранулф, и побързаха да ги посрещнат.

— Какво се е случило?

— Някой се опита да убие сър Хю — сопна се Ранулф и се изравни с Гърни. — Удариха го по главата, а после са го захвърлили на брега, за да бъде отнесен от прилива. Чудя се, сър Саймън, какво ли щеше да пишеш на краля, ако този план беше успял... Може би, че господарят ми е станал жертва на злощастен инцидент?

Макар да беше бивш войник, Гърни пребледня, когато видя яростта в зелените очи на Ранулф, и отстъпи назад. Селдич пък се приближи и понечи да помогне на Корбет да слезе от седлото.

— Махни се оттук! — озъби му се Ранулф, а после огледа мъжете, които стояха на двора. — Чуйте ме всички! И ме чуйте добре! — извика той. — Ако господарят ми умре тук, аз, Ранулф-ат-Нюгейт, ще се върна! — изведнъж гласът му се сниши до шепот. — Ще се върна заедно с всеки боец, до който успея да се докопам, и ще нося заповед от краля! Повярвайте ми — посещението ми ще се помни дълго след като всички ние тук сме станали на прах!

След тези думи Ранулф сам свали Корбет от седлото, помогна му да стигне до стаята им и внимателно го положи върху леглото. Не след дълго на вратата почука лейди Алис, която носеше на кралския пратеник чаша кларет с подправки. Разбира се, след последните събития Ранулф нямаше как да не я накара първа да отпие от виното, при което тя му се усмихна кисело. После помощникът на Корбет също отпи една глътка и щом затвори вратата под носа на дамата, се върна при леглото на господаря си и натика чашата между устните му. Докато кралският пратеник спеше, Ранулф го съблече, изми го, сложи го в леглото и го покри със завивките. Когато приключи с всичко това, той заключи стаята, слезе в кухнята и нареди на слугите да затоплят няколко тухли, които да сложи в леглото на Корбет, както и да се заемат с приготвянето на пилешка каша и някои други ястия.

През останалата част от деня и по-голямата част от нощта Ранулф неотклонно се грижеше за господаря си — когато Корбет се събуди, той го нахрани, а когато заспа отново, превърза раната на главата му. Кралският пратеник беше ударен зле и бе изпаднал в безсъзнание, но всъщност повечето му травми бяха психически — едната бе свързана с шока от събуждането на брега, а другата — с

паническият му бяг в опит да се спаси от настъпващия прилив. На сутринта Корбет се събуди блед, но освежен.

— Още съм жив, Ранулф.

Помощникът му се ухили.

— Само това оставаше — да умреш сега, когато още дори не съм тръгнал да се изкачвам по хлъзгавата стълбица на служебната йерархия!

Ранулф тревожно се взря в господаря си. На него дължеше всичко. Всъщност в миговете, когато се замисляше по-сериозно, той се притесняваше за Корбет не по-малко от съпругата му Мейв и точно като нея все си го представяше как умира от ръката на някой наемен убиец. Щом се увери, че всичко с пострадалия е наред, помощникът му слезе на долния етаж, откъдето се върна с купа гъста супа и комат хляб. После остави Корбет да се нахрани. Сър Саймън и лейди Алис също се качиха в стаята на гостите си и смутено попитаха как е раненият. Кралският пратеник се държа любезно, но остана нащрек. Междувременно Малтоут се върна и побърза да разкаже на Ранулф за публичния дом в Бишопс Лин, както и за това, че Рохезия била пленила сърцето му. После обаче мрачното изражение на Ранулф му подсказа, че господарят им е бил в сериозна опасност. Щом си даде сметка за това, вестносецът се заразхожда напред-назад из стаята, пляскайки нервно с ръце и мърморейки си, че трябва веднага да се върнат в Лондон. Ранулф му изкреця да млъква и да си сяде на задника — в противен случай щял да го фрасне по главата с някой стол!

— Кой ти причини това, господарю? — попита Малтоут.

Корбет поклати глава и описа посещението си в Убежището.

— Спомням си само миризмата на парфюм и онова парче дърво, летящо към мен. Когато дойдох на себе си, вече лежах на брега. А ти как ме намери, Ранулф?

— Нали ме прати да обикалям крайбрежието, господарю. Не се ли сещаш?

Корбет затвори очи и отпусна глава върху възглавницата.

— Каж ми какво откри.

— Нищо особено — отвърна Ранулф. — На света едва ли има по-затънтено място от това, господарю. Но пък видях толкова чайки, че ще ми стигнат до края на живота...

— Попитах те какво откри — прекъсна го раздражено Корбет.

— Една малка лодка, изтеглена високо на брега — отвърна Ранулф. — И една песъчлива пътечка, водеща до върха на скалите. Последвах пътечката и установих, че е използвана — там определено става нещо, господарю. След това се върнах и огледах лодката. Не открих нищо подозрително освен едно. Лодката е здрава, но кърмата ѝ е изцапана с нещо, което прилича на кръв — той сви рамене. — Разбира се, може да е и нещо друго. После продължих да яздя покрай брега, но в един момент морето ми се видя доста застрашително, така че тръгнах да се връщам. Обзе ме страх, понеже ми се стори, че колкото по-бързо препускам, толкова по-бързо ме догонват вълните. Имах намерение да се изкача по пътеката, която води до Убежището — Ранулф направи гримаса, — и тогава те видях да тичаш по брега, господарю...

В този момент на вратата се почука и в стаята влезе Селдич.

— Сър Хю — заекна той, притискайки ръка към грамадното си шкембе, — мога ли да направя нещо за теб? — докторът размаха изцапаните си с мастило пръсти като някоя старица.

— Не, благодаря — отвърна Корбет, преди Ранулф да го е изпреварил. — Чувствам се добре.

Мастър Селдич излезе от стаята.

— Аз не бих му се доверил! — озъби се Ранулф, а после подуши въздуха. — Докторът използва някакъв парфюм, господарю. Лейди Алис също.

Кралският пратеник се взря във вратата и се ухили.

— Благодаря на Бога, че дойде!

Ранулф сви рамене.

— Като се замисля, господарю, струва ми се, че и без мен щеше да стигнеш до пътеката навреме. Дебелата ти глава ти е спасила живота. Убиецът, Господ да го поразил, изобщо не е предполагал, че ще дойдеш в съзнание.

Корбет подръпна някакъв измъкнал се от една завивка конец.

— Каквото и да казваш, Ранулф, истината е, че ако ти не беше дошъл, като нищо можеш да се удавя. Разбира се, лейди Мейв не бива да научава за това — кралският пратеник се загледа в пространството пред себе си. — Учих в Оксфорд, после станах кралски служител... Понякога се чувствам като паяк, който непрекъснато тъче паяжини или

пък унищожава онези, които другите тъкат. Въпреки това, признавам си, не разбирам човешката природа. Какво можеше да бъде постигнато с моята смърт? Каква полза би имало от овдовяването на Мейв и осиротяването на детето ми? Ако бях умрял, кралят сам щеше да дойде тук или пък щеше да изпрати някого другого и това щеше да продължи, докато въпросът не получи своето разрешение — той потри лице. — Може би трябва да се оттегля. Да заявя на Едуард, че ми стига толкова, и да се върна в имението си.

Ранулф се опита да скрие тревогата си и се вгледа в господаря си. В много отношения Корбет беше прав. Киселата физиономия действително беше отличен стратег, но в суматохата на живия живот не се справяше кой знае колко добре.

— Единственият резултат от оттеглянето ти, господарю — отвърна Ранулф бавно, — ще бъде, че повече убийци ще успеят да се измъкнат от правосъдието — той леко се усмихна. — В имението Лейтън може и да е тихо и спокойно, сър Хю, но същото важи и за гробищата.

Корбет внимателно опипа ранената си глава и потръпна.

— Има логика в думите ти, Ранулф — промърмори той.

— Когато човек изпадне в беда, господарю, той трябва да е не по-малко хитър и ловък от онези, които преследва.

Кралският пратеник се взря в помощника си.

— Какво имаш предвид, Ранулф?

— Да вземем за пример дебелия доктор. Или пък сър Саймън Гърни. Какво са направили те, когато са открили част от съкровището на крал Джон?

— Продали са го.

Ранулф приседна в края на леглото.

— А какво мислиш, че ще направят, ако открият останалото?

Корбет присви очи.

— Да не би да намекваш, че го търсят?

— Ами като се има предвид, че знаят тайната на съкровището, не мислиш ли, че биха искали да го намерят?

— Но ако наистина го намерят и не уведомят краля, това ще бъде престъпление и дори измяна!

— О, разбира се, че ще уведомят краля — отвърна Ранулф. — След което ще поискат полагащата им се по закон част. Колко беше?

Една четвърт? Естествено, сър Саймън, съпругата му и семейният им лекар може да са невинни като гълъбчета и да нямат нищо общо с тези убийства. От друга страна, може да са виновни като Каин — той мрачно се изсмя. — Така или иначе, никога няма да повярвам, че не търсят съкровището.

— Продължавай — прошепна Корбет.

Ранулф се обърна и стеснително се ухили по посока на Малтоут.

— Вестоносецът ти ми даде тази идея. Баща му е бил крепостен селянин в някакво имение, подобно на това. Ти, разбира се, знаеш, че практиката в тези имения е всичко да се записва, така че дори за последната дреболия може да има следа. Та се запитах: не е ли възможно дебелият ни доктор — с неговата любов към миналото — да е открил нещо за Алан от Блатото?

Кралският пратеник отметна завивките и внимателно се измъкна от леглото.

— Ще се обръсна и облека — заяви той, — след което искам Селдич да се качи тук.

Час по-късно, когато Корбет вече беше готов, Ранулф въведе доктора в стаята им. Тревогата на Селдич нарасна, когато видя кралският пратеник да го чака облечен.

— Ще говоря направо, мастър Селдич — започна Корбет. — Имам основания да смятам, че Алан от Блатото и дори може би Холкъм са живели в този край. Е, кажи ми, какво откри ти за тази безценна двойка?

Докторът се канеше да откаже да отговори, но в този момент кралският пратеник се наведе към него и го сграбчи за ръката.

— Искам цялата истина — прошепна той. — В противен случай ще конфискувам всички архивни документи, които се пазят в имението, и ако се наложи, ще ги проучвам с дни. Открия ли нещо, което не си ми казал, Господ ми е свидетел, че ще те накарам горко да съжаляваш — Корбет попипа темето си. — Вчера едва не ме убиха. Търпението ми е към своя край!

Селдич нервно размърда пръсти.

— Холкъм е стопанисвал някакъв чифлик край Бишопс Лин — отвърна той бавно, — а Алан е бил родом от този край. В архива не пише кой знае какво друго — докторът потропа с крака.

— Как си е изкарвал прехраната Алан? — попита Ранулф.

— Бил е управител на имението.

— Какво точно е правел? — намеси се Корбет.

— Ами обикалял е наоколо на кон и е събирал данъците от селяните. Освен това е разнасял съобщения и заповеди.

— Значи добре е познавал околността, така ли?

— О, да.

— Както и всички скривалища и потайни кътчета наоколо?

Селдич кимна.

— Има ли още нещо, което трябва да знам?

Докторът примигна с очи.

— Според един от документите на местния съд — отвърна той бавно — две години преди крал Джон да изгуби съкровището си в залива Уош, Алан бил обвинен, че се занимава с контрабанда.

Корбет изпъшка и скри лицето си в ръце, но не след дълго отново вдигна поглед.

— Друго?

Селдич поклати глава, така че кралският пратеник го освободи.

— Какво има, господарю? — попита разтревожено Ранулф, след като докторът затвори вратата след себе си.

— За Бога, Ранулф! Толкова ли не можеш да се сетиш сам? Алан от Блатото и Холкъм са планирали да откраднат богатствата на крал Джон! Решили са го набързо, след като Холкъм е разбрал, че ще бъде нает да преведе кервана със съкровището през залива Уош. Въпреки това им е провървяло. Холкъм е успял да открадне скъпоценните вещи и се е срещнал със съучастника си на някое усамотено място. После двамата са скрили по-голямата част от плячката си, но все пак са задържали някои неща, за да ги продадат — Корбет замълча, за да си подреди мислите. — Така или иначе, тогавашният господар на имението е заподозрял Холкъм и не се е отказал от преследването му, докато не го е заловил. После го разпитал, екзекутирал и заровил тялото му заедно с няколкото предмета от съкровището, намерени у него — той отново направи пауза и поглади масата с ръка. — Разбира се, всичко е трябвало да бъде потулено, но въпреки това из околността са тръгнали слухове. Тогава Алан от Блатото решил да избяга, като преди това скрил съкровището — Корбет хвърли един поглед към Ранулф. — Какво е направил след това?

— Опитал се е да напусне страната?

— Точно така. Като мнозина от този край Алан от Блатото също се е занимавал с контрабанда, но въпреки това заминаването му е било свързано с някои трудности. Той е трябвало да се скрие, да си подсигури разрешително за излизане от кралството и да премести съкровището, без никой да разбере. Всичко това е било много, много опасно, тъй като Алан е бил издирван от закона.

Ранулф сви рамене.

— А не може ли просто да е умрял?

Корбет поклати глава.

— Ами ако е оцелял и начинанието му е успяло? Ако е съумял да напусне страната заедно със съкровището и е заживял охолен живот нейде отвъд Рейн или в Южна Франция? Не разбираш ли, Ранулф, възможно е в момента да гоним вятъра!

— Но ако е така, защо са всички тези потайности? — възкликна Ранулф. — И как ще обясниш убийствата?

Корбет потри едната си буза.

— Не мога да ти отговоря на този въпрос. Единственото, което знам, е, че по следите на съкровището е тръгнал още някой. А може и да са цяла група хора — той въздъхна. — Те обаче също може да гонят вятъра — кралският пратеник взе едно парче пергамент. — Онова, което трябва да направим сега, е да открием някаква последователност в хаоса. С какво разполагаме? Букетче увехнали цветя, оставени под бесилката. Убитата съпруга на пекаря. Сердик Ликспитъл — обезглавен, а останките му — захвърлени на брега. Осквернените гробове и Мънк — убит в пустошта.

— Е, поне арестувахме водачите на Пастирите и открихме кой е виновен за смъртта на Марина — намеси се Малтоут.

Корбет ухапа нокътя на единия си палец.

— Да, така е — промърмори той, — но е възможно тези мръсници също да са търсили съкровището — кралският пратеник се върна при леглото си, легна отгоре му и се взря в облицования с дърво таван.

— Не бива да забравяме и светлините; онези странни сигнали, разменяни между сушата и морето — добави Ранулф.

— Не, не — прошепна Корбет и се обърна. — Имам обяснение за това, макар да е трудно за разбиране. Както и да е. Сега искам да ме оставите за малко.

И така, Ранулф и Малтоут слязоха в залата и шепнешком заобсъждаха странното настроение на господаря си. Колкото до Корбет — той прехапа устни и продължи да се взира в тавана. По някаква причина не можеше да спре да мисли за любовното послание, което му беше дал мелничарят Кълпепър: *Amor Haesitat, Amor Currit*. А нямаше ли и още нещо? Нещо, което беше видял, или нещо, за което беше мислил, докато беше тичал по брега? Кралският пратеник затвори очи. Какво му беше казал Ранулф за онази изтеглена на пясъка и старателно скрита лодка? В следващия момент Корбет си спомни логиката и се усмихна. В университета често им повтаряха тази аксиома: „Ако успееш да сведеш всички въпроси до един извод, то този извод трябва да е единственият приемлив. Достигнеш ли го, можеш да считаеш, че си открил истината.“

— Е, нека проверим — каза си кралският пратеник.

После той стана от леглото, грабна ботушите и плаща си и излезе от стаята, викайки с пълно гърло Ранулф и Малтоут.

И така, тримата взеха конете си от конюшната и препуснаха към Убежището. Когато пристигнаха, Малтоут остана отвън, за да се погрижи за животните, а Корбет и Ранулф влязоха в старата пивоварна. Щом се озоваха вътре, Ранулф подуши въздуха и каза:

— Усещам парфюма. Доста е силен и много прилича на онзи, който използва лейди Алис.

— Да — отвърна Корбет. — Усетих го точно преди да ме ударят по главата. Ела, нека ти покажа какво открих.

Кралският пратеник събра малко суха слама и поведе помощника си към мазето. Когато стигнаха до дъното на стълбището, той сложи сламата на пода, щракна с огнивото си и в момента, в който успя да изтръгне от него пламък, невярващо се взря в стената. Надписът и рисунката, които беше видял, бяха изчезнали.

— Някой ги е заличил с помощта на факла — промърмори Корбет, посочвайки към следите от изгоряло, след което описа на Ранулф какво е било изобразено на стената.

— Каквото и да е било — просъска Ранулф, — явно е било доста важно.

След това двамата с Корбет се върнаха в двора.

— Представете си... — заяви кралският пратеник, поглеждайки към чайките, които се носеха над главите им и гневно кряскаха, задето

ги бяха обезпокоили. — Представете си, че ние бяхме откраднали златото. Къде бихме го скрили?

— Не и на място като това — отвърна Ранулф.

— И защо не?

— Всяко място, посещавано от много хора, е опасно. Рано или късно някой късметлия или пък хитрец ще го намери.

— Но да го заровиш в пустошта също е опасно — рече Корбет. — Някой може да те види, докато го криеш, а и винаги съществува възможността да забравиш къде точно си го закопал — той се качи на коня си. — Както и да е. Сега имаме друга работа. Хайде, да вървим да ядосаме домина Сесили!

Естествено, игуменката на манастира „Кръст Господен“ не ги прие веднага — наложи се да поизчакат в едно преддверие, а когато най-сетне бяха поканени в стаята ѝ, тя ги посрещна с толкова фалшива усмивка, че на Ранулф чак му призля.

— С какво мога да ти помогна, сър Хю? — попита домина Сесили с престошена любезност. — Трябва да ти кажа, че новината за водачите на Пастирите наистина ме потресе. Такива ужасни хора!

— Да — рече Корбет, — мастър Джоузеф и Филип Нетлър дълги години са търгували с човешка плът, предназначена за пазарите на роби по целия свят — той се наклони напред. — Тази търговия, също както и контрабандата, е грях, нали така?

Игуменката примигна, а пухкавото ѝ лице пребледня.

— Да, грях е — продължи Корбет. — Освен това е престъпление. Също като укриването на данъци и незачитането на кралската власт. Така че, домина Сесили, ето как можеш да ми помогнеш — можеш да ми кажеш защо ти самата си контрабандистка.

Игуменката се подпря на писалището си, за да не падне.

— Какво значи това? — изфъфли тя, пръскайки слюнка.

В този момент на Ранулф му се дощя Малтоут да е с тях, вместо да пази конете в двора. Устата на домина Сесили се отвори, после отново се затвори.

— Сър Хю, нима ме обвиняваш, че се занимавам с контрабанда?

— Да, домина Сесили, точно това правя — отвърна Корбет, надявайки се да си е направил правилните изводи.

— И с какво търгувам незаконно, моля?

— О, да, не е лошо да се помолиш! — сопна се Корбет. — Помоли се кралят и епископът ти да бъдат милостиви към теб! — той се наклони напред. — Да, ти си контрабандистка. Притежаваш овце, имаш и стригални за тези овце. Когато слугите ти острижат овцете, вълната се сортира на бали, които коларите ти откарват до митницата в Бишопс Лин. Да кажем, че разполагаш с триста бали вълна. Двеста и петдесет от тях минават през митницата и се натоварват на някой кораб в Бишопс Лин. После — вероятно с вечерния прилив — корабът отплава от пристанището и се отправя към Фландрия. Вместо да прекоси Канала обаче, капитанът му пуска котва в открито море и изчаква да получи и останалите петдесет бали. Единственото, което не знам, е дали за целта от кораба пращат лодка до брега или пък от манастира пращат лодка до кораба. Важното, домина Сесили, е, че за тази допълнителна вълна ти получаваши пари в брой и не плащаш никакви налози. Разбира се, капитанът на кораба също прави добри пари по фламандските пристанища.

— Това е смехотворно! — възкликна игуменката.

— Не, това е истината. Ето че стигнахме и до смъртта на сестра Агнес. Тя е била ковчежничка на манастира и е обичала да се разхожда по скалите. Винаги е носела със себе си тояжка и фенер. Повечето хора са я смятали за странна, но истината е, че тя е подавала сигнали на корабите, превозващи вълната ви. Предполагам, че ако претърсим заливчето пред манастира, ще открием и малката лодка, която използвате за незаконната си търговия — Корбет стана и се приближи до някаква картина. — Една нощ обаче се случило нещастие — той се обърна и вдигна едната си ръка. — О, знам, станало е случайно — просто сестра Агнес вече е започвала да остарява, камъкът се е ронел, а пък вятърът е духал твърде силно... Все едно, ковчежничката се подхлъзнала и паднала от скалите — кралският пратеник погледна през рамо и се усмихна. — Сигурен съм, че вече ѝ търсиш заместничка, домина Сесили, и че само чакаш да си замина, за да подновиш контрабандната си дейност.

— Нямах никакви доказателства — озъби се игуменката.

— О, напротив, имам — излъга Корбет. — Поговорих си с един от капитаните, с които си работила, и той си призна всичко — кралският пратеник се върна при писалището на домина Сесили и се заигра с дръжката на камата си. — Може би не е лоша идея да

разпитам и някои от слугите ти, а? И по-точно онези, на които плащаш скъпо и прескъпо, за да карат лодката...

Домина Сесили, която очевидно не можеше да издържа повече на настоящите му въпроси, сведе глава и заподсмърча.

— Мадам? — каза тихо Корбет.

Игуменката вдигна мокрото си от сълзи лице.

— Винаги сме се занимавали с това — прошепна тя. — Пък и можеш ли да ни виниш, сър Хю? Таксите са толкова високи. Губим ужасно много пари, когато ги плащаме.

Кралският пратеник огледа богато обзаведената стая.

— Можете да правите икономии — промърмори той.

Домина Сесили се съвзе.

— Какво смяташ да правиш, сър Хю? Ще ни издадеш ли на краля?

— Може и да не го сторя — отвърна Корбет. — Но при две условия — той видя искрицата надежда в черните очи на игуменката.

— И какви са тези условия?

— Първо, незабавно да прекратиш контрабандата. И второ, да ми кажеш всичко, което знаеш за Алан от Блатото.

При тези думи домина Сесили така се разтресе от плач, че дори на Ранулф му дожаля за нея.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

— Мадам — попита Корбет, — защо се вълнуваш толкова заради някакъв си човек, умрял преди толкова много години?

Домина Сесили се изправи на крака, сграбчи връзката ключове, която висеше от колана ѝ, и се приближи до един голям сандък с железен обков. После го отвори, извади отвътре малък свитък пожълтял пергамент и го подаде на кралския пратеник.

— Прочети го, сър Хю. Това е откъс от хрониката на нашия манастир, която само действащата игуменка има право да вижда.

Корбет отнесе документа до прозореца, където светлината беше по-силна. Явно хрониката на манастира представляваше отделни свитъци, съшити в едно цяло. Откъсът, който той държеше в ръката си, беше внимателно изваден от това цяло, така че свободните краища на хрониката да могат да бъдат съшити отново, без да си личи, че нещо липсва.

Домина Сесили отиде до вратата.

— Ей сега ще се върна — каза тя. — Искам да ти покажа още нещо.

Корбет сви рамене и започна да чете, внимателно изучавайки синьо-зеленото мастило и превеждайки си бързо от латински.

— Споменава ли се нещо за Алан от Блатото? — попита Ранулф.

— Не.

— За какво тогава ни е този документ?

— Всъщност е доста полезен. Слушай. Свитъкът носи датата август 1217 година — почти година, след като крал Джон изгубил съкровището си в залива Уош. Та през този месец в манастира пристигнал някакъв беглец. Той успял да се добере до параклиса, вкопчил се в олтара и поискал убежище, каквото тогавашната игуменка му осигурила. Беглецът поискал храна и вода и настоял да остане в манастира полагащите му се по закон четирийсет дни. Слушай, Ранулф. Нататък става още по-интересно. По същото време сър Ричард Гърни също дошъл тук и потърсил някакъв беглец, който

бил считан за отговорен за изчезването на свещеник на име Джеймс. Игуменката обаче му казала, че не е чувала нищо за такъв престъпник — Корбет се приближи до масата и хвърли на нея парчето пергамент.

— Това ли е всичко? — извика Ранулф.

— Никак не е малко — рече господарят му. — Аз обаче съм сигурен, че домина Сесили може да ни каже още.

— Кой е този отец Джеймс? — попита Ранулф.

— Един Господ знае — отвърна мрачно Корбет.

— Но защо монахините са включили подобен документ в хрониката си? — настоя Ранулф. — И защо после са го махнали?

Господарят му го потупа по рамото.

— Добър въпрос, Ранулф. Предполагам, че между подслоняването на онзи беглец и посещението на пращадото на сър Саймън се е случило още нещо. Двете събития са били чинно записани, но онова, което ги свързва, е станало причина за премахването на този откъс от хрониката. Може би домина Сесили ще знае какво е свързващото събитие.

Игуменката най-после се върна, мушна се зад писалището си и измъкна изпод расото си някаква кадифена торбичка. После я развърза и извади оттам един златен потир, който мигом заблестя на светлината на свещите. Ранулф ахна от възхищение пред невероятната му красота.

— Чисто злато! — прошепна той и проследи с алчен поглед разкошната вещ, която игуменката подаде на Корбет. — Виж тези брилянти! — Ранулф посочи към скъпоценните камъни, които украсяваха ръба и столчето на потира.

Корбет претегли чашата в ръка.

— Прочетох ръкописа.

Домина Сесили седна и примирено въздъхна.

— Значи вече знаеш всичките ни тайни, сър Хю.

Кралският пратеник сложи потира обратно на масата.

— Така смятам. Мисля, че онзи беглец е бил Алан от Блатото. Монахините от „Кръст Господен“ са го познавали добре. В крайна сметка, той е бил управител на имението Мортлейк, така че сигурно често си е имал вземане — даване с манастира. Всъщност Алан дори може да е участвал в контрабандата, която — той изведнъж се засмя — явно е една от традиционните ви дейности. Както и да е, освен всичко друго Алан от Блатото е бил и крадец и двамата със съучастника му

Холкъм са оплячкосали кралското съкровище. Ако не е била бдителността на сър Ричард Гърни, са щели да се измъкнат незабелязано. Прадядото на сър Саймън обаче се намесил и Холкъм бил заловен и обесен. Колкото до Алан — той се превърнал в беглец — Корбет вдигна потира и се взря в него. — Този Алан от Блатото доста приличал на неверния пристойник от Евангелието^[1] и в крайна сметка попаднал в капана на собствената си алчност. Бягството по море с такова огромно богатство не било вариант — ако слухът за състоятелността му стигнел до знанието на който и да било капитан на кораб, Алан не можел да се надява да остане жив — кралският пратеник се взря в пребледнялата игуменка. — И така, Алан се укрил за кратко в Убежището, но примката бързо се затягала около врата му, така че му се наложило да си потърси друго скривалище.

— И дошъл тук, така ли?

— Точно така. Алан знаел, че има право на убежище, и не вярвал игуменката да му откаже — Корбет остави потира на масата. — Прав съм, нали?

Домина Сесили кимна.

— И така — продължи Корбет, — докато Алан се криел в манастира, двамата с тогавашната игуменка сключили таен договор. Алан сигурно е изтъкнал, че ако го заловят, ще трябва да признае пред властите за незаконните деяния на монахините. Разбира се, освен със заплахи си послужил и с подкуп. Бил откраднал този скъпоценен потир от съкровището на крал Джон и го предложил на игуменката като награда за това, че ще го скрие в манастира си — кралският пратеник погледна към домина Сесили. — Предполагам, че го ползвате по време на служба, нали?

— Да — промърмори игуменката. — Казваме, че ни е бил дарен.

— И така — продължи Корбет, — всичко минало по мед и масло. Манастирът опазил контрабандната си дейност в тайна и освен това придобил един много ценен потир. Колкото до Алан от Блатото — случилото се с него си остава загадка — кралският пратеник потри главата си, която още го болеше от удара предния ден, стана и се протегна. — Какво ли ще се случи, ако кралят разбере за всичко това, а? Нека ти кажа, домина Сесили. Едуард ще изпрати тук лорд Съри и ще му нареди да срине това място със земята, ако трябва, но да му намери съкровището на прадыдо му.

— Но този потир е единственото, което имаме! — простена домина Сесили.

— Как ли пък не! — промърмори Корбет. — Ами Алан от Блатото?

Лицето на игуменката помръкна.

— Човекът е мъртъв!

— О, убеден съм, че е мъртъв — кралският пратеник постави ръце на масата и се наведе напред. — Не разбираш ли, домина Сесили? Игуменката, която дала убежище на беглеца и приела потира, нямало как да пусне Алан да си тръгне жив оттук. Вместо това можела да го задържи и да се опита да измъкне от него още злато. Каж ми, домина Сесили, ти какво би направила, ако се сблъскаш с подобен проблем?

— Не знам — изпелтечи игуменката и се размърда в стола си. — Щях да бъда ужасена.

Корбет седна.

— Нека разгледаме въпроса от гледна точка на логиката — рече той. — Ти, разбира се, познаваш манастира по-добре от мен, нали така, домина Сесили? Каж ми — къде би скрила мъж сред едно изцяло женско общество?

Тя сви рамене.

— Вероятно щях да го смеся с работниците в стопанството ни.

Корбет се засмя.

— Едва ли. Първо, Алан от Блатото е бил добре познат в околността и, второ, тогавашната игуменка със сигурност би предпочела да го държи далеч от любопитни очи.

— Не знам тогава! — простена домина Сесили. — Бог ми е свидетел, сър Хю, наистина не знам!

Кралският пратеник долепи пръсти.

— Домина Сесили, манастирът ви все още ли има правото да дава убежище на бегълци?

Игуменката тежко преглътна.

— Говори де! — сопна се Корбет.

— Не, отказали сме се от него.

— Кога?

— През 1228 година.

Кралският пратеник се усмихна.

— А къде преди това сте настанявали онези, които са ви искали убежище?

Домина Сесили се изправи на крака.

— Сър Хю, мисля, че ще е най-добре да дойдеш с мен.

И така, Корбет и Ранулф последваха угрижената игуменка по разни коридори и покрай спалните помещения, докато накрая не стигнаха до параклиса. Когато се озоваха там, Корбет с удивление се взря в шеметно високия таван на нефа, широките трансепти и красиво резбованата олтарна преграда. После домина Сесили ги поведе към олтарната част, където подът беше покрит с пърбекски мрамор, а белият олтар блестеше на светлината на горящите свещи. Над олтара имаше високи прозорци с цветни стъкла, а от двете му страни стояха тронове от полирано дъбово дърво. В далечния край беше поставена изящно изработена статуя на Девата с Младенеца. Игуменката коленичи пред мъждукащия олтарен светилник.

— Вижте!

Корбет се взря в стената, към която му сочеше домина Сесили, и забеляза, че една малка част от нея, някъде на нивото на очите му, по някое време е била измазана с хоросан и грижливо белосана. Подобна, но много по-голяма кръпка, имаше и в долната част на стената.

— Какво е било това? — попита кралският пратеник.

— Килия за анахорет^[2] — отвърна игуменката. — Малка ниша в стената с нисък отвор, през който отшелничката да пропълзи, и отвор на нивото на очите, през който да гледа какво става навън. В ранните години от съществуването на манастира ни в килията винаги е живяла отшелничка. Там тя се молела и постела, а когато в църквата се отслужвала литургия, можела да участва, надничайки през отвора в стената. Останалите монахини ѝ оставяли хляб и вода пред вратата. С течение на годините обаче тази практика отмряла.

„О, сигурен съм в това“ — помисли си Корбет, взирайки се в пухкавото лице на игуменката, поръбената ѝ със златна нишка пребрадка и расото от чиста вълна.

— И какво се случило после?

— В килията престанали да живеят отшелнички, а по-късно в Хънстън започнали да нарушават закона — рече домина Сесили, изчервявайки се от неудобство.

„Поне още има срам“ — помисли си кралският пратеник.

— Манастирът е имал правото да дава убежище на бегълци в срок от четирийсет дни, след което престъпниците трябвало да бъдат предадени на властите — игуменката си пое дъх и се вгледа в стената. — Носят се разни слухове... — промърмори тя сякаш на себе си.

— Какви слухове? — попита Корбет.

— Че параклисът бил обитаван от духове. Аз самата никога не съм го харесвала.

— Хайде да изгоним тези духове тогава! — отвърна Корбет. — Ранулф, върви с игуменката и донесете чукове и длета. Да видим какво има в тази килия! Освен това, домина Сесили — искам засега никой да не узнава за това, така че на връщане заключи, моля те, параклиса!

И така, игуменката покорно се заклатушка към вратата, придружавана от Ранулф. Корбет пък се приближи до статуята на Девата и се взря в лицето ѝ; Младенецът в ръцете ѝ отвърна на погледа му с невинните Си очи.

— Мили Боже! — прошепна кралският пратеник. — Кой знае на какви гледки Си ставал и продължаваш да ставаш свидетел!

Той взе една лоена свещ от някаква малка ниша, запали я и я намести в желязната поставка пред статуята на Девата. После коленичи и се помоли скоро задачата му тук да приключи, за да може да се върне при Мейв и Елинор в Лондон.

Накрая Корбет се отпусна назад върху петите си и се наслади на покоя, който цареше в параклиса. В следващия момент обаче вратата се отвори и той се стресна. В нефа припряно влезе Ранулф с някаква кожена торба в ръката, последван от домина Сесили, която заключи и залости вратата. После Ранулф развърза торбата и извади оттам огромен чук с дълга дървена дръжка и масивна желязна глава. Корбет посочи на помощника си мазилката в долната част на стената.

— Започни оттам, Ранулф. Сигурен съм, че ще попаднеш на врата.

И така, помощникът му нави ръкави и с удоволствие се захвана за работа. Корбет и игуменката отстъпиха назад. Домина Сесили тихо простена, когато Ранулф заудря с грамадния чук по стената и в олтара се вдигна облак прах, примесен с парченца мазилка. Тогава Корбет, кашляйки и плюейки, нареди на помощника си да спре и огледа стената.

— Скоро ще я пробиеш — заключи той. — Продължавай!

Не след дълго целият параклис се изпълни с бял прах, а подът се покри с парчета мазилка, но Ранулф блъскаше ли, блъскаше по стената. Работата беше доста изтощителна, така че в един момент му се наложи да спре и да се подпре на чука, за да си отдъхне. По лицето му вече се стичаха вадички пот.

— Който и да е замазал вратата — той се прокашля, — направил го е набързо — Ранулф посочи към стената. — Сложил е два реда тухли, покрил ги е с хоросан и е белосал петното така, че да се слее с останалата част от стената.

Той се усмихна лукаво на вече ужасената игуменка и с радост възобнови работата си. Корбет покри устата и носа си с ръка и продължи да наблюдава постепенно увеличаващия се отвор, който явно щеше да се окаже около три стъпки висок и към две широк. Най-после Ранулф спря да блъска с чука и тримата се отдръпнаха, кашляйки и плюейки, след което зачакаха прахът да се слегне. Когато това стана, домина Сесили хвърли един поглед към повредената стена и се завайка. Корбет пък се приближи до олтара, взе две свещи, запали ги и даде едната на Ранулф.

— Хайде да видим какви тайни са скрити тук!

Двамата мъже се провряха в нишата и Корбет вдигна своята свещ. Отшелническата килия беше много хитро проектирана и на практика беше вградена между стените на параклиса. Кралският пратеник беше виждал подобни помещения в Уестминстърското абатство и в катедралата „Сейнт Пол“. Това тук беше около шест стъпки високо и малко над шест стъпки широко.

— Отворът, през който влязохме — промърмори Ранулф, — беше вратата. Прозорчето трябва да е някъде тук.

Корбет свали свещта си малко по-надолу и ахна. После приклепна и освети ъгъла на отшелническата килия, в който лежеше жълтеникав скелет. Отначало кралският пратеник реши, че по костите все още има остатъци от плът, но когато пропълзя по-наблизо, видя, че върху скелета има само куп дрипи и един опърпан кожен колан. Корбет изтръгна свещта от ръцете на Ранулф и я сложи на пода. В праха до скелета проблясваше малка кама със счупено острие. Кралският пратеник вдигна свещта си. Алан от Блатото (Корбет беше сигурен, че останките са негови) очевидно се беше опитал да си прокопае път през стената, но, както доказваше счупената кама, не беше постигнал

никакъв успех. Върху стената над скелета имаше рисунка, която много приличаше на онази от Убежището. Кралският пратеник старателно довърши огледа си — в килията нямаше други останки, а малката окъсана кесия, закачена за колана, беше празна.

— Бог да прости горкия нещастник! — прошепна той, а после изпълзя навън след Ранулф и подаде свещите на игуменката. — Намерихме Алан от Блатото — обяви Корбет. — Или поне онова, което е останало от него.

Преподобната игуменка беше преживяла достатъчно за една сутрин, така че ако Корбет не я беше подхванал, вероятно щеше да се строполи на пода. После кралският пратеник ѝ помогна да прекоси олтарната част и я настани в един от тронове.

— Какво да правя? — промълви тя. — Какво да правя? Сър Хю, какво е станало там?

— Подозирам — отвърна Корбет, сядайки в трона до нея, — че Алан от Блатото се е добрал до манастира и се е скрил в отшелническата килия. После се е договорил с тогавашната игуменка, предал ѝ е скъпоценния потир и ѝ е обещал да си мълчи за контрабандната дейност, която още тогава се е извършвала тук.

— В стената ли са го зазидали? — прекъсна го домина Сесили.

Корбет забеляза струйката пот, която се стече изпод пребрадката ѝ.

— Стените тук са доста дебели, така че лесно могат да заглушат всякакви стенания и викове — обясни той. — Алан обаче е бил упоен — вероятно с помощта на някакъв сънотворен лек или отровно питие. Щом е изпаднал в безсъзнание, вратата и прозорчето са били затворени — Корбет сви рамене, — а после тогавашната игуменка е наредила да ги зазидат. Вероятно всичко се е случило някоя нощ, в рамките на няколко часа, след което клетникът е бил забравен навеки.

— Но не е ли било възможно някой да забележи?

Корбет поклати глава.

— Когато за първи път дойдох в манастира, ти ми каза, че сградата е била завършена чак през 1220 година. Междувременно тук сигурно е имало скеле и наоколо вероятно са се навъртали доста строители. Опитай се да си представиш, домина Сесили. Алан от Блатото се е подслонил в отшелническата килия през някой късен следобед. После тогавашната игуменка му е донесла малко храна и

чаша упоено вино, заключила е вратата и веднага е наредила входът да бъде зазидан. Никой освен нея не е знаел, че вътре има човек. Алан от Блатото е дошъл в съзнание много, много часове по-късно и е направил отчаян опит да се измъкне, но без успех — кралският пратеник се взря в статуята на Девата. — Не твърдя, че нещата са се случили точно така, но смятам, че това е най-правдоподобната версия на случилото се.

Игуменката се изправи и сграбчи ръката на Корбет.

— За Бога, сър Хю, в ризницата има куп дълги сандъци, ракли и прочее! Не би ли могъл да изнесеш този скелет оттук? Моля те! Аз... ние не сме виновни за смъртта на горкия човек. Обещавам обаче редовно да се молим за душата му. Изобщо — ще изкупим греховете, които са били сторени!

Игуменката беше толкова развълнувана, че според Корбет бе само на една крачка от нов припадък.

— Може ли да те попитам още нещо, домина Сесили?

Игуменката кимна.

— Някой друг знае ли историята на беглеца?

Тя поклати глава.

— Не, никой. Хрониката стои скрита и не може да бъде четена от никой друг освен от настоящата игуменка. Колкото до потира — домина Сесили сви рамене, — сега той е част от нашето съкровище — тя докосна китката на Корбет; пръстите ѝ бяха леденостудени. — Но моля те, сър Хю — прошепна, — отърви ни от това ужасно нещо!

И така, Корбет и Ранулф извадиха скелета от отшелническата килия и го положиха в някакъв дълъг сандък, който откриха в ризницата. После запечатаха капака и предвождани от треперещата игуменка, изнесоха ковчега в пустото гробище. Ранулф откри кирка и лопата в някаква малка барака. С тяхна помощ беше изкопан плитък гроб, в който беше спуснат ковчега. Щом всичко приключи, домина Сесили тържествено обеща на Корбет, че когато настъпи подходящ момент, на мястото ще бъде издигнат кръст и за душата на Алан ще бъде отслужена заупокойна литургия.

— О, да, клетникът определено има нужда от заупокойна литургия! — прошепна Ранулф, докато двамата с господаря му вървяха обратно към конюшната.

— Чудя се... — заяви Корбет, спирайки наред крачка.

— За кое, господарю? За потира ли?

Кралският пратеник се ухили.

— Не, нека го задържат. Чудя се за свещеника, отец Джеймс, и връзката на Алан от Блатото с изчезването му.

Ранулф заби върха на ботуша си в земята.

— Не знам, но според мен тази история е по-дълбока, отколкото изглежда. А колкото до потира — аз пък мисля, че трябва да го конфискуваме.

Корбет тихо се изсмя.

— Това е потир, Ранулф, свещен съд. Тук му е мястото. Какво според теб ще направи Едуард с него? Най-много да го даде на граф Съри... Хайде, да вървим!

Двамата откриха Малтоут да се грее в ковачницата. Вестоносецът поиска да узнае защо спътниците му са се забавил и толкова, при което Ранулф поклати глава и притисна показалец до устните си — знак, че трябва да запазят мълчание, докато не си тръгнат.

Щом се озоваха сред пустошта, Корбет дръпна юздите на коня си и погледна назад към манастира.

— Нищо не е такова, каквото изглежда — промълви той. — Кой би предположил, че едно място, предназначено за молитви и богоугодни дела, може да крие такива ужасни тайни?

— Но ние извършихме някои богоугодни дела — добави Ранулф с усмивка. — Прогонихме един зъл дух, открихме истината и дадохме на онази арогантна жена урок, който няма да забрави, докато е жива!

После Корбет препусна напред, потънал в собствените си мисли, а Ранулф се изравни с Малтоут и му зашепна какво са научили в манастира „Кръст Господен“. Кралският пратеник обаче не пое по пътя, който водеше към имението, а свърна към скалите. Когато стигна до брега, където едва не беше изгубил живота си, той спря и се вгледа в прииждащите вълни. Скоро влажният вятър намокри лицето и косата му, но Корбет продължи да стои на едно място, разсъждавайки над всичко, което бе узнал.

— А сега накъде, господарю? — попита Ранулф. — Каква ще е следващата ни стъпка?

Кралският пратеник продължи да се взира в морските вълни.

— Господарю — настоя Ранулф, — приключихме ли? Да не би вече да знаеш къде е останалата част от съкровището?

Корбет обърна коня си и смигна на двамата си помощници.

— Съкровището е точно под носа ни — отвърна той загадъчно. — Било е там през цялото време. Сега обаче трябва да се върнем в имението Мортлейк. Хайде! Да вървим да заловим един убиец!

И Корбет пришпори коня си през пустошта, а после по пътеката, която вървеше покрай селото и отвеждаше до имението Мортлейк.

Щом се озова обратно там обаче, кралският пратеник изведнъж започна вбесяващо да се помайва. Първо се отби в кухнята да си хапне и да си пийне, а после пък се върна в стаята си. Там взе малко пемза, мастилница, перо и парче пергамент, и ожесточено започна да записва всичко, което знаеше. Отказа да отговори на въпросите на Ранулф. От време на време вдигаше поглед, взираше се в пространството и се потупваше с перото по бузата. В следващия момент възкликваше нещо и продължаваше да пише. Отклони се от работата си един-единствен път — за да накара Ранулф да му донесе ризата на мъртвия Сердик. Когато помощникът изпълни искането му, той разгледа дрехата, промърмори си нещо и се върна към писанията си. Естествено, Ранулф не за първи път виждаше господаря си такъв.

— Киселата физиономия отново е изпаднал в едно от своите настроения — прошепна той на Малтоут. — Залага мрежите си.

Когато Корбет най-после приключи, той стана и се протегна, опитвайки се да прогони болката от уморения си гръб.

— Ами сега, господарю? — попита го Ранулф. — Какво ще правим сега?

— Ти ще слезеш в залата и ще предадеш поздравите ми на сър Саймън. Кажи му, че бих искал да вечерям с него и съпругата му. Нека покани и онези, които присъстваха на първата ни вечеря в имението... както и един допълнителен гост.

— Кого?

— Пекаря Форбър — Корбет се приближи до масата и си наля половин чаша вино. — Освен това съобщи на сър Саймън, че утре си тръгваме. А сега ще подремна малко. Подготовката на сцената ще отнеме известно време. Ти само се увери, че сър Саймън ще изпълни исканията ми точно.

След тези думи кралският пратеник пресуши чашата си, легна в леглото си и заспа. Навън вече се беше стъмнило, когато Ранулф го събуди.

— Стана късно — прошепна помощникът му. — Вечерята ще започне до час. Най-добре да ставаш и да се приготвяш, господарю.

Корбет скочи от леглото, при което раната на главата му го заболя и го накара да потръпне.

— Въръжи се, Ранулф! — нареди той, след което бавно се приготви и заедно с двамата си помощници слезе в залата.

Голямата маса вече беше наредена, а сър Саймън и лейди Алис седяха в креслата си край камината. Щом видяха кралския пратеник, домакините го засипаха с въпроси — какво става; защо си тръгва толкова внезапно? — но Корбет не отвърна на нито един. Вместо това продължи да се взира в огъня, въртейки пръстена си.

— Тялото на Мънк беше ли изнесено от имението? — попита най-накрая той.

— Да — отзова се лейди Алис. — Занесоха го в енорийската църква. Утре отец Августин ще отслужи заупокойната литургия. Може би ще е най-добре да погребем Мънк тук.

— И аз така мисля — отвърна Корбет. — Клетникът нямаше семейство, а що се отнася до подобни неща, лорд Съри не е особено грижовен.

— Кога си заминаваш, Хю? — попита лейди Алис.

— Утре сутринта, надявам се — рече кралският пратеник, усмихвайки се под мустак. — Може би ще остана за заупокойната литургия на Мънк. Не знам още, ще се разбере с отец Августин. И той ще дойде тази вечер, нали?

— Разбира се. Пекарят Форбър също.

В този момент в залата припряно влезе Селдич, бърборейки за някакъв пациент от селото, за когото се било наложило да се погрижи. След доктора пристигна отец Августин, който изглеждаше доста ядосан от факта, че са го откъснали от онова, което нарече „тежки задължения“. Свещеникът отказа да седне на масата и вместо това застана до камината.

— В селото се носят какви ли не слухове — рече той. — Сър Саймън, предлагам да се отървеш от затворниците колкото се може по-скоро! Горкият съдебен пристав Робърт! — отец Августин гневно се

взря в Корбет. — Вече всички знаят истината. Трябваше да задържим момичето тук.

— Нямах властта да го сторя — отвърна кралският пратеник. — Пък и какво бъдеще имаше Бланш тук? Мълвата щеше да я убие — ако не физически, то със сигурност психически. И ти много добре знаеш това, отче.

Свещеникът понечи да възрази, но в този момент икономът обяви началото на вечерята. Гостите заеха местата си на масата. Атмосферата и без това беше напрегната, а когато в залата забързано влезе пекарят Форбър и се заизвинява, че е закъснял, стана още по-тежка.

Гърни показа на последния си гост къде да се настани, след което отец Августин благослови трапезата и ястията започнаха да пристигат. Домакините изглеждаха по-скоро объркани, отколкото уплашени. Кечпоул, който беше нахълтал в залата след благославянето на храната, седеше на мястото си с каменно лице. Селдич беше потаен, а Форбър — напрегнат и притеснен. Отец Августин очевидно все още не можеше да се примири с факта, че го бяха привикали в имението. Корбет пък се ровеше в чинията си, изпитвайки търпението на сър Саймън. Най-накрая домакинят не издържа, стовари винената си чаша върху масата и гневно се взря в кралския пратеник.

— Е, сър Хю, ще ни кажеш ли най-сетне защо повика всички ни тук?

— Той ли ни е повикал? — възкликна свещеникът. — Какво става тук?

— Реших, че ще ви е интересно да чуете онова, което имам да кажа — отвърна Корбет. — Първо, вече знам кой е отговорен за всички убийства, извършени в околността.

— Пастирите, нали? — измуча Форбър.

Корбет се усмихна мрачно и поклати глава.

— О, не — рече той. — Това е просто злонамерен слух — кралският пратеник се заигра с някаква троха върху масата. — Но по-важното е, че мисля, че открих изгубеното съкровище на крал Джон!

[1] От Лука свето Евангелие 16:1. — Бел.прев. ↑

[2] В християнския свят думата отшелник е еднозначна с анахорет, въпреки че в началото тези две понятия се свързвали с

мястото на обитаване на отшелника — анахоретът използвал килия в храм или в близост до човешко поселение, а отшелникът-пустинник се усамотявал далеч от цивилизацията. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

За известно време слушателите на Корбет останаха като вкаменени, с широко отворени очи и зяпнали уста. Пръв се окопити Селдич.

— Къде е?

— Ще ви кажа по-късно — отвърна кралският пратеник.

— Това е нелепо! — избухна Гърни.

— Къде е, Корбет? — повтори докторът. — Къде, за Бога, е това съкровище?

— Първо по-важните неща — рече кралският пратеник. — Лейди Алис, парфюмът ти?

— Какво за него, сър Хю? Какво общо има той с...

— Това, че го долових вчера, когато ме нападнаха в Убежището — отвърна Корбет. — Наистина чудесен парфюм — усмихна се той. — Парфюм, който винаги съм свързвал с теб.

— За Бога, Хю! — извика Гърни. — Да не би да намекваш, че те е нападнала съпругата ми?

— Не, сър Саймън. Просто казвам, че долових парфюма ѝ.

— Че каква е разликата? — избоботи Кечпоул откъм далечния край на масата.

Отец Августин, който седеше до господарката на имението, хвърли поглед към Корбет.

— Нима твърдиш, че лейди Алис е била в Убежището? — попита той.

Кралският пратеник ядно въздъхна.

— Лейди Алис, забелязвала ли си някога да се краде от парфюма ти?

— Разбира се, че не!

— Как го съхраняваш? — попита Корбет.

— Напоявам с благоуханието малки торбички от вълна, лен или кадифе. Накъде, за Бога, биеш, Хю?

— Някога давала ли си на някого от тези торбички? — настоя кралският пратеник.

В следващия момент лейди Алис си спомни и ръката ѝ полетя към устните ѝ.

— О, да, веднъж! Преди известно време посетих пекарната. Спомняш ли си, мастър Форбър? Съпругата ти ми се стори много бледа и унила и аз я съжалих. Горката жена! Бог да я прости! Та тогава се заговорих с нея и тя ми каза, че харесва парфюма ми. Аз, разбира се, веднага ѝ дадох няколко торбички, които тя прибра в кесията си.

И без това сивкавото лице на пекаря в момента беше смъртнобледо.

— Да, лейди Алис, помня този случай — изпелтечи той, след което гневно се взря в Корбет. — Но какво, за Бога, намекваш, сър?

— Нищо не намеквам — отвърна кралският пратеник. — Просто се опитвах да реша една малка загадка. Разбирате ли, този парфюм е бил носен от убиеца на мистрес Форбър. Нали така, отче?

Свещеникът, който изведнъж беше придобил много помрачен вид, се вкопчи в ръба на масата и прикова очите си в очите на Корбет.

— Какво искаш да кажеш, сър?

— Ще ви разкажа една история — рече кралският пратеник, — започнала много преди който и да е от нас да бъде роден. Имало едно време един крал, който се опитал да прекоси залива Уош заедно със съкровището си. Така се случило обаче, че водачът му — човек на име Холкъм — го предал и откраднал част от богатството. После избягал, канейки се да сподели незаконно придобитата си печалба със зет си, Алан от Блатото, тогавашен управител на имението Мортлейк. Та този Алан познавал околността като петте си пръста и знаел къде може да се скрие човек, кон и дори съкровище. Освен това бил контрабандист, така че му били известни и всички тайни начини за напускане на кралството. Нещо обаче се объркало и Холкъм бил заловен и екзекутиран, а останките му — погребани на скришно място — Корбет леко се усмихна към Гърни. — Така той никога нямало да може да издаде онова, което знаел.

— В крайна сметка Алан от Блатото също умрял, но не преди да предаде една вещ от съкровището на монахините от „Кръст Господен“ — обясни кралският пратеник, решавайки, че тази част от истината е достатъчна. — Не след дълго — продължи той — крал Джон се

споминал в Нюарк. Богатството му било изгубено, а двамата предатели си получили заслуженото. Минали години и постепенно съкровището и похитителите му се превърнали в легенда — Корбет замълча и погледна през масата към отец Августин. — Трябва да знаете, че Алан от Блатото бил местен, но Холкъм бил родом от Бишопс Лин. И така, преди Холкъм да бъде заловен, но след като вече бил откраднал съкровището, той посетил семейството си и се разприказвал. Така близките му узнали, че сродникът им е крадец и че сър Ричард Гърни е тръгнал по петите му, за да го накаже. После историите за дръзкия обир на кралското съкровище станали част от семейната история и започнали да се предават от поколение на поколение. Преди около четирийсет години в Бишопс Лин умрял последният син на семейство Холкъм. Останала обаче една дъщеря, която се омъжила за... — кралският пратеник прехапа долната си устна. — Отче Августин, кажи ми — как е фамилията ти?

— Норингам! — изфуча в отговор свещеникът.

Корбет отпи от виното си.

— Норингам — повтори той. — Е, значи дъщерята на Холкъм се е омъжила за някакъв човек на име Норингам. Предполагам, че той е починал млад и е оставил малко дете, което впоследствие се е превърнало в интелигентно момче. Колкото повече растяло това момче, толкова повече се увличало то по историите за дядо си, Джон Холкъм, и кралското съкровище. После момчето, наречено Августин, се превърнало в млад мъж, който решил да се посвети на Църквата. Вероятно първоначално е постъпил като помощник на свещеника в църквата „Сейнт Маргарет“ в Бишопс Лин, а после са го преместили в Суофам.

Корбет нямаше никакви доказателства, че нещата са се случили така, както ги описва, но мълчанието на отец Августин му подсказа, че е на прав път, и той уверено продължи:

— Докато младият свещеник служел в Бишопс Лин, той се влюбил в една вироглава девойка на име Амилия Кълпепър — кралският пратеник се обърна към пекаря. — Да, мастър Форбър, в бъдещата ти съпруга. После девойката забременяла, но детето починало малко след раждането. Трябва да знаете, че Амилия Форбър не е казала на никого за любимия си. Пък и защо да го прави? Вероятно още от самото начало ѝ е било ясно, че връзката им няма

бъдеще. Като свещеник той не е бил в състояние да наруши обета си и да се ожени за нея. А и тя не е можела да го посочи като свой прелъстител, без да извади на показ собствения си позор. Кой знае, може пък да е обичала този мъж до полуда и да не е искала да му причинява никакви неприятности — Корбет се взря в отец Августин и този път забеляза как очите му трепнаха.

— Сигурен ли си в това, което казваш, Хю? — прекъсна го Гърни. — Имаш ли доказателства?

— Аз имам — намеси се Селдич, чието пухкаво и обикновено весело лице сега беше помръкнало. — Когато отец Августин пристигна тук, той разбра, че се интересувам от история, и най-подробно ме разпита за Хънстън и имението. Първоначално реших, че свещеникът споделя любовта ми към старините, но след като му разказах всичко, което знам, той изгуби интерес.

— О, моите доказателства са доста по-солидни — рече Корбет. — Амилия била потайна жена, но веднъж все пак не могла да се сдържи и изрязала парче пергамент във формата на сърце. Нали разбирате, направила си един от онези любовни знаци, така популярни сред младите, в които се вписват инициалите на двамата влюбени. Естествено, за да запази тайната си, Амилия превърнала своя любовен знак в загадка. И така, тя скрила своите инициали в първите букви от думите *Amor Currit*, а тези на любимия си — в първите букви от думите *Amor Haesitat*. Това ще рече, че девойката посочила като свой любим Августин Холкъм. Да, отче, макар истинското ти име да е Августин Норингам, ти повече се гордееш с връзката си със семейство Холкъм. Родът на майка ти има по-интересна история, а може би и по-велика, и аз съм сигурен, че си разказал на Амилия всичко за нея — кралският пратеник отново погледна към свещеника. — Освен това любимата ти може би е смятала, че латинската фраза, в която е скрила инициалите ти, отговаря на отношението ти към нея.

Отец Августин сведе глава.

— Минало време — продължи Корбет — и ти си станал енорийски свещеник в Суофам. Това вече е било достатъчно близо до Хънстън и Мортлейк, така че да предприемеш нещо във връзка с легендите, с които си израснал. И така, през летните месеци ти си започнал да посещаваш манастира „Кръст Господен“, изпълнявайки ролята на капелан. Монахините там са се радвали на присъствието ти,

а пък старият отец Етълред определено е имал нужда от помощта ти. И ето че в един момент си осъзнал, че потирът, който използваш по време на литургия, е много стар и ценен, което пък ти е припомнило всички истории, които си чувал.

Свещеникът вдигна поглед и кралският пратеник видя, че погледът му прелива от злоба.

— Не мога да отрека, че умът ти сече, сър Хю — промърмори той, — но историята, която разказваш, е просто нелепа! Да не би да се каниш да заявиш, че аз съм убиецът на Амилия Форбър? Нима не помниш, че около бесилката не бяха открити никакви следи?

— Помня, разбира се — отвърна Корбет. — Но сега, ако не възразяваш, ще продължа с историята си. Та ти си бил свещеник в Суофам — оживен и богат град. Защо тогава ти е било да идваш в бедно рибарско селце като Хънстън? Да не би да си направил нещо лошо? Съмнявам се. Мисля, че си подал молба до епископа на Норич да те назначи в Хънстън и че той с радост е дал тази изолирана малка енория на човека, който толкова е държал да я поеме. И така, дошъл си в Хънстън. Разпитал си мастър Селдич. Сприятелил си се с домина Сесили и си научил от нея всичко, което си могъл. После най-подробно си разгледал църковния архив, търсейки някакви сведения за Холкъм или съучастника му, Алан от Блатото. Разбира се, разполагал си и със свои собствени сведения, почерпени от разказите на майка ти. Понякога си оставял цветя под бесилката, на която е бил обесен працядо ти — малък жест на уважение към онзи, от когото си очаквал да те направи много богат.

— О, да виждал съм тези дарове — намеси се Кечпоул. — Букетчета диви цветя, полагани под бесилката и заменяни, когато изгният — той смушка свещеника с пръст. — Да, сър Хю е прав. Започнаха да се появяват, когато ти дойде, и престанаха, когато пристигна мастър Мънк.

— Знаел си, че працядо ти е бил обесен — продължи Корбет, — но не и къде е било заровено тялото му. Чудел си се какво се е случило с него и със съучастника му, но най-много от всичко си искал да разбереш къде е заровено съкровището. И така, започнал си да претърсваш църковния двор, осквернявайки старите гробове, като си се надявал да откриеш в някой от тях ако не златото, то поне някаква следа. Разбира се, можел си да вършиш това съвсем необезпокоявано.

Та кому би хрумнало, че мародерът, вилнеец из църковното гробище, е самият енорийски свещеник? Пък и всеки странен инцидент спокойно е можел да бъде приписан на Пастирите.

— Естествено — рече Селдич, вирайки се ужасено в свещеника. — Тъкмо ти посъветва сър Саймън да даде Убежището на Пастирите! И пак ти каза на енорияшите си да се отнасят към тях добронамерено!

— Разбира се, че ще го стори.

Кралският пратеник напрегнато наблюдаваше отец Августин. Свещеникът беше скрил ръцете си под масата, беше избутал стола си назад и в момента се вираше в пространството, сякаш думите на Корбет не го вълнуваха особено.

— Отче!

Очите на свещеника трепнаха.

— Бил си търпелив, нали така? — продължи кралският пратеник. — Знаел си, че начинанието ти може да отнеме години, но от друга страна, не е имало какво да те спре. После обаче в селото е пристигнала Амилия Кълпепър — Корбет погледна към пекаря Форбър, който седеше малко по-нататък на масата и слушаше разказа му, слисан като всички останали.

— Кълна се, че не искам да те обидя, мастър Форбър — заяви кралският пратеник, — но един Господ знае защо Амилия се е съгласила да ти стане съпруга. Може да е била привлечена от теб или пък да е искала да избяга от злобата на съседите си в Бишопс Лин. А може и да е разбрала, че отец Августин е в Хънстън. Така или иначе, тя дошла тук.

— Но тя не го харесваше! — извика пекарят. — Твърдеше, че ходи на църква само по задължение!

— Явно Амилия Кълпепър е била забележителна жена — рече Корбет. — Отношението към отец Августин, което е демонстрирала публично, обаче е било само преструвка. Не си ли спомняш как самият ти ми каза, че съпругата ти е обичала да излиза на дълги разходки из пустошта? Сигурен съм, че в тези случаи се е виждала с отдавна изгубения си любим, отец Августин.

— Не мога да повярвам! — прошепна Форбър.

— Да, но е истина — каза му Корбет. — Любовниците трябва да са се срещали поне няколко пъти. Но дори самото присъствие на Амилия тук е било заплаха за всичко, за което свещеникът се е трудил.

В нощта на смъртта си Амилия е яхнала коня си и е препуснала към пустошта, за да се види с него. Отец Августин я е бил поканил на тази среща и междуременно се е бил подготвил за убийството ѝ. Спомнете си, че нощта е била тъмна, а навън е вилнеела буря. Преди това свещеникът е бил намазал бесилката с катран, за да я скрие от любопитни очи. Кажете ми, отче, с какво мажеш дървените кръстове в църковното гробище?

Свещеникът се усмихна лукаво, сякаш се наслаждаваше на някаква своя тайна.

— Със същия катран — отвърна Корбет вместо него, — който си използвал и за въжето — той замълча и се огледа.

Отец Августин спокойно се вираше в пространството пред себе си, карайки кралския пратеник да се чувства неспокоен. Останалите, включително Ранулф и Малтоут, седяха като деца, очакващи разказвача да довърши приказката си.

— Чакаме — рече тихо свещеникът.

— Да, както вероятно е чакала и Амилия — продължи кралският пратеник. — Предполагам, че през онази нощ си бил особено мил към нея. Всичко е било готово. Намазал си въжето с катран по-рано през деня, а с помощта на клонки си заличил и всяка следа от присъствието си при ешафода. После си се отправил към мястото на срещата си с Амилия — Корбет се взря в отец Августин. — Отишъл си пеша и си се качил на нейния кон. На Амилия сигурно ѝ е харесало да седи на седлото пред теб — двама любовници, яздеци в нощта. В крайна сметка си я завел на мястото, където е бил убит прадыдо ти. Разбира се, Амилия е знаела всички легенди — той хвърли един поглед към пекаря. — Оттам и странната забележка, която покойната ти съпруга е направила пред теб, мастър Форбър — за това, че Хънстън можел да се окаже много по-богат, отколкото си представяш.

Пекарят покри лицето си с ръце, а Корбет се обърна към свещеника и продължи:

— Един Господ знае какво се е случило след това. Може би си зашепнал гальовни думи в ухото на Амилия? На нея вероятно и през ум не ѝ е минавало да се пази, била е очарована от онова, което е чувала. Тогава ти си сграбчил люлеещото се въже, нахлузил си примката на врата ѝ и си пришпорил коня. Било е съвсем лесно —

кралският пратеник се обърна към Селдич. — Вратът на Амилия беше счупен, нали?

— Да — отвърна докторът. — Главата ѝ беше клюмнала. Вратът ѝ сигурно се е счупил като съчка!

— Амилия може и да се е борила — продължи Корбет, опитвайки се да не се разсейва от хлипането на Форбър, — но всичко е свършило за секунди. Примката се е затегнала около врата ѝ, конят, на който е седяла, се е отместил и тя е увиснала на въжето... — той си пое дълбоко дъх. — Тогава ти, отче, си претърсил кесията ѝ, но не си намерил вътре нищо освен няколко напоени с парфюм торбички. Прибрал си ги. След това си препуснал към селото и в покрайнините му си се натъкнал на минувачи. Те видели коня на пекаря и някаква увита в плащ фигура, яздеца странично, и решили, че това е Амилия Форбър. Всички знаем, че църквата е в края на селото... — Корбет замълча и се опита да улови погледа на Ранулф.

Отец Августин вече изобщо не криеше злобата си. От кроткия енорийски свещеник нямаше и следа. „Дали няма нож?“ — запита се кралският пратеник, спомняйки си за Дьо Лус, каноникът от „Сейнт Пол“, който го беше ранил и му беше оставил белега, който все още носеше.

— В края на селото — продължи Корбет, ставайки от масата — си изоставил коня и си се шумгнал в църквата — той тръгна към свещеника, но вече беше твърде късно.

Изведнъж отец Августин скочи на крака и преди кралският пратеник да успее да извика, преодоля няколкото крачки, които го разделяха от лейди Алис.

— Върни се на мястото си, отче! — нареди Корбет.

— Върни се на мястото си! Върни се на мястото си! — повтори иронично свещеникът, а после сведе глава, забивайки брадичка в гърдите си.

В това време Кечпоул се окопоти и се накани да стане, но отец Августин измъкна ръка изпод наметалото си и допря острието на камата си до гърлото на лейди Алис.

— Не мърдай, милейди! — прошепна свещеникът.

— Не ставай глупак! — изкрещя Корбет.

— Не ставай глупак! — продължи да му се подиграва отец Августин. — Ама че си тъп, чиновнико! А колкото до вярното ти псе

— той кимна по посока на Ранулф, — можеш да му кажеш да си сложи ръцете на масата. Хайде!

Свещеникът заби върха на камата си в шията на лейди Алис и по нея се процеди тънка струйка кръв. Господарката на имението простена. После се опита да се освободи, но отец Августин я държеше здраво.

— Внимавай, Ранулф! — извика Корбет. — Ще я убие, без да му мигне окото!

— И още как! — обади се свещеникът, а очите му се стрелнаха наоколо като очите на хванато в капан животно. — Не разбираш, Хю. Никой от вас не разбира! Съкровището ми принадлежи. То ме обсеби още от първия ден, в който чух за него. Разбира се, отначало си мислех, че мога да го забравя. Станах свещеник — отец Августин се почука по главата, — но гласовете на предците ми продължиха да ми говорят. Кълна се, че се опитах да го забравя.

Ранулф направи крачка напред, но свещеникът заби камата си още по-надълбоко в плътта на лейди Алис.

— За Бога, човече! — просъска Гърни, мятайки гневни погледи към помощника на Корбет.

Кралският пратеник отчаяно се взря в лицето на лейди Алис. Господарката на имението беше пребледняла от страх и изглеждаше на път да припадне. Камата на отец Августин се помести към гръкляна ѝ, оставяйки след себе си червена следа, а там, където гърлото ѝ беше порязано — и едно малко мехурче кръв. Свещеникът заговори сякаш на себе си.

— Опитах се — промълви той. — Наистина се опитах да заглуша гласовете. Мислех си, че любовта на жена може да помогне, но тя ме предаде — забременя — отец Августин вдигна глава и се озъби. — Тъпата кучка искаше да се откажа от духовния си сан — той впери очи в горкия пекар. — Чудесно стана, че се омъжи за теб!

— Аз я обичах — прошепна Форбър. — Ах, ти, проклетнико! Аз наистина я обичах!

Корбет върна пекаря обратно в стола му и едва доловимо поклати глава по посока на Ранулф и Кечпоул, които напрегнато очакваха сигнала му. Свещеникът погледна към Селдич, но треперещото и оросено от капчици пот лице на доктора подсказваше, че той не е боец.

— Остави жената на мира! — примоли се Корбет.

— О, ще го сторя! — усмихна се отец Августин. — Ще отидем заедно, Корбет! Може би пък заслужаваш да получиш част от съкровището... Сигурно и ти като мен вече знаеш къде се намира то, но аз го открих пръв! — гласът на свещеника прозвуча като гласа на някое разглезено дете. — Да, пръв го открих! Ах, тези глупави, дебели монахини! Един ден, по време на служба, както си стоях в олтара, изведнъж видях потира от съкровището на крал Джон! — той вperi ококорените си очи в Корбет, сякаш чакаше одобрението му. — Тогава разбрах, че гласовете са били прави. Господ ми показваше — разбира се, по свой собствен начин — че съкровището наистина ми принадлежи. Ръцете ме засърбяха за онзи потир. И така, аз започнах да претърсвам гробовете, Убежището... После обаче пристигна онова копеле Мънк! О, той си мислеше, че е много умен, но аз повече се боях от помощника му. Да, Сердик беше по-опасен, защото беше ходил на литургия в манастира и беше видял потира...

Лейди Алис вече се беше вцепенила от страх, очите ѝ се бяха оцъклили, а лицето ѝ се беше превърнало в напрегната маска.

— Пусни жената, моля те! — примоли се отново Корбет.

— Ей сегичка приключвам и се махам — увери го отец Августин. — Нали разбираш, сър Хю, Сердик видя потира и се разприказва като някое хлапе. Искаше да зарадва господаря си, така че дойде да се срещне с мен и поиска да му разкажа повече за скъпоценната вещ. После гласовете ми наредиха да го заколя и аз го сторих. Клъц! — свещеникът прокара пръст по гърлото си. — Какво последва според теб, а, чиновнико?

— Предполагам, че си натоварил тялото на някой кон и си го закарал до някое малко заливче. После си го преместил в някоя лодка и си го превозил до брега под Хънстън. Накрая си отсякъл главата и си я побил на кол, а тялото си захвърлил на пясъка, точно над горната граница на прилива. Така си можел да бъдеш сигурен, че вълните ще отмият отпечатъците от стъпките ти, както и всяка следа, че на брега е спирала лодка.

Отец Августин кимна.

— Блестящо хрумване — промърмори той. — Наистина побих главата на онзи кол. Смятах, че така ще накарам селяните да обвинят Пастирите. После се качих в лодката и се отдалечих от брега, наблюдавайки как прииждащите вълни оглаждат пясъка и премахват

всички следи от присъствието ми, но без да мокрят тялото на Сердик — той вдигна свободната си ръка и посочи към Корбет. — Ти също трябваше да умреш на онзи бряг. Чух как ти се присмива онзи разбойник, мастър Джоузеф, но чух и какво те посъветва и те проследих до Убежището. Аз взех парфюма на Амилия — той примигна. — Но да не губим повече време! Хайде, сър Хю, ела! Побързо! Скоро ще пусна тази кучка на свобода!

Кралският пратеник заобиколи масата и внимателно стисна Ранулф за раменете — знак, че помощникът му трябва да остане на мястото си. Свещеникът обаче не пропусна това движение.

— Стани! — нареди той.

Ранулф се изправи на крака.

— Арбалета, моля!

Ранулф погледна към Корбет, който му кимна.

— Остави го на масата! — кресна отец Августин. —

Внимателно!

Ранулф се подчини.

— И стрелите също! Хайде де, знам, че имаш повече от една!

Ранулф остави двете къси стрели за арбалет на масата.

— Умно момче! А сега вдигни стрелите и ги хвърли надалеч!

Ранулф изпълни заповедта.

В следващия момент лейди Алис простена и едва не се строполи в безсъзнание, при което свещеникът я сграбчи за ръката и нареди на Корбет да се приближи.

— Хвани я за другата ръка! — кресна той.

Кралският пратеник се подчини и двамата с отец Августин, който все още държеше камата си притисната до гърлото на лейди Алис, запристъпваха назад, влачейки полуприпадналата жена през залата. През цялото време свещеникът ругаеше останалите, предупреждавайки ги да останат по местата си. Корбет се опита да потисне паниката си и да устои на желанието си да направи нещо глупаво, като например да се опита да изтръгне господарката на имението от ръцете на похитителя ѝ. Камата все още беше забита в плътта ѝ, а кралският пратеник знаеше, че свещеникът е достатъчно луд и озлобен, за да я убие, без да му мигне окото.

Когато двамата мъже и пленничката стигнаха до вратата на залата, групата слуги, които дремеха в коридора, изведнъж скочиха на

крака и с ужас се възряха в зловещата процесия. После отец Августин им нареди да влязат в залата и те хукнаха натам като уплашени дечурлига. Тогава свещеникът придърпа лейди Алис към себе си, обхващайки врата ѝ с горната част на ръката си, и притисна камата си под брадичката ѝ.

— Залости вратата! — изкрещя той.

Корбет затвори двете грамадни крила на вратата и спусна дългата греда в железните жлебове. Когато се обърна, отец Августин вече беше продължил надолу по коридора.

— Какво си мислиш, че ще стане, за Бога? — просъска кралският пратеник. — Гърни ще тръгне по петите ти, веднага щом му се удаде възможност, а ако ли не, то аз със сигурност ще го сторя!

Свещеникът не му обърна внимание.

— Прадядо ми е оцелял цяла година! — кресна той. — А Алан от Блатото така и не е бил заловен!

— Как уби Мънк? — попита Корбет.

— О, много лесно. Той ми каза, че е разглеждал дрехите на Сердик — свещеникът се ухили. — Също като теб. Е, сър Хю, кажи ми — какво откри ти?

— Восък от свещ.

— Да, Мънк открил абсолютно същото. Аз, разбира се, отрекох да имам нещо общо с това и обвиних онези кучки от манастира. Мънк ми повярва и забърза натам, убеден, че монахините са виновни. Бях му казал, че и аз, и Сердик сме имали съмнения относно незаконната им дейност и потира. Когато Мънк излезе от манастира, аз го причаках в сенките. Беше лесно. Стрелях с арбалет и го улучих право в гърдите. Той, разбира се, падна, но аз го върнах обратно на коня му. После напъхах ботушите му в стремената и закопчах колана му около издигнатата част на седлото, за да го задържа прав. Накрая смушках коня с камата си и той бясно препусна през селото. Животното беше успяло да стигне доста далеч, преди мъртвият му господар да падне от гърба му. А кой би повярвал, че когато е минал през Хънстън, Мънк вече е бил мъртъв? Никой освен теб, разбира се!

Корбет забеляза движението зад свещеника.

— Да — рече той. — Аз също видях петната от восък по дрехите на Сердик, както и синината върху корема на Мънк, която явно се е

била получила от седлото. Освен това забелязах, че коланът му е доста нагънат и напукан.

— Трябваше да те убия! — просъска отец Августин и продължи да влачи по коридора лейди Алис, която вече беше изпаднала в безсъзнание.

— Проявил си голяма съобразителност — похвали го Корбет, надявайки се да го разсее. — Предполагам, че си казал на Мънк да отиде в манастира, но си го посъветвал да не споделя съмненията си с домина Сесили.

— О, да — ухили се свещеникът. — Разбира се, след като посетеше онази тлъста кучка, Мънк щеше да научи, че Сердик е бил при мен — той придърпа лейди Алис по-близо до себе си.

— Ти обаче нямаш нищо общо с Мънк. Разбрах, че си от онези, които преследват целта си докрай, още щом те видях. Затова, когато чух, че ще ходиш в Бишопс Лин, побързах да завъртя пътепоказателя. Ти и спътниците ти нямаше да сте първите, удавили се в някакво си забравено от Бога норфъкско блато.

— Тъкмо тогава се замислих за смъртта на Мънк — рече Корбет. — За да ме издърпа от онова блато, Малтоут ми хвърли едно въже, което да завържа около врата на коня си. За да не удуша животното, аз разширих примката и я надянах на седлото — той пристъпи крачка напред, наблюдавайки сянката зад свещеника. — Всъщност има още доста неща, за които да ти благодаря, отче Августин. В крайна сметка, ако не бях тичал по онзи бряг, за да се спася от настъпващия прилив, едва ли щях да видя черепа в скалите.

— О, значи си го видял? — изгледа го изненадано свещеникът.

— Да, а ти откъде знаеш за него?

— Това си е моя тайна — просъска отец Августин, а после вдигна ръка и се потупа по главата. — Всичко е тук. Запометих резултатите от проучванията си и после унищожих всички следи.

След тези думи той отново тръгна назад, влачейки лейди Алис след себе си.

— Къде я водиш? — попита Корбет.

— О, никъде. Ще ти задам един въпрос, а после ще убия и двама ви. Кажете ми — какво знаеш за съкровището, за черепа и за триъгълника? Искам да разбера дали предположенията ни си съвпадат!

— Първо погледни зад себе си!

Отец Августин се ухили.

— Не ставай глупав!

— Много добре тогава — отвърна рязко Корбет. — Убий го!

Усмивката на свещеника помръкна и той понечи да се обърне. В същия момент Ранулф стреля с арбалета си. Стрелата се заби в черепа на отец Августин, точно над дясното му ухо. Свещеникът залитна напред и камата се изплъзна от пръстите му. Корбет се завтече към него, изблъска го встрани и изтръгна лейди Алис от разхлабената му хватка. За миг по лицето на отец Августин се изписа безкрайно учудване. После той се закашля и от ъгълчето на устата му се процеди кървава струйка. Свещеникът въздъхна, след което се строполи на пода. Корбет внимателно положи лейди Алис върху седалката в една прозоречна ниша. После провери дали господарката на имението има пулс; лицето и ръцете ѝ бяха леденостудени. В следващия момент Ранулф се приближи с побеляло от гняв лице, хвана отец Августин за косата и издърпа главата му назад. В ръката му проблесна кама.

— Остави го! — нареди Корбет. — Кучият син е мъртъв. Отвори вратата и извикай сър Саймън!

Ранулф пусна главата на свещеника, прибра камата си в ножницата и изпълни нареждането на господаря си. През следващия час в имението цареше пълен хаос. Лейди Алис беше поверена на грижите на Селдич, макар че докторът също се нуждаеше от успокоение, което си осигуряваше, наливайки се с вино. Кечпоул беше изпратен в дома на отец Августин, за да го претърси. Гърни нареди на слугите си да махнат трупа от коридора, а после се настани пред камината в залата.

— Не трябваше да го водиш тук — рече той, взирайки се мрачно в Корбет. — За Бога, човече, защо просто не го арестува?

Кралският пратеник погледна през рамо към Ранулф, който надзираваше слугите.

— Какво друго можех да сторя, сър Саймън? — попита той, настанявайки се до господаря на имението. — Да се изправя срещу него в собствената му църква? Един Господ знае какви оръжия са скрити там. Ако бях постъпил така, вече можеше да ме е убил като Сердик или пък като Мънк.

Корбет описа на Гърни как отец Августин е убил Мънк. Господарят на имението подсвирна от изненада.

— И всичко това заради съкровището?

— Не можеш да го съдиш — отвърна кралският пратеник.

— В крайна сметка ти самият търсеше съкровището. А как би се чувствал, ако смяташе, че прадыдо ти го е спечелил, проливайки кръвта си, и то ти принадлежи по право?

— Но той беше свещеник!

— Беше луд. Дори накрая единственото, за което можеше да мисли, беше съкровището. Не би могъл да избяга от мечтата си, също както затворник не може да избяга от дълбоко подземие.

— Смяташ ли, че е знаел за Пастирите? — попита Гърни.

— Възможно е. Разчитал е, че хората ще хвърлят вината върху тях и ги е използвал като прикритие за собствените си мерзости. Тъкмо затова е обезобразил тялото на Сердик — за да обвинят тях, ако си спомнят за безчинствата на Пастирите по други места — Корбет замълча, понеже в този момент към тях се присъедини преbledнелият от ужас Селдич.

— Лейди Алис си почива. Дадох ѝ приспивателно — докторът поклати глава. — Ако помощникът ти Ранулф не се беше намесил...

Кралският пратеник се взря в пламъците на огъня и се заслуша в дребнавия спор, който водеха Ранулф и Малтоут.

— Няма стая — рече той, — от която Ранулф да не може да излезе.

— Измъкна се през прозореца като котка — промърмори Гърни. — В единия момент си седеше кротко, а в следващия вече беше грабнал арбалета и стрелите — господарят на имението въздъхна. — Хю, наистина ли знаеш къде е съкровището?

— О, да — отвърна Корбет — и утре сутрин, по зазоряване, ще покажа и на теб.

В този момент към тях се присъедини пекарят Форбър, който беше така дълбоко разтърсен от собствената си скръб, че въобще не се беше впечатлил от разкритията около отец Августин. Той сграбчи ръката на Корбет.

— Благодаря ти, сър Хю! — промълви той, а очите му се напълниха със сълзи. — Моля те, кажи ми — сигурен ли си, че Амилия не е страдала дълго?

Кралският пратеник избегна погледа му.

— Така мисля.

— Само ако ми беше казала!

Корбет извърна очи и пекарят излезе от залата, продължавайки да си повтаря все същата фраза.

— Не е ли странно? — прошепна Корбет. — Амилия е обичала, но не е познавала истински човека, комуто е дарила любовта си...

— Каква е ролята на монахините от „Кръст Господен“ във всичко това? — попита раздражено Гърни.

— Това е въпрос, който смятам, че трябва да разрешите заедно с игуменката на манастира, сър Саймън.

— Ами съкровището? — настоя господарят на имението. — Казваш, че е някъде наблизно?

— Така мисля — отвърна кралският пратеник. — Подозирам, че отец Августин е знаел точното му местоположение. Така или иначе, трябва да изчакаме до отлива сутринта. Онова, което все още ме безпокои, е как Алан от Блатото е успял да скрие всичко сам — Корбет притисна устните си с ръка и се взря в пламъците. — Това е едната останала загадка. Другата е откъде свещеникът е черпел сведения. Мънк е научил истината от кралския архив, а аз — от изповедта на прадядо ти. Откъде обаче я е узнал отец Августин?

Кралският пратеник се облегна в стола си. След известно време Ранулф и Малтоут му съобщиха, че се връщат в стаята си, но той почти не им обърна внимание.

— Откога съществува Хънстън, сър Саймън? — попита накрая Корбет.

— От незапомнени времена.

— Убийството също! — отвърна кралският пратеник. — И аз подозирам, че ни предстои да разкрием още едно!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

След изгрев-слънце всички се събраха в студената зала недоспали и изтормозени от неспокойната нощ, която бяха прекарали. Гърни им събщи, че лейди Алис се възстановява. После мъжете закусиха и изслушаха Кечпоул, който им описа посещението си в дома на свещеника.

— Не открих кой знае какво — рече той. — Дрехи, малко вещи, въобще нищо особено — Кечпоул бръкна в торбата си, измъкна оттам парче пергамент и срамежливо погледна към Корбет. — Мога малко да чета. Повечето книжа на отца представляваха най-обикновени сметки, но намерих и това.

Корбет взе парчето пергамент и го изглади. Документът определено приличаше на онези, които беше видял сред вещите на Мънк, и съдържаха карти на околността — някои груби, а други доста прецизни — както и кодиран текст, състоящ се от множество съкращения и въпросителни. Изобщо нищо забележително освен името Яков, което се срещаше на няколко пъти. На едно място пък пишеше „отец Яков“.

— А! — промърмори Корбет. — Отец Джеймс^[1]! — той хвърли един поглед към Ранулф. — Научихме за него в манастира, нали помниш?

— Мисля, че... — възкликна Селдич.

— Какво? — попита тихо кралският пратеник.

— Аз също съм чувал за отец Джеймс — призна си докторът и се отдалечи, клатейки глава.

Не след дълго Селдич се върна запъхтян заедно с един малък веленов свитък, привързан с ивица избеляла коприна. Докторът разви свитъка и го подаде на Корбет.

— Прочети го внимателно — каза той. — Това е списък на семейните книжа, съставен от пращадото на сър Саймън през януари 1218 година.

Кралският пратеник се зачете в избледнелия документ и не след дълго попадна на една доста дълга записка — жалба до епископа на Норич, в която се твърдеше, че „откакто е изчезнал отец Джеймс“ епархията не е предложила свещеник за църквата в Хънстън.

Корбет вдигна поглед.

— Изчезване ли? — той потри бузата си с пръсти. — Не, не мисля. Всъщност смятам, че това е последното убийство, което трябва да разкрием — кралският пратеник остави парчето пергамент на масата. — Разбирате ли, ако Алан от Блатото е скрил своята част от съкровището там, където си мисля, че я е скрил, той определено е имал нужда от съучастник. Някой, който да му помогне при пренасянето на скъпоценните вещи до скривалището им. Някой, който не е будел подозрения — Корбет вяло се усмихна на сър Саймън. — И в онзи случай това отново се е оказал енорийският свещеник — отец Джеймс — той потупа документа. — Това е поредната причина, поради която отец Августин е дошъл в Хънстън. Той вероятно е знаел за отец Джеймс. После е видял потира в манастира и се е зачудил дали пък в селската църква не са скрити още такива скъпоценности. Обзалагам се, че е преровил къщата на свещеника от мазето до тавана, и, разбира се, това е била още една причина да разкопае гробовете. Може да е търсил скривалища или пък някакъв документ, написан от отец Джеймс.

— Хитър ход — рече сър Саймън. — Един гроб със сигурност може да крие много тайни.

— Съгласен съм — отвърна Корбет. — Отец Августин вероятно е размишлявал над всички тези възможности. Провел е свое собствено разследване и е открил, че отец Джеймс е изчезнал горе-долу по същото време, по което Алан се е превърнал в беглец, а Холкъм е бил екзекутиран. Разбира се, осъзнал е, че това е нещо повече от обикновено съвпадение, и дяволът отново се е настанил в Хънстън. Отец Августин вероятно много пъти се е молил ключът към загадката да се крие в малката енорийска църква или пък в двора ѝ — кралският пратеник се взря в присъстващите. — Представете ли си яростта му от това, че съкровището все му се е изплъзвало? След появата на Амилия Форбър пък направо е полудял, а да не говорим как се е почувствал, когато сме пристигнали Мънк и аз. Сигурно е започнал да си мисли, че

целият свят е срещу него. Както и да е, време е да сложим край на тази история.

И така, мъжете взеха плащовете си и излязоха на двора, където Малтоут и други слуги вече ги чакаха с конете им. Няколко минути покъсно всички излязоха от имението и поеха по пътеката към манастира. Утрото беше студено и ветровито, а над мрачното море се трупаха дъждовни облаци. Когато стигнаха до върха на скалите, Корбет и останалите слязоха от конете си и ги оставиха на слугите, след което се запрепъваха по пътеката към брега. Кралският пратеник се загледа пред себе си и потръпна.

В момента мокрият бряг, огласян от крясъците на чайките, изглеждаше така пуст и спокоен, та на Корбет му беше трудно да повярва, че само няколко дни по-рано е тичал по него, опитвайки се да се спаси от прилива.

— Не се безпокой — промълви сър Саймън, нахлупвайки качулката си, за да се предпази от свирепия вятър. — Отец Августин много добре е знаел какво прави, когато те е ударил по главата и те е оставил тук. Свещеникът е познавал местността и му е било известно, че силните пориви на вятъра и развълнуваното море са знак за особено бурен прилив — той се усмихна и присви насълзените си от соления вятър очи. — Тъкмо такива са били условията и когато прадыдо ми и крал Джон са се опитали да прекосят залива Уош.

— Да вървим! — подкани спътниците си Корбет. — Колкото по-бързо действаме, толкова по-добре. Доведох ви тук, за да ви покажа нещо.

И така, мъжете нагазиха в пясъка. След като повървяха малко, кралският пратеник се обърна към скалите, опитвайки се да си припомни откъде точно беше минал, когато беше бягал от прииждащите вълни. Останалите раздразнено го наблюдаваха, тъй като денят беше мразовит и вятърът вледеняваше лицата и ръцете им. Въпреки това Корбет продължи да снове насам-натам, мърморейки си под носа.

— Ето го! — извика най-накрая той. — Вижте!

Гърни погледна в посоката, в която им сочеше кралският пратеник, и сви рамене. Ранулф обаче, който явно беше надарен с по-остро зрение, внимателно разгледа бялата скала и ахна.

— Това е черепът! — рече той. — Същият, който господарят ми видя в Убежището и... — Ранулф си спомни обещанието, което Корбет беше дал на домина Сесили, и замълча.

— Сър Саймън! — възкликна кралският пратеник. — Погледни! Забрави какво има вляво и вдясно и се съсредоточи върху скалата, която е точно пред нас. Виждаш ли леката гънка във варовика, която образува нещо като череп?

Гърни изпълни указанията му.

— Да, да, сега го виждам! — рече той. — Тази част от скалата е леко издадена напред и ако човек се вгледа за достатъчно дълго време в нея, ще забележи, че прилича на череп.

— Ами храстите? — добави Корбет. — Това са очите!

— Това не са храсти, а малки пещери — намеси се Ранулф. — Както и да е, ако нарисуваме отгоре триъгълник — една линия, свързваща двете очи, и още две, спускащи се от тях — ще попаднем на точното място.

Гърни се вслуша в думите на Ранулф, разгледа скалата още веднъж и ахна от изненада.

— Да! Онзи храсталак представлява устата на черепа! Хю, да не би да твърдиш, че съкровището е скрито там? Трябва да ти кажа, че тези пещери са доста малки...

— Ще видим — заяви Корбет. — Ако подозренията ми се окажат верни, зад храсталака, представляващ устата на черепа, трябва да има една по-голяма пещера.

След тези думи той тръгна да се изкачва обратно по пътеката между скалите, радвайки се, че се отдалечава от този пуст бряг и от морето, ревящо отзад.

— Малтоут! — рече кралският пратеник, когато се приближи до своя млад вестносец. — Носиш нещата, за които те помолих снощи, нали?

Малтоут кимна и посочи към една обемиста торба, метната върху гърба на коня му. И така, Корбет поведе групата мъже по скалната пътечка, опитвайки се да не поглежда към зашеметяващата стръмнина от едната им страна, която му се струваше дори още по-зловеща на фона на ниските облаци, събиращи се над земята, под воя на свирепия вятър. Ранулф пристъпваше по-уверено. Вървейки по самия ръб на скалата, той се движеше като котка, вперил безстрашен поглед в

бездната отдолу. В един момент Ранулф направи знак на останалите да се върнат, при което господарят му облекчено въздъхна. После Корбет, Гърни и Селдич се събраха на едно място, докато Малтоут и останалите слуги започнаха да опразват торбата.

— Внимателно! — извика Корбет.

Ранулф се ухили и им направи знак да не мърдат. След това изкрещя нещо в смисъл, че скалите не били по-различни от покрива на която и да е къща, но в следващия момент мократа земя под него поддаде и той се подхлъзна. Кралският пратеник простена и затвори очи. Когато ги отвори, видя, че помощникът му е невредим, възвърнал е равновесието си и отново е подел търсенето си. На едно място помощникът на Корбет спря, извади камата си, заби я в земята и се върна при останалите.

— Намираме се точно над хресталака — рече той. — Не видях пещера, но в скалата все пак има някаква вдлъбнатина. Може би пещерата е по-навътре?

Корбет повика Малтоут и скоро за скалата беше закрепена една въжена стълба, много подобна на онези, които се използват по корабите или по стените на замъците. После от двете ѝ страни бяха спуснати две помощни въжета.

— Така е по-безопасно — настоя Ранулф. — Ако нещо се случи със стълбата, помощните въжета осигуряват допълнителна сигурност — той се ухили на Корбет. — Аз ще слеза пръв. Ти идваш ли?

Господарят му кимна.

— Последвай ме тогава. Но бавно и не поглеждай надолу! — той си разкопча портупея и го преметна през рамото си. — Ти стой тук, Малтоут! И гледай стълбата да не се претовари!

След тези думи Ранулф заслиза надолу, докато накрая не се изгуби от поглед. Корбет изрече една молитва. После помощникът му му извика и той тръгна след него. Докато вземаше стъпало след стъпало, държейки въжената стълба с две ръце, кралският пратеник не смееше да отвори очи. От време на време му се налагаше да спре, за да устои на поредния порив на вятъра. „Слава Богу, че духа откъм сушата, а не откъм морето!“ — каза си Корбет. Въпреки това въжената стълба се поклащаше доста застрашително, така че докато слизаше по нея, той я стискаше с всички сили.

— Още малко! — извика Ранулф и гласът му сякаш дойде откъм скалата до Корбет.

— Тук съм, господарю!

Кралският пратеник се завъртя наляво и видя протегнатата ръка на Ранулф. Той сграбчи страничното въже по-здраво, а после и ръката на помощника си.

— Пусни се! — нареди му Ранулф.

Корбет го стори и — леко охлузен от досега със скалата — изведнъж бе издърпан в някаква тъмна и влажна пещера. Ранулф влезе по-навътре в мрака, извади от елека си две свещи и ги запали с огниво си. После се върна при Корбет и му подаде едната. Кралският пратеник се огледа наоколо и забеляза, че по пода на пещерата има локви вода.

— В безопасност ли сме? — попита той тихо. — Приливът може ли да стигне дотук?

— Твърде нависоко сме — увери го Ранулф, — но по време на прилив до пещерата достигат пръски; същото става и когато вали дъжд. Оттам идва влагата. Нали видя, че скалата е от варовик — това значи, че попива много вода — гласът му проехтя в пещерата.

— Да му се не види! — промърмори Корбет. — Изкушавам се да кажа на краля да дойде да си търси съкровището сам!

Ранулф обаче нямаше търпение да изследва пещерата.

— Никой друг ли няма да дойде? — попита той.

Господарят му поклати глава.

— Мисля, че е най-добре да свършим тази работа сами.

И така, двамата мъже навлязоха по-навътре в пещерата. В един момент Корбет спря, за да разгледа странните рисунки, изобразени по стената — мъже, въоръжени с копия и щитове, преследващи невиджани създания. Ловните сцени бяха изрисувани с черни, червени и сини краски.

— Дали имат нещо общо със съкровището? — попита Ранулф.

Корбет се вгледа в стената по-отблизо.

— Съмнявам се. И преди съм чувал, че по южното крайбрежие се срещат такива пещерни рисунки, дело на отдавна мъртви хора.

Кралският пратеник последва помощника си. Не след дълго тунелът се стесни, от което безпокойството му само нарасна. Дали подземният проход не беше задънен? Възможно ли беше да е разбрал

погрешно рисунката на Алан от Блатото? Или това беше някакъв хитър номер за потуване на истинското скривалище? Постепенно Ранулф също изгуби част от самоувереността си. Скоро им се наложи да вървят един зад друг — стените ги притискаха все повече, а скалата над главите им се снишаваше, сякаш за да ги хване в капан. Накрая попаднаха в един много тесен коридор, не повече от стъпка широк. Ранулф се промуши през него и ахна. Корбет побърза да го последва и установи, че се намират в някаква просторна подземна галерия.

— Сигурно е това — промълви Ранулф.

Двамата мъже пристъпиха напред, осветявайки пода със свещите си. После се разделиха и кралският пратеник продължи напред, а помощникът му — към дъното на галерията. Сърцето на Корбет се сви. Дали щяха да намерят нещо тук? В следващия момент виковете на Ранулф отговориха на въпроса му.

— Господарю! Тук е!

Кралският пратеник отиде при помощника си. Отначало не видя нищо друго освен петното светлина от свещта му, но после Ранулф приклекна и приближи пламъка ѝ до стената. В скалата бяха опрени четири или пет големи торби, които вече се разпадаха, така че скъпоценното им съдържание прозираше през плата.

— Кралското съкровище! — възкликна Ранулф, след което отмести свещта си и Корбет видя протегнатата ръка на някакъв скелет, чиято глава беше клюмнала на една страна. — А ето го и пазителя му — отец Джеймс!

Кралският пратеник се приближи до останките и внимателно ги разгледа. Плътта отдавна се беше разложила, а пожълтелите кости бяха станали трошливи. Единственото, което беше останало от облеклото на мъжа, бяха кожените му ботуши и коланът, както и няколко парчета плат, пръснати наоколо. Корбет посочи към задната част на черепа, където се забелязваше следа от удар.

— Мисля — рече той, — че Алан от Блатото и Холкъм са си разделили съкровището. Това е частта на Алан. Като контрабандист той сигурно е знаел за тази пещера. За да скрие богатството си обаче, му е трябвал помощник и той се е обърнал към енорийския свещеник. Двамата са донесли съкровището тук, спускайки се в пещерата по начина, по който го направихме и ние. След това Алан е убил отец Джеймс, удрайки го по главата с камък.

Ранулф нетърпеливо изслуша господаря си, след което издърпа една от опърпаните торби. Платът, който беше изтънял с времето, се скъса и скъпоценното съдържание — сребърни чинии, златни кани и украсени със скъпоценни камъни чаши — с дрънчене се посипа по пода на галерията.

— Да му се не види! — Ранулф коленичи, взе една от чиниите и се взря в господаря си с блеснали очи. — Всичко ли трябва да върнем?

Корбет измъкна сребърната чиния от ръцете на помощника си и я хвърли на земята.

— Какво друго можем да сторим? Да откраднем някаква част и да я продадем на пазара в Лондон?

Ранулф мълчаливо отвърна на погледа на господаря си.

— Не разбираш ли? — заобяснява му Корбет. — Ако го сторим, ще попаднем в същия омагьосан кръг от измами и убийства, в който са се лутали и всички останали, дали живота си за това съкровище. Не, благодаря. Ще върнем всичко. А сега, Ранулф, ще те оставя тук сам. В пещерата ще ти бъдат спуснати нови торби, в които ще прибереш всяка скъпоценност. После торбите ще бъдат запечатани и оставени на съхранение в имението Мортлейк, докато от Хазната не изпратят свои служители на север.

И така, подпомаган от Ранулф, Корбет се изкачи обратно до върха на скалата, където прекара остатък от деня, мръзнейки и проклинайки ледения вятър. Малко по малко Ранулф напълни новите торби със съкровището на крал Джон, след което слугите ги издърпаха от пещерата и ги натовариха на чакащата каруца. Е, поне задачата им беше приключила. Накрая Корбет завърза и запечата всяка торба, но въпреки това не успя да се отърве от безпокойството си — някои от спътниците му така алчно наблюдаваха съкровището, че не оставаше никакво съмнение какво биха сторили, ако им се удадеше възможност. Когато се върнаха в имението Мортлейк, торбите бяха качени в една от стаите на горния етаж и заключени вътре. Ключът, разбира се, остана в Корбет, а пред вратата бяха сложени на пост двама от хората на Гърни. След това кралският пратеник нареди на Малтоут да вземе един конски праг и възможно най-бързо да занесе вестта в Уолсингам.

— Колкото по-скоро кралят си прибере съкровището — промърмори Корбет, — толкова по-добре!

По-късно през същия ден кралският пратеник и помощникът му присъстваха на погребението на Мънк в църковното гробище. После в земята беше спуснат и един ковчег от брястови дъски, в който лежеше покритият с платно труп на отец Августин. Гърни обеща, че веднага щом новият свещеник пристигне, ще бъдат отслужени заупокойни литургии и за двамата мъже. След погребенията Корбет отиде да огледа изоставената къща на свещеника. Слуховете за отец Августин вече бяха обиколили селото и, както обикновено ставаше в такива случаи, селяните се бяха изсипали в дома му и бяха отмъкнали всичко ценно, което им беше хванало окото — завивки, възглавници, свещници... Гърни последва кралския пратеник и мрачно се огледа наоколо.

— Това място трябва да се очисти! — заяви той. — Слава Богу, че съкровището се намери и че кошмарът, който ни съпътстваше през последните месеци, най-после ще приключи.

Накрая Корбет се сбогува, излезе от двора и препусна към имението Мортлейк, оставяйки сър Саймън да дава указания на дякона как да стопанисва църквата до пристигането на новия свещеник. Докато Ранулф приготвяше багажа им, кралският пратеник се отби в покоите на бледата и все още доста неспокойна лейди Алис, за да ѝ пожелае бързо възстановяване. Гърни се върна вечерта и покани гостите си на малко празненство, което протече доста хаотично. Мрачният господар на имението и домакинството му през цялото време се опитваха да скрият облекчението си от факта, че Корбет скоро си заминава. Ранулф пък, който нямаше подобни задръжки, си пийна добре и на висок глас заяви, че макар да не иска да обиди присъстващите, едва ли скоро ще поиска да се върне в Норфък.

— Служителите от Хазната скоро ще пристигнат, нали? — попита Гърни.

— Доколкото познавам краля — отвърна му Корбет, — смятам, че ще поиска да дойде лично. После хората му ще приберат съкровището, а двамата Пастири, затворени в тъмницата ти, вероятно ще бъдат изпратени на съд в Лондон. Искам аз да платя за надгробния паметник на Мънк — добави той.

— Не, не — възрази Гърни.

Кралският пратеник обаче настоя и извади няколко монети от кесията си.

— Ето — рече той. — Трябва да стигнат за надгробен камък за Мънк, кръст за свещеника и заупокойни литургии и за двамата.

Не след дълго вечерята приключи и Корбет и помощникът му се върнаха в стаята си, където Ранулф проглуши ушите на господаря си, обяснявайки му какво щял да прави, когато се върнели в Лондон.

Докато го слушаше разсеяно, кралският пратеник легна в леглото и придърпа завивките върху си. По някаква причина Амилия Кълпепър не му излизаше от ума. Той си припомни самотната бесилка на скалите и си представи как съпругата на пекаря обгръща любовника си с ръце, без да забележи как той намъква примката на шията ѝ. Дали в онези последни мигове от живота си жената беше разбрала какво става, запита се Корбет. И дали доброволно се беше предала?

На следващата сутрин кралският пратеник побърза да се облече, след което закуси и се сбогува с Гърни и лейди Алис. Накрая препусна към скалите, последван от доста мълчаливия Ранулф, който явно все още страдаше от последиците на снощното си преливане. Утрото беше спокойно; облаците се бяха разкъсали и морето отразяваше бледата слънчева светлина, проникваща през тях. Когато стигнаха до бесилката, Корбет дръпна юздите на коня си и се взря в стърчащите греди и грозните, ръждиви куки, забити в тях.

— Какво има, господарю? — попита кисело Ранулф. — И защо сме тръгнали към Бишопс Лин?

— Помисли, Ранулф. Помисли за всички тези убийства и зловещи интриги. Знаеш ли на кого най-много съчувствам аз? На съпругата на пекаря, Амилия. Тя не се е интересувала нито от съкровището, нито от каквото и да било друго — просто е обичала онзи проклет кучи син Августин до полуда — Корбет се взря в помощника си през рамо. — Той е притежавал богатство, каквото малко от нас ще притежават някога, но го е отхвърлил заради сандъци със скъпоценни съдове и торби с монети.

В следващия момент конят на кралския пратеник стана неспокоен заради вятъра и той успокоително го потупа, но не откъсна очи от ешафода.

— Помолих сър Саймън да изгори бесилката — рече Корбет тихо. — И той се съгласи. На мястото ѝ ще бъде издигнат кръст, на който ще бъде издълбан призив към пътниците да се помолят за душата на Амилия Кълпепър.

— Бас лоя, че на Гърни му е мъчно, задето не можа да се докопа до съкровището — заяви Ранулф, изравнявайки коня си с този на господаря си. — Онзи тлъст доктор също изглеждаше доста разочарован.

— О, не се безпокой за тях — отвърна Корбет. — Сър Саймън познава добре закона. Все пак съкровището беше намерено в неговото имение. Освен това потирът ще си остане в „Кръст Господен“.

— И с това историята приключва — заяви Ранулф.

— Така ли смяташ? — попита Корбет. — С теб сме просто двама съдии, надигащи се от скамейката след произнасянето на присъдата. Лейди Алис обаче вече никога няма да е същата. Селяните няма да забравят свещеника. Кожарят Фулк винаги ще помни дъщеря си Марина. Горкият Форбър няма да забрави съпругата си. Глуповатият Гилбърт цял живот ще се чуди защо хората, които удавиха майка му, сега го тупат по гърба и го черпят с ейл. Домина Сесили и сър Саймън пък ще изчисляват цената на всичко това. И, разбира се, всички те вече са доловили примамливия зов на златото.

— Но нали намерихме съкровището? — прекъсна го Ранулф.

— Не, намерихме само дяла на Алан от Блатото. Къде е този на Холкъм си остава загадка — Корбет се взря в пустошта, над която се носеха тънки ивици сивкава мъгла. — Част от съкровището все още е скрита някъде тук и докато хората поддържат легендите за него, търсенето ще продължава — той погледна още веднъж към бесилката и се прекръсти. — Както и да е. Време е да потегляме към Бишопс Лин.

— Какво ще правим там, господарю? — попита Ранулф.

— Трябва да си поговоря с мелничаря за дъщеря му. Искам да му обясня, че той също е притежавал безценно съкровище.

След тези думи Корбет заби шпорите си в хълбоците на коня и — последван от верния си помощник — препусна по пътеката. Бесилката зад тях проскърца — Тъмният ангел започваше да духа откъм морето и да оглася пустошта с вечната си песен.

[1] Английският вариант на името Яков е Джеймс. — Бел.ред. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

В историята, разказана в романа, се преплитат няколко нишки и всички те са основани по-скоро на факти, отколкото на художествена измислица. За похода на Пастирите, тръгнал от Франция и разпространил се из цяла Европа, съществуват множество документи от XIII и XIV век. Отначало Пастирите се събрали в името на един красив идеал, но впоследствие си спечелили репутацията на най-обикновени престъпници. За известно време, преди истинската им природа да бъде разкрита, те дори се радвали на подкрепата на краля. После обаче името им било свързано с множество случаи на грабеж, изнасилване и изнудване. Присъствието им в Англия пък довело до сериозни размирици в Шорам, Съсекс. Накрая Пастирите били осъдени от Църквата и държавата и водачите им били избесени. Последователите им пък се пръснали в очакване на следващия от култовете, каквито не само че не липсвали през средновековния период, но дори възниквали с обезпокоителна честота.

Църквата винаги е осъждала робството. Въпреки това отвличането на млади мъже и жени от Западна Европа с цел продаването им по средиземноморските и блискоизточните пазари било добре известна практика през Средновековието. Всъщност тогава търговията с бели роби достигнала много по-зловещи размери, отколкото през викторианската епоха. От време на време някой папа или крал я осъждал, но въпреки това тя продължила да процъфтява. Най-яркият пример за това е споменатият в романа Детски кръстоносен поход — движение с възвишена цел, което обаче довело до смъртта и малтретирането на хиляди деца. Участниците в похода така и не стигнали до Палестина — вместо това станали жертва на пресметливи капитани и алчни търговци на роби.

Нещастиято, сполетяло крал Джон в залива Уош през 1216 година, разбира се, е подробно документирано, но въпреки това историците и досега спорят относно точното място, където се е случило, и причините, довели до него. Подозренията, че може би става

дума за предателство, така и не са отхвърлени. В крайна сметка, човек трудно може да си представи защо един самовластен крал, придружаван от цялата си армия и домакинство, би прекосил една от най-опасните крайбрежни местности на Англия, без да направи предварително проучване или да наеме водач. При всички положения, едва ли е имало нужда да се бърза толкова. Кралят не е бил преследван, така че походът е можело да бъде много по-добре организиран. Така или иначе, загубата на съкровището в Уош вероятно е довела и до смъртта на Джон, настъпила няколко седмици по-късно.

Впоследствие загубеното съкровище започнало да привлича към местността все повече и повече иманяри. Емблемите на кралската власт така и не били открити, но е факт, че през XIII век някои от предметите отново са се появили в регистрите на Хазната. Освен това знаем, че Хенри III и синът му Едуард I редовно са организирали официални издирвания на съкровището. Макар че от XIV век насам в района са настъпили някои промени, заливът Уош, Хънстън, околната пустош и крайбрежната ивица все още могат да бъдат посетени, пък и основните неща си остават такива, каквито са описани в романа. Първообраз на Убежището са руините на някогашната странноприемница „Сейнт Дънстан“, в която са намирали подслон пътниците, желаещи да прекосят залива Уош. Скалите и село Хънстън са си там; на мястото си е, разбира се, и оживеното градче Кингс Лин. И за да изпреваря желаещите да ми пишат, за да ме осведомят, че съм допуснал грешка — първоначално Кингс Лин се е казвал Бишопс Лин; новото си име градът е получил чак по времето на Хенри VIII.

Колкото до съкровището — местните легенди твърдят, че по-голямата част от него така и не е открита. В музея на Кингс Лин има един-два предмета, за които се смята, че са принадлежали на крал Джон, но останалото може да е някъде сред онази блатиста пустош, където песента на Тъмния ангел все още може да бъде чута!

Издание:

Пол Дохърти. Песента на Тъмния ангел

Английска, първо издание

Превод: Борислава Велкова

Редактор: Боряна Джанабетска

Художник: Христо Хаджитанев

ИК „Еднорог“, 2011 г.

ISBN: 978-954-365-103-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.